

Quỳnh Dao

MÂY TRẮNG VẪN BAY

Thông tin về ebook

Mây Trắng Vẫn Bay

Tác giả: Quỳnh Dao

Thể loại: Tiểu Thuyết

Thư viện online isach.info

Định dạng ebook PDF-A5

Ngày xuất bản: 28-August-2015

Tổng số 343 trang

Click vào đây để đọc online

CHƯƠNG 1

Bích Ngọc bước ra khỏi cao ốc ngân hàng. Bây giờ mới có được những giây phút thoải mái sau một ngày bù đầu với công việc.

Ngọc là giám đốc phụ trách văn phòng của Ngân hàng đầu tư này. Mỗi ngày phải tiếp biết bao nhiêu là khách với những tâm tính khác nhau. Nhưng lúc nào cũng phải có nụ cười trên mặt. Đó là bí quyết thành công. Ngọc ý thức điều đó. Không phải từ bây giờ mà ngay từ lúc mới ra trường, nhận nhiệm sở đến nay.

Và năm năm đã trôi qua.

Cuộc sống cá nhân vẫn đơn điệu.

Bích Ngọc ra bãi đậu xe, định lấy xe về thì nghe có tiếng gọi:

- ề Jade Minh đến đón bạn đây.

Và một chiếc xe đua màu đỏ trờ đến, trên xe là Diệp Khả Di, nữ đạo diễn nổi tiếng của đài truyền hình. Người đàn bà bản lĩnh có dáng dấp đàn ông hơn là đàn bà.

Chốn thân tình, nên Khả Di thường gọi Bích Ngọc là Jade.

Ngọc leo lên xe bạn.

- Bữa nay rảnh rồi vậy?

- Rảnh gì? Từ sáng đến giờ hội họp cứ liên miên. Di nói - Một mõi quá đến rủ bồ đi kiểm cái gì uống đây.

Bích Ngọc cười, Khả Di là bạn tri âm, không cần nói nhiều đã cảm thông.

- Thế còn anh Triết đâu rồi?

Ngọc hỏi. Khả Di nhún vai:

- Ai biết. Có thể là anh ấy đã về nhà. Ai cũng bận bịu chuyện vợ con cả mà...

Bích Ngọc thở dài:

Đàn bà chúng ta mỗi người có nỗi khổ tâm riêng. Chẳng lớn thì nhỏ. Nhất là các người đẹp.

Khả Di nói:

- Bây giờ thì mình chỉ tập trung vào chuyện sự nghiệp thôi.

Bích Ngọc lắc đầu:

- Ai lại chẳng vậy.

Khả Di hỏi:

- Thế anh chàng Thiên Bạch thì thế nào? Còn quấy rầy bồ không.

Bích Ngọc rất công bằng:

- Quấy rầy thì không, nhưng đấy là con người thiệt tình. Mà với điều kiện hiện tại của anh ta, thì không ế nổi đâu.

- Nhưng anh ta lại chỉ biết có Ngọc...

Khả Di cố tình nói. Bích Ngọc yên lặng.

Chuyện này nó đã ray rứt Ngọc suốt mười năm qua Ngọc thấy không nên nghĩ đến nhiều. Khả Di tò mò:

- Lúc biết đã quá trễ rồi ư?
- Coi như vô duyên vậy.

Xe đã đến một quán quen thuộc. Cả hai bước vào. Vẫn như thường ngày. Một đĩa bánh, hai cốc rượu vang.

Bích Ngọc hỏi:

- Khả Di này. Hình như hôm nay mi không được vui?

Đời mà. Vui buồn là chuyện cơm bữa. Ai chẳng có.

- Một bể tắc?
- Thế ý của anh Triết thì thế nào?
- Mình không muốn bức anh ấy. Tính sao cũng được. Và lại năm nay mới có hai mươi tám tuổi. Chưa đến đôi già xộm mà? Tương lai còn dài...
- Thế thái độ của bà xã ông ấy thì sao?
- Tôi với chị ấy là bạn. Khả Di nhún vai nói. - Chị ấy là con người an phận nên chẳng có sự tranh chấp nào. Chúng tôi “sống chung hòa bình”.
- Chắc chắn là cô ấy phải biết chuyện giữa hai người?
- Dĩ nhiên. Nhưng chúng tôi vẫn hòa nhã.

Bích Ngọc nhận xét:

- Vậy thì phải nói, vợ anh Triết là người biết tính toán lợi hại đấy.

Đừng nói vậy. Khả Di lắc đầu. - Ai cũng có nỗi khổ tâm riêng. Đàn bà mà... Ai lại chẳng muốn độc quyền với chồng chứ?

- Đúng. Nhưng Khả Di này, cô cũng là người biết điều.

Khả Di thú nhận:

- Jade này. Yêu phải một người đàn ông đã có vợ là cả một nỗi bứt rứt, nhưng mà... bạn hãy hiểu cho, mình không làm sao quên Điền Triết được.

- Nếu là người khác. Họ đã dứt khoát, hoặc là cưỡng đoạt ngay...

- Nhưng mình không thể làm được cái chuyện vô lương tâm đó. Vợ anh Triết chỉ là một người đàn bà bình thường. Chị ấy sống hoàn toàn lệ thuộc vào chồng.

- Đấy Khả Di thấy không. Thời buổi này, đàn bà mà có đủ điều kiện quá cũng khổ. Đôi lúc làm người đàn bà yếu đuối lại là một thế mạnh.

Khả Di hóp một hóp rượu.

- Mạnh hay yếu gì cũng có nỗi khổ riêng. Làm thân đàn bà là khổ rồi.

- Có lẽ...

Ngay lúc đó, có ai đó đến vỗ nhẹ lên vai Ngọc.

- à Bích Ngọc, không ngờ cô cũng đến đây.

Ngọc nhìn lên. Một người đàn ông trên ba mươi tuổi, chững

chạc.

- à, anh Thiên Bạch!

Cả hai người đàn bà không hẹn cùng kêu lên.

- Hai người đang nói xấu tôi điều gì đó?

- Anh đa nghi còn hơn cả Tào Tháo. à mà sao hôm nay chịu khó về sớm vậy. Lỡ sở hụi sao?

- Cô thì cứ nghĩ xấu tôi. Nhưng đàn ông mà, phải tranh thủ làm việc, để sau này còn nuôi vợ con nữa chứ?

- Bây giờ không làm, anh cũng đã có dự ở thành phố này mà hỏi đến cửa bán phụ tùng điện máy Thiên Bạch ai cũng biết. Phải không anh Thiên Bạch?

Bạch có vẻ lúng túng. Một lúc nói:

- Hai người có định đến đâu dùng cơm tối chưa?

Bích Ngọc nói:

- Có lẽ về nhà.

Khả Di thì nói:

- Tại sao mình không làm một món lẩu thập cẩm đi?

- Không đặt bàn trước không có chỗ ngồi.

Khả Di thở ra:

- Có cái chuyện ăn cũng khó. Không đặt bàn trước không có chỗ. Đến sớm cũng không có ăn, mà trễ quá cũng không còn...

Di nói. Dĩ nhiên là họ đang đề cập đến cái quán lẩu thập cẩm

nổi tiếng trong thành phố. Thiên Bạch nói:

- Đâu để tôi phone đến đấy hỏi xem.

Rồi Bạch bỏ đi. Khả Di nhìn bạn hỏi:

- Sao hôm nay bạn ít nói vậy?

Bích Ngọc nói:

- Hoi mệt mỏi. Cũng không ngờ anh ấy lại đến đây.

Khả Di cười.

- Ngày nào không gặp bạn anh ấy chịu không nổi.

Ngay lúc đó Thiên Bạch đã quay lại:

- Xong rồi. Được một chiếc bàn bốn chỗ ngồi, tôi đã gọi đây nói cho Điền Triết. Hắn sẽ tự động đến đấy.

- Vậy mình đi.

Bích Ngọc đứng dậy theo các bạn ra cửa.

Đến cửa hàng lẩu thập cẩm thì đã thấy Điền Triết có mặt sẵn nơi đây.

Triết là giám đốc phụ trách về chương trình của đài truyền hình, dáng dấp vừa phải. Nhưng là một người có năng lực.

Đám Bích Ngọc vừa bước vào, Triết nhìn Di nói:

- Hộp xong nhìn ra thì em đã biến mất tiêu:

Em đi tìm Bích Ngọc. Bọn đàn bà chúng em chỉ cảm thấy cô đơn nên hay tìm đến nhau để có bạn bè.

Triết có vẻ quan tâm:

- Có nghĩa là em mệt mỏi. Vậy nghỉ phép nhé?

Bích Ngọc tán đồng ngay:

- Ờ, nghỉ đi Dị Chúng mình cùng nghỉ phép rồi làm một chuyến du lịch xa.

Di nghĩ ngợi:

- Để tôi tính lại xem.

- Tính gì nữa. Bích Ngọc nói. – Tháng sau mình nghỉ phép thường niên đấy.

Lẩu thập cẩm đã mang ra. Những lớp dầu nổi trên mặt đầy tương ớt trông thật hấp dẫn. Rồi những miếng lòng gà, lòng heo thơm phức. Lẩu sôi sùng sục.

Triết có vẻ đói bụng, cầm đũa lên,

- Nào chúng ta bắt đầu đi!

Thế là bữa tiệc khai mào. Vị cay của ớt và cái nóng của thức ăn làm mọi người mồ hôi nhễ nhại. Bích Ngọc nói:

- Ăn xong chúng ta khiêu vũ nhé?

Di tán đồng ngay. Chỉ có Triết là ngần ngại:

- Không được, hôm nay tôi bận.

- Bận gì?

- Sinh nhật của đứa con sáu tuổi. Tôi đã nhận lời là chín giờ phải về cắt bánh mừng cho nó.

Triết nói với mọi người, mà mắt lại hướng về phía Di.

- Thôi được. Không thể bức anh Triết. Khả Di nói - Chúng ta ba người cũng vui chán.

Triết suy nghĩ rồi nói:

- Hay là khoảng mười một giờ tôi sẽ quay lại với các bạn?

- Khởi, anh phải ở nhà với vợ con đi.

Di dứt khoát.

CHƯƠNG 2

Bích Ngọc rót một cốc rượu Menthol rồi quay về phòng ngủ.

Chỉ những lúc nào buồn Ngọc mới uống rượu. Từ vũ trường Disco quay về mà Ngọc vẫn không thấy hưng phấn tí nào. Ngọc sống thế này đã hơn hai năm nay. Sau ngày gầy đổ với Chí Hào.

Mặc dù Thiên Bạch rất nhiệt thành. Nhưng trái tim của Ngọc như đã hóa đá. Có lẽ vì vết thương chưa lành. Có thể chẳng bao giờ lành được. Mười sáu tuổi, Bích Ngọc đã biết yêu. Mỗi tình đầu với Chí Hào. Nhưng Chí Hào thì... thì... Ngọc nốc cạn ly rượu không muốn nghĩ tiếp

Chuyện đã biến không như ý. Lỗi tại ai? Cuộc chia tay ở phi trường rồi mọi thứ thành thiên thu...

Chợt nhiên Ngọc sợ hãi. Không dám nán lại một mình trong phòng riêng. Nàng chạy vội ra phòng khách. Mẹ nàng đã ngạc nhiên thấy con gái đi chân trần.

- Chuyện gì vậy con?

- Dạ không có gì cả Bích Ngọc phải nói dối - Con nghe có tiếng bên ngoài, tưởng là có khách nên chạy ra.

Ba mẹ cười:

- Tối thế này còn khách khứa gì?

- Thế cha đã đi nghỉ chưa?

- Đi rồi.

- Lại cãi nhau nữa à?

Ngọc hỏi, mẹ chỉ lắc đầu:

- Tính ông ấy lúc nào chẳng vậy? Chỉ cố chấp.

- Phải vì chuyện con nữa không?

Bích Ngọc hỏi. Người mẹ đáp:

- Ờ, cha con không muốn thấy con đi khuya.

- Cha cố lỗi thật.

Người mẹ thăm dò:

- Ban nãy Thiên Bạch đưa con về à?

Bích Ngọc nhún vai:

- Vâng. Tình cờ gặp nhau, chứ chẳng có nguyên nhân nào khác.

- Nhưng mà hình như cậu ấy rất thích con?

- Làm sao biết được. Con lúc nào cũng coi anh ấy như một ông anh cả.

- Anh cả mà lại tốt với con vậy à?

- Mẹ đừng quên là... Anh Bạch thân với con từ lúc nhỏ?

- Đúng, nhưng mẹ thấy Bạch nó đủ mọi điều kiện như vậy, sao con còn chê!

Bích Ngọc cười với mẹ:

- Coi chừng bị cha mắng nữa giờ. Nhà này lạ thật, mẹ thì lúc nào cũng muốn đẩy con ra khỏi nhà, còn cha thì cứ sợ con bỏ đi lấy chồng...
- Tại tính cha con lo xạ Chứ con năm nay đâu con nhỏ nhắn gì. Hai mươi sáu tuổi rồi...
- Hai mươi sáu cũng phải chịu. Nếu không gặp được người mình ưng ý thì có ba mươi sáu cũng không có chồng như thường.

Người mẹ chăm chú nhìn Ngọc:

- Mãi giờ này... Con hình như chưa quên Chí Hào?
- Đừng nhắc chuyện đó, con không thích nghe.
- Người ta đã bỏ đi gần ba năm rồi, còn gì mà nghĩ đến nữa. Nói thật với con. Mẹ cũng không ưa hẳn lắm. Con người lúc nào cũng ra vẻ như dân chơi...

Bích Ngọc đỏ mặt.

- Thôi mà... Con đã bảo là không thích nghe mà.

Ngọc chợt thấy kỳ cục. Tại sao tối nay gặp ai cũng nghe nhắc đến Chí Hào?

- Me... Chỉ muốn con suy nghĩ một chút... Bởi vì con thấy đấy, ngay cả mẹ của Thiên Bạch cũng rất quý con.

Bích Ngọc bực dọc:

- Bà ấy thích là chuyện của bà ấy, có liên hệ gì đến con chứ?

- Ở cái thời buổi này mà muốn tìm ngay người giống Thiên Bạch không phải dễ đâu con ạ!

Bích Ngọc không muốn mãi nghe điệp khúc đó nên chuyển đề tài. Ở nhà ngoài Ngọc ra còn một bà chị là Bích Mỹ. Mỹ đã lập gia đình. Ngọc hỏi:

- Lúc gần đây ông anh rể con ra sao rồi?

Người mẹ nghe hỏi, thở ra:

- Thì cũng nào có gì thay đổi. Tức thật, kiếm ra tiền nhiều, chỉ có cái tài rượu chè, chỉ cho mất hạnh phúc.

Bích Ngọc châm biếm:

- Mẹ đừng quên là ngày xưa chính cha mẹ đã chọn chồng cho chị ấy đó nhé!

- Lúc đó rõ ràng nó là đứa xứng đáng. Người mẹ lắc đầu nói - Con cũng thấy đấy. Có cha mẹ nào lại không mong con cái hạnh phúc đâu? Đâu có ngờ lại thay đổi vậy đâu?

- à, khá lâu rồi, chẳng thấy chị Mỹ về đây nhi?

- Nghe nói nó bị cảm lạnh. Có lẽ vài ba hôm nữa sẽ mang thẳng cu tí về chơi.

- Về chơi? Anh rể con đồng ý à?

- Nó đâu có ở nhà? Nghe nói là lại sang Nhật buôn bán gì rồi.

- Vậy à? Con thì không tin. Con biết anh ấy không có thương vụ gì bên ấy. Vậy mà... tháng nào cũng sang ấy ít ra hai bận. Chắc phải có chuyện gì?

- Đừng có nói bậy. Bích Mỹ nghe được nó không vui đấy.

- Mẹ nghĩ vậy à? Bộ mẹ không biết là chính chị Mỹ cũng biết chuyện đó nữa sao?

Người mẹ yên lặng rồi thắc mắc:

- Vậy ư? Thế Mỹ nó chấp nhận sao?

- Không chấp nhận cũng không được khi đã là vợ chồng.

Người mẹ thở dài:

- Nhưng tướng của Bích Mẫn nó đâu có khổ.

- Đương nhiên là vậy. Bích Ngọc nói - Ngay như hiện nay, hoàn cảnh sống của chị ấy rõ là đế vương. Nhà cửa tiện nghi, tiền bạc xài không hết thì khổ nỗi nào? Có đều chị ấy cũng không hạnh phúc.

- Không hạnh phúc? Chính Mỹ nói với con vậy à?

- Không. Chị Mỹ không bao giờ để cho mẹ buồn. Vì vậy chị ấy chỉ cần rằng chịu đựng không hề nói lại với ai cả.

- Vậy sao con biết?

- Nhìn là nhận ra ngay.

Người mẹ có vẻ suy nghĩ rồi nói:

- Thôi được, vậy con cũng đừng lấy chồng làm gì. Mẹ không muốn con khổ.

Bích Ngọc cười:

- Cha con nhìn xa hơn mẹ, nên người không muốn con lấy chồng.

- Mẹ nghĩ không phải vậy. Mà chẳng qua vì cha con không ưa cái anh chàng Chí Hào kia thôi.

- Me...

- Mẹ nói thật đấy. Con không thấy là cha đã giận con mấy lượt về chuyện đó sao?

- Cha giận?

- Ờ.

Người mẹ nói làm Bích Ngọc sững sờ. Đâu đó cũng là định mệnh. Chẳng có ai ưa Chí Hào ngoài nàng. Tiếng người mẹ hỏi:

- Con định tháng sau sang Mỹ?

- Dạ. dự định thôi.

- Con đi một mình à?

- Có lẽ có cả Khả Di cùng đi.

- Theo phái đoàn?

- Không, du lịch cá nhân. Chúng con chỉ đến New York một tuần lễ rồi quay về.

Người mẹ có vẻ không vui.

- Đến New York à?...

Bích Ngọc chột đứng dậy:

- Thôi con về phòng ngủ đây.

Tiếng người mẹ đuổi theo:

- Đúng ngày giỗ hai năm của Chí Hào?

Bích Ngọc đi vào phòng riêng mà nước mắt đầm đìa. Cái chết của Chí Hào... Hai mươi chín tuổi lại bỏ đi dễ dàng vậy ư? Thật tàn nhẫn! Tàn nhẫn quá!

Nước mắt thấm ướt cả gối, Rồi Bích Ngọc cũng thiếp đi. Mỗi khi giật mình tỉnh giấc, thì nắng đã ngập đầy khung cửa sổ. Ngọc nhìn vào kiếng. Đôi mắt vẫn còn sưng húp. Ngọc thở dài. Dù cõi lòng có chết thế nào. Công việc vẫn là công việc. Ngọc lấy chút phấn xoa nhẹ lên mặt rồi chuẩn bị đi làm.

Ra đến thang máy. Ngọc gặp ngay Thiên Bạch.

- à, Bích Ngọc. Săn xe tôi đưa Ngọc đến sở làm nhé?

Ngọc biết. Đây không phải là một sự tình cờ nhưng vẫn không thấy cảm động. Ngọc không từ chối, bình thản ngồi vào xe của Bạch.

- Lúc nào ở gần tôi, Ngọc cũng có vẻ ít nói.

Bạch nhận xét. Ngọc chỉ cười. Bạch tiếp:

- Nhưng chắc có lẽ tôi cũng không đến nỗi đáng ghét lắm phải không Ngọc?

- Dĩ nhiên là vậy.

- Tôi thấy lúc bên cạnh Khả Di, Điền Triết, Ngọc cũng khá cởi mở. Chỉ có lúc bên cạnh tôi là ít nói. lý do là sao vậy?

- Tôi cũng không biết.

- Không biết à? Lạ thật!

- Có lẽ tại chúng ta vô duyên.
- Vô duyên? Ngọc khẳng định vậy ư?

CHƯƠNG 3

Khả Di về đến nhà, thì nụ cười cũng biến mất trên môi.

Gia đình, Mặc dù ở đây có đủ thứ. Tình thương của cha mẹ anh chị em. Nhưng nó như một khoảng không gian lạc lõng. Đó chẳng qua chỉ là một trạm khách dừng chân. Di nghe ông anh nói:

- Hồi chiều có cú điện thoại đường dài từ Mỹ gọi sang cho em.

- Vậy à?

Khả Di hỏi chẳng nhiệt tình lắm. Nàng bỏ đi về phòng.

Nghe nói là Di biết ngay điện thoại của ai. Còn của ai ngoài Lục Đại Vệ ra Vệ cư xử với Di như bát nước đầy. Vệ có cả một sự nghiệp, một cơ ngơi căn bản... Có điều không hiểu sao trái tim Di vẫn không rung động được. Dù Vệ theo đuổi nàng cả ba năm qua.

Mẹ hỏi:

- Rồi con có điện thoại trả lời cho người ta không?

Nhưng Di nói:

- Nếu có chuyện gì cần, chắc anh ấy sẽ gọi lại mà.

Mẹ có vẻ không hài lòng:

- Mẹ thấy con làm sao đấy? ít ra cũng phải biết điều một chút chứ?

- Biết điều như thế nào? Con phải bay sang đấy à?

Người mẹ lắc đầu rồi bỏ đi ra ngoài. Khả Di cũng thấy khó chịu. Ở nhà thế nào đấy. Gần như ai cũng mong mỗi tổng khứ nàng đi ra khỏi nhà càng sớm càng tốt. Mà không phải chỉ có nàng. Con gái là phải có chồng. Bằng chứng là em gái của Di, nó đã ra khỏi nhà từ lâu. Năm nay hai mươi tám tuổi. Ở cái thời buổi này, Di chưa lấy chồng, cũng đâu có nghĩa là ế? Di biết trong nhà ai cũng biết chuyện đó. Nhưng mà mọi người muốn Di lấy chồng, lý do chỉ vì không muốn Di cứ qua lại mãi với Triết thôi.

Nghĩ đến Triết, Khả Di thấy bối rối. Không phải là Di không bị bút rút về chuyện Triết đã có gia đình, vợ con. Nhưng mà cái tình cảm gắn bó giữa hai người. Sau bảy năm làm chung cùng một cơ sở... Di biết Triết rất yêu nàng. Triết sẵn sàng ly dị vợ để sống chính thức với Di. Nhưng cái lương tâm của Di... Không cho phép chuyện đó xảy ra. Đúng như điều Bích Ngọc đã nói. Con người còn có trái tim là con người sống khổ nhất. Nhưng biết làm sao bây giờ?

Nếu bây giờ Di nhận lời lấy Lục Đại Vệ rồi sang Mỹ thì mọi thứ sẽ tốt đẹp, mọi thứ coi như giải quyết hết. Nhưng mà còn tiếng gọi của tình yêu? Sống như vậy có thật với tình cảm của mình không chứ?

Và rồi một giằng cọt Khả Di như sợi dây bị kéo căng cùng lúc về phía hai đầu. Gia đình và tình yêu. Cái nào cũng quan trọng. Di thờ dãi. Định mệnh éo le thật. Và để quên Di đã vùi đầu vào công việc... Nhưng càng năng nổ, càng hăng say thì địa vị trong xã hội càng được nâng cao. Khi đó muốn rút chân

cũng khó.

Có tiếng gõ cửa, rồi ông anh cả Khả Hán đi vào.

- Anh có thể nói thể nói chuyện với em một chút được chứ?

Khả Di chẳng có lý do từ chối, chỉ ghé để anh ngồi xuống. Khả Hán nói ngay:

- Chúng ta nói chuyện về Điền Triết nhé?

Khả Di chau mày, Hán tiếp:

- Mặc dù trên phương diện sự nghiệp, tài danh, tiền bạc, Triết có đủ. Nhưng Triết là người đã có vợ con, anh nghĩ thì, em cũng nên tỉnh táo, đừng có tình trạng này kéo dài mãi.

Khả Di vẫn yên lặng.

- Bây giờ đây chính em. Em cũng đã đạt được những cái mà người khác không có. Em đẹp, thông minh, có cả sự nghiệp lẫy lừng. Vậy thì tại sao chẳng làm chủ lấy bản thân mình?

Khả Di chỉ nói:

- Em thấy mệt mỏi quá!

- Em mệt mỏi? Vâng. Nhưng đấy là sự mệt mỏi trên tinh thần thôi. Khả Hán tiết - Và cái mệt mỏi đó cho chính Điền Triết đã mang lại cho em đấy.

- Em nghĩ... Em có thể giải quyết được chuyện riêng của chính mình.

- Đã mấy năm rồi... Em đã làm được gì? Khả Hán nói - Anh là anh ruột của em. Anh không thể khoanh tay ngồi nhìn... Em Di ạ - Em nên nhớ năm nay em cũng gần ba mươi. Anh thấy

thì em nên dứt khoát. Thời gian không chờ ta được đâu em ạ.

- Em biết!

- Nếu biết thì phải giải quyết cho tận gốc. Mỗi người chỉ có một thời. Em không thể lãng phí cuộc đời mãi bên Điền Triết em ạ.

- Em không thấy đây là một sự lãng phí.

Khả Hán hỏi ngược lại;

- Thế Điền Triết có tỏ rõ là sẽ cưới em làm vợ chính thức hẳn không?

- Có.

- Vậy thì sao không tiến hành?

- Em không đồng ý. Vì em không muốn phá hoại hạnh phúc của người khác

- Thế là thế nào? Em điên rồi à? Khả Hán tái mặt - Em chấp nhận cuộc sống lén lút không chính thức?

- Em sống một cách tự nhiên, bình thường, không có gì là lén lén lút lút cả.

Khả Di phản ứng. Nhưng Hán nói:

- Nhưng trong mắt mọi người khác? Em có biết là xã hội xem chuyện em và Triết là gì không? Một sự vụng trộm.

- Ai muốn nói sao cũng được, em sống cho em.

Khả Hán nổi nóng:

- Nhưng mà... Em cũng phải nghĩ đến danh giá bản thân, đến sĩ diện của gia đình nữa chứ. Em đi làm, em còn gặp người này người nọ. Họ sẽ đánh giá thế nào về nhân cách của em?

Khả Di cũng nóng không kém:

- Được rồi, để tránh chuyện xấu hổ cho gia đình. Ngày mai, em sẽ dọn ra khỏi nhà này!

Lời của Di làm Hán chững lại. Khả Hán là một ông anh đánh kính, biết yêu quý em gái. Hán thấy mình không sai, tất cả chỉ vì danh dự em thôi.

Ngay lúc đó mẹ Di bước vào.

- Hai anh em bây cãi nhau chuyện gì nữa vậy? Ai cũng đều lớn cả rồi...

- à mẹ. Con đang định ra ở riêng đây.

- Chuyện đó thì không chấp thuận được Người mẹ cương quyết nói - Gia đình của chúng ta từ nào đến giờ có một thông lệ là con gái nếu chưa lập gia đình không được ra ở riêng.

Khả Di lắc đầu:

- Nhưng con thấy là để giữ thể diện cho gia đình. Con phải ra ở riêng.

- Cái gì mà giữ thể diện cho gia đình? Bà Diệp không hiểu - Anh em chúng mày cãi nhau chỉ là chuyện nhỏ, làm gì rùm beng vậy? Đừng có nói đại, cha mày mà nghe thấy, ông ấy đốt nhà là chết tao.

Khả Di nói thẳng, không giấu giếm:

- Con nghĩ là chuyện con với anh Điền Triết hẳn cả nhà ai cũng biết. Mà như vậy để giữ sĩ diện cho nhà ta, không có cách nào khác hơn là con ra ở riêng. Cha mẹ cứ xem như từ xưa đến giờ chưa có đứa con nào tên Khả Di là được

- Hừ! Bà Diệp thở ra - Có phải Khả Hán nó nói gì làm con buồn phải không? Khả Di này, con biết là cả nhà này ai cũng thương con...

Khả Di cúi đầu. Vâng, đó là sự thật... Tình cảm gia đình dành cho này rõ là thật sâu.

- Con hãy suy nghĩ kỹ đi. Tại sao con không thử tiếp xúc với những người đàn ông khác? Mẹ thấy thì Lục Đại Vệ nó cũng không đến nỗi nào, lại là người còn độc thân, ngoài ra Hà Gia Tường chẳng hạn...

Khả Di mím môi yên lặng.

- Nhiều khi mẹ thấy con có lập dị thế nào đấy. Con không giao tiếp với những người khác, làm sao con biết là họ không bằng Điền Triết? Mà Điền Triết nó cũng đâu phải là toàn bích đâu. Nó cũng chỉ là con người.

Khả Di lắc đầu. Chuyện tình yêu làm sao phân tích được? Khi đã yêu một người làm sao còn quan tâm đến một người khác?

- Mẹ thấy thì... Con càng ngày càng thế nào đấy. Biết người ta đã có gia đình mà cứ va đầu vào đó mãi ích lợi gì?

Di biết có nói thế nào cũng vô ích. Chẳng ai hiểu cho nên chỉ yên lặng. Người mẹ thấy Di ngồi yên nên nói:

- Thôi bây giờ đi ngủ đi. Anh con nói có góp ý cũng vì yêu con thôi. Mẹ cấm không được nói đến chuyện dọn ra riêng

nữa nhé.

Ngay lúc đó chuông điện thoại reo vang. Vì công việc phức tạp ở đài truyền hình, nên Khả Di không muốn quấy rầy người nhà, nàng có hệ thống dây nói riêng trong phòng.

- Alô, Khả Di đây.

- Triết nà.

Triết bên kia đầu dây. Khả Di liếc nhanh về phía mẹ rồi hỏi?

- Giờ này anh còn chưa ngủ sao!

- Thế còn em?

- Em à? Đang đọc lại kịch bản, định sửa đổi thêm vài chỗ.

Khả Di không muốn nói thật. Triết có vẻ quan tâm.

- Sao lại khẩn trương như vậy? Mai vẫn còn kịp cơ mà?

- Anh gọi dây nói đến có việc gì không?

- Không, chỉ muốn nghe được giọng nói của em thôi.

Giọng Triết đầy lãng mạn, làm Di xúc động.

- Anh đang ở nhà đấy à?

- Vâng, đang ngồi một mình trong phòng khách.

Khả Di suy nghĩ rồi nói:

- Em đã quyết định tháng sau nghỉ phép và cũng Bích Ngọc sang New York.

Triết có vẻ nhay bén.

- Chuyện gì khiến em thay đổi nhanh vậy?
- Buồn!
- Thôi được, em muốn đi lúc nào, báo cho anh biết là xong ngay.

Khả Di do dự một chút hỏi:

- Thế còn anh? Bao giờ nghỉ phép?
- Chuyện đó có cần thiết không? Em cần anh đi với em à?

Triết hỏi lại, Di lúng túng.

- Nhưng cả hai chúng mình nghỉ phép cùng lúc ảnh hưởng gì đến đài truyền hình không?
- Nếu cần thiết thì anh sắp xếp được mà.

Khả Di suy nghĩ rồi nói:

- Thôi, để em đi một mình với Bích Ngọc vậy.

Triết lo lắng:

- Hình như em có gì không vui?

Khả Di cười:

- Không có, em đang chuẩn bị lên giường đây.
- Đừng giấu anh. Triết thành khẩn nói - Co gì thì em cũng nên để anh chia sẻ... Bởi vì nếu anh không mang lại được niềm vui cho em thì làm gì có tư cách để nói là yêu em chứ?
- Chuyện này chẳng có liên quan gì đến anh cả Khả Di trấn an

- Chẳng qua nội dung kịch bản làm em bị phân vân... Ngày mai rồi mọi chuyện trở lại bình thường thôi.

- Mai sáng anh đến đón em nhé?

- Vâng, khoảng chín giờ. Em sẽ ngồi dưới lầu chờ anh.

- Vậy thì bây giờ em hãy đi nghỉ đi, đừng có nghĩ ngợi gì cả.

- Không, em rất bình thường đấy chứ!

Triết suy nghĩ một chút nói:

- Khả Di này. Mỹ nói là... Cô ấy sẵn sàng nhường cái vị trí của cô ấy trên danh nghĩa cho em, vì cô ấy chỉ ở nhà, con em thì lại có địa vị trong xã hội...

Mỹ là vợ Triết.

Khả Di lắc đầu nói:

- Ai lại làm cái chuyện đó được? Và lại em yêu anh chứ nào có cần gì đến cái danh nghĩa đó đâu?

Có tiếng thở dài của Triết.

- Rõ anh là người tốt phước nên mới gặp được em và Mỹ.

Khả Di cười:

- Thôi mai gặp:

Rồi đặt máy xuống. Di nhìn ra ngoài, mẹ vẫn còn đứng đấy, Di bực mình, nhưng mẹ mà...

Nàng chỉ nói:

- Chúc mẹ ngủ ngon.

Rồi đóng cửa phòng lại. Nàng nghe thấy tiếng thờ dài của mẹ bên ngoài.

o0o

Hôm nay Thiên Bạch khá bận rộn.

Có mấy ông khách từ công ty linh kiện điện tử bên Mỹ sang. Chàng phải làm việc với họ suốt ba ngày. Mãi đến bữa nay mới dứt điểm. Đưa họ đi xong, quay trở về phòng, nhìn đồng hồ ở trên bàn. Bạch hơi bức dọc. Chàng kêu lên:

- Linh ơi, vào đây!

Linh là thư ký riêng mà cũng là cô em họ của chàng. Bạch hỏi:

- Thế nào, có liên lạc được với Bích Ngọc chưa?

- Em đã gọi dây nói gần trăm lần. Chẳng có cô ấy ở ngân hàng, mà ở nhà cũng không có.

- Sao vậy? Cô có biết là cả ba ngày qua tôi không gặp được cô ấy không?

- Nhưng đó nào phải lỗi của em đâu?

Thiên Bạch ngồi xuống ghế.

- Thật là chán.

Linh nhìn ông anh họ cười.

- Nhưng mà... Em có một kế hoạch này hay lắm.

- Nói đại đi, đừng làm anh đứt gân máu.

- Nhưng đây là chuyện riêng của em mà?

- à! Định làm tiền nữa à?
- Anh muốn nghe ư?
- Chuyện gì chứ?
- Em đã mời Bích Ngọc đi dùng cơm tối với em.
- Vậy à? Anh tham gia được không?
- Để em nghĩ lại.
- Còn phải nghĩ. Anh sẵn sàng làm khổ chủ...

Thiên Bạch nói, Linh cười ý nhị vừa bước ra cửa vừa hỏi:

- Hỏi thật anh nhá Anh mê Bích Ngọc ở điểm nào vậy?
- Chuyện đó không dính líu gì em cả, hãy về làm việc đi.

Thiên Bạch khóa laptop, nhưng Linh đã trề môi nói:

- Xin lỗi nhé. Giờ này cũng đã hết giờ làm việc rồi ông ạ.
- Vậy à! Thế mấy giờ thì Bích Ngọc đến?
- Chuyện đó của em mà, có dính líu gì đến anh?
- Thôi nhường lại cho anh đi. Thiên Bạch nài nỉ - Tuần sau anh sang Mỹ anh sẽ mua quà cho em.
- Cho em hay là cho Bích Ngọc?
- Thì cả hai...
- Em không tin, thôi thì thế này nhé. Anh đưa tiền mặt đây, em một mình đi shop chọn món mình thích.

Thiên Bạch lắc đầu:

- Đúng là làm tiền trắng trợn.

Linh cười:

- Cái này không phải làm tiền, mà là ngư ông đắc lợi.

Ngay lúc đó Bích Ngọc xuất hiện, thấy Thiên Bạch hiện diện, Ngọc có vẻ ngạc nhiên.

- Ồ! Anh cũng có ở đây nữa à?

Bạch thú nhận:

- Tôi muốn được đi dùng cơm chung với hai người. Chúng ta đi ăn cơm gì đây? Cơm Tàu nhé?

Bích Ngọc lắc đầu:

- Món gì nhẹ nhẹ thôi. Tôi chỉ ăn tô mì thôi đấy.

Linh kêu lên:

- Ồ! sao đơn giản vậy, hôm nay có người chịu chi mà?

Thiên Bạch nhìn cô em gái:

- Đây cô em, năm nay cô hai mươi sáu tuổi rồi nhé, không còn trẻ con đâu?

- Rồi sao?

- Cô không nhìn lại Bích Ngọc xem, người ta học cùng lớp với cô lại cùng tuổi, mà lại chững chạc thế nào?

- Vậy tự nhiên thế này là xấu ư?

- Đôi lúc cần phải tỏ ra người lớn một chút!

Linh trề môi:

- Ở nhà mẹ còn chưa chê em điếm nào, đừng có nói là anh.

- Nhưng anh nói vậy là muốn tốt cho em thôi.

- Cảm ơn nhé? Và quay sang Bích Ngọc Linh nói - Bạn có biết không? ông ấy mấy ngày liền không gặp được bạn là trút hết mọi chuyện bực dọc lên người mình.

- Linh này! Thiên Bạch khỗ sở - Em có nói xấu cũng vừa phải thôi chứ. Riết rồi em chẳng nề anh tí nào cả. Em chưa ngoa như con mụ bán cá ngoài chợ vậy.

- Đúng rồi, em thì lúc nào chẳng chưa ngoa, chỉ có Bích Ngọc của anh là dịu dàng thực nữ thôi... Vậy thì, em đi đây, để khuất mắt hai người vậy

Rồi Linh vội vã bỏ đi ra ngoài. Thiên Bạch ngỡ ngàng:

- Cô ấy làm sao vậy?

- Anh đã chọc giận Linh. Không đuổi theo còn ngồi đó làm gì?

Thiên Bạch giật mình, vội chạy đuổi theo. Nhưng một lúc sau, quay lại:

- Cô ấy bỏ đi mất rồi.

Bích Ngọc lắc đầu nói:

- Lần đầu thấy Linh nổi giận đấy.

- Nó lúc nào chẳng vậy, lúc nào cũng vẫn đơng đơng... Thiên

Bạch lắc đầu nói - Nhưng ban nãy tôi nào có cố tình đâu.

- Anh cũng kỳ, trước mặt bạn bè cũng phải giữ sĩ diện cho cô ấy một chút.

- Tôi cũng nào có nói gì quá lắm đâu.

Bích Ngọc suy nghĩ:

- Có lẽ Linh nó về nhà, để lát nữa tôi ghé qua một chút.

Thiên Bạch nói:

- Tôi sẽ cùng đi với Ngọc nhé. Bằng không cô ấy sẽ không tha thứ tôi.

- Nhưng tám giờ tối nay tôi lại có hẹn với Khả Di.

- Tôi có thể tham gia được không?

- Không được, chúng tôi có chuyện riêng.

Sau đấy Thiên Bạch đưa Bích Ngọc đi ăn. Ngồi trong nhà hàng Bạch hỏi:

- Nghe nói là tháng sau Ngọc và Khả Di sang Mỹ du lịch?

- Vâng.

- Tuần sau này tôi cũng có việc sang đấy. Hay là Ngọc và Di đi sớm một chút đi?

- Không được. Phép của tôi ở tháng sau.

- Tiếc thật, đi chung được sẽ vui hơn.

Rồi Thiên Bạch hỏi:

- Đi chơi không hay là còn mục đích gì khác?

Bích Ngọc suy nghĩ rồi gật đầu. Bạch lại hỏi:

- Vậy là có hẹn bên ấy?

- Vâng. Tháng sau này... có ngày giỗ của anh Chí Hào.

- Ồ! Xin lỗi Thiên Bạch hiểu ra - Tôi quên bằng chuyện đó.

- Bởi vì nó đâu liên can gì đến anh? Bích Ngọc nói - Còn tôi thì nó lại là một dấu ấn trong cuộc đời.

Thiên Bạch yên lặng. Bích Ngọc tiếp:

- Anh cũng biết đấy. Tôi quên biết anh Chí Hào từ năm tôi mới mười sáu tuổi. Và mười năm trôi qua Tôi làm sao gột rửa được hoàn toàn hình bóng của anh ấy? Anh hiểu gì tôi nói chứ?

- Hiểu. Tôi rất rõ tình cảm hai người.

- Vậy thì tốt. Bích Ngọc nói - Anh thấy đấy, nhất là với anh tôi không hề che đậy một sự thật nào cả. Mặc dù chuyện đã là quá khứ, nhưng tôi chưa quên được.

- Không biết như vậy là nên hay không?

- Tôi cũng không biết.

- Bích Ngọc này.

Bạch nói, nhưng Ngọc đã đưa tay ra ngăn lại:

- Anh Bạch, tôi nghĩ là... Anh cũng không nên lãng phí thời gian của mình cho chuyện này nhiều...

CHƯƠNG 4

Thiên Bạch bước vào văn phòng đã gào lên:

Linh ơi! Linh! Sang gặp anh một chút. Nhưng chẳng thấy ai lên tiếng gì cả. Cô kế toán ở phòng cạnh bước vào, nói:

- Cô Linh hôm nay không có đi làm.

Sao vậy? Thiên Bạch chau mày. Hôm nay là một ngày bận bịu đặc biệt sẽ có hai khách hàng đến thảo hợp đồng. Buổi trưa còn một cuộc tiếp xúc khác. Vậy mà Linh với tư cách thư ký lại không có mặt. Chuyện này không chấp nhận được. Không lẽ cô nàng này giận chuyện hôm qua. Dùng người nhà rõ thật nhiều khó khăn. Giận lấy một chút là bỏ sở, không cần quy kỷ luật gì hết.

Thiên Bạch nhắc ống nghe lên. Quay sang đến nhà Linh.

- Cô Lâm Chí Linh ở nhà không?

Tiếng cô tớ gái ngạc nhiên.

- Ủa? Cô đã đi làm rồi cơ mà?

- Không có, cô Linh không có cho biết là đi đâu à?

- Để tôi hỏi lại xem. Cô tớ đặt ống nghe xuống, đi một chút rồi quay lại, tiếp - Chẳng ai biết cả, có lẽ cô ấy đi tiệm gội đầu rồi.

Gọi đầu à? Thiên Bạch bực dọc. Chuyện công ty bề bộn vậy mà bỏ đi gọi đầu. Bạch lại gọi đây đến Bích Ngọc.

Bích Ngọc nghe xong cười:

- Linh nó giận không đi làm? Tôi làm gì giúp được anh? Tính tiểu thư của cô ta từ nào đến giờ anh hẳn rõ hơn tôi chứ?

- Hôm nay mà không có cô ấy là công ty chúng tôi sập tiệm đến nơi!

- Vậy thì anh đến tiệm làm tóc X tìm thử xem?

Rồi Bích Ngọc cho địa chỉ. Ngọc vừa định đặt máy xuống, Bạch hỏi:

- Khoan đã, chiều nay có rảnh không?

Ngọc cười.

- Anh lại còn hỏi. Có buổi chiều nào anh lại không gặp tôi chứ?

- Tôi sẽ đến đón Ngọc nhé?

- Hãy lo chuyện tìm Linh trước đi ông mãnh ạ.

- OK.

Thiên Bạch có vẻ vui khi thấy Ngọc không trực tiếp từ chối. Và Bạch vội lái xe đi tìm Linh. Không biết đến bao giờ Linh mới bỏ được cái tính hay hờn, hay giận này.

Quả nhiên như điều. Ngọc nói Linh đang ngồi trong tiệm vừa làm tóc vừa đọc báo.

Thấy Thiên Bạch bước vào. Linh vẫn tỉnh bơ Bạch xuống

nước.

- Linh này, anh đến đón em đây.

Linh tiếp tục dán mắt vào tờ báo, không đáp. Bạch nói:

- Em có biết là hôm nay công ty quá nhiều việc không? Chuyện hôm qua cho anh xin lỗi được chứ?

Linh vẫn yên lặng.

- Đúng mười giờ trưa này, anh có cuộc mặc cả với khách.

- Chuyện đó có dính líu gì đến tôi chứ? Anh đi đi. Tôi không về đâu.

- Linh này, đừng có trẻ con như vậy.

- Tôi đã nói với dì Hai rồi. Tôi không hợp tác với anh nữa.

Dì Hai ở đây là mẹ của Thiên Bạch.

- Sao nghỉ ngang xương như vậy được? Tôi đã xin lỗi Linh, như vậy chưa đủ sao?

Giờ này còn sớm, nên tiệm hơi vắng khách. Anh thợ khoan thai làm việc, nhìn Bạch cười.

- Anh đi về công đi, hôm nay tôi nghỉ làm. Tôi đã sắp xếp tiết mục xong rồi.

- Thật ra thì chuyện hôm qua...

- Anh nhắc chuyện hôm qua làm gì chứ? Linh nổi nóng - Lúc nào anh cũng muốn làm quê tôi trước mặt Bích Ngọc cả.

- Làm gì có chuyện đó, đừng có nghĩ xấu cho anh.

- Còn chối nữa hả? Sao anh không mời Bích Ngọc về làm thư ký riêng cho anh?

Thiên Bạch thở ra.

- Cô ấy và Khả Di sắp sang Mỹ rồi.

- Đi Mỹ à? Linh chợt nhớ ra - à, đúng rồi tháng sau này, hình như lại đến ngày giỗ của anh Chí Hòa.

Thiên Bạch ngồi xuống có vẻ hơi buồn còn Linh hình như cũng bỏ quên đi cơn giận ban nãy.

Thiên Bạch nói:

- Bích Ngọc từ khước không chịu đi chung với tôi.

Linh quay qua:

- Anh cũng có một hợp đồng sắp ký với bọn Mỹ. Anh không cùng đi với cô ấy được sao?

- Hợp đồng ký sớm hơn. Ngọc không chịu dời ngày. Cô ấy đi Mỹ lần này với Khả Di.

- Vậy à? Linh có vẻ suy nghĩ rồi khẳng khái nói - Uống công bỏ cả một đời đeo đuổi, kết quả chẳng một hy vọng nào ư?

Thiên Bạch như không muốn đề cập đến đứng dậy nói:

- Thôi bây giờ tôi phải về công ty, có lẽ khách họ đã đến rồi.

- Khoan đã. Linh đổi ý - Anh chờ một chút đi, em làm tóc xong rồi, chúng mình cùng về.

- Thế còn những mục em đã dự tính?

- Bỏ hết! Linh nói - Con người em bao giờ cũng vậy. Thích đứng về phía yếu thôi.

Và năm phút sau, cả hai rời khỏi thẩm mỹ viện. Linh hỏi.

- Có phải Bích Ngọc cho anh biết địa chỉ này phải không?

Bạch lắc đầu.

- Đừng nhắc đến cô ấy nữa. Hôm nay anh rất bận.

Linh nhìn Bạch với nụ cười thật ngọt.

- Anh làm gì vậy? Cô ấy làm anh buồn à?

Bạch quay sang.

- Linh này, em thấy đấy, anh phải làm gì bây giờ? Em hiểu anh quá mà.

- Hiểu à? Không phải chỉ hiểu mà em thấy trọng trách của em quá nặng nề. Linh cười tiếp.

- Có ai đòi làm thư ký mà phải kiêm nhiệm đủ thứ. Ngoài việc của công ty, còn phải lo chuyện liên lạc bạn gái cho ông chủ, rồi sáng sớm dậy phải nhắc ông chủ đi làm. Buổi trưa phải cùng đi ăn trưa, nhiều lúc chủ buồn, còn phải cùng chủ đến phòng trà cho có bạn, đó là chưa nói nhiều khi phải đến nhà chủ lo tắm chó, tắm mèo. Rồi bị sài xê, chọc què... Chẳng hạn như chiều hôm qua...

- Thôi mà nhắc làm gì, hôm qua anh nào cố tình đâu?

- Hừ! Không cố tình. Lúc nào em cũng phải đứng ở đầu sóng ngọn gió. Để cho anh xì hơi con giện.

- Thôi thì anh đã biết lỗi, anh xin lỗi rồi còn gì nữa? Thật tình

anh đã nhờ em rất nhiều.

- Nhưng lúc nào em cũng bị thiệt thòi.
- Thiệt thòi một chút có sao? Rồi sau này anh sẽ không quên ơn em đâu.
- Anh sẽ trả ơn thế nào?
- Em muốn trả ơn ra sao?
- Anh...

Linh chỉ nói như vậy rồi ngưng. Nhưng không hiểu sao mặt lại đỏ gấc.

- Em cứ đề nghị, nếu nằm trong khả năng, anh sẽ không tiếc rẻ gì cả.

Linh chỉ cười, rồi chợt đổi câu chuyện.

- Nhiều lúc em thấy cũng buồn cười, trước mặt em thì anh nói năng lưu loát, tràng giang đại hải, nhưng khi đứng trước Bích Ngọc, anh lại giống như con gà nuốt dây thun vậy đó.

Thiên Bạch cười thú nhận.

- Anh cũng không biết sao mình lại như vậy.
- Thật ra, nhiều lúc em cũng thấy khó chịu giùm anh. Anh như cứ bị giày vò bị động thể nào đấy. Chẳng làm chủ được chính mình.

Thiên Bạch yên lặng. Linh nói tiếp.

- Anh cũng biết đấy. Bích Ngọc ngày xưa học cùng lớp với em. Chúng em chẳng thân nhau lắm. Chỉ sau này vì chuyện

của anh mà em mới qua lại với cô ấy... Vì vậy có thể nào... Anh cũng cần giữ sĩ diện giùm cho em một chút.

- Anh không bao giờ để người khác xem thường em.

Linh lắc đầu.

- Nhưng lúc nào trước mặt Bích Ngọc, anh cứ làm như em là đứa con nít.

- Đâu có. Đâu có... Bạch đánh chính - Anh chỉ nói nhiều lúc tính em hơi trẻ con thôi.

- Nhưng như vậy cũng không được. Bích Ngọc có thể hiểu lầm em.

- Thôi được, từ rày về sau anh sẽ cố giữ lời.

Cả hai đã về đến công ty Khách chưa đến. Trong lúc chờ đợi. Linh lại hỏi:

- Anh Bạch này, Bích Ngọc đã hấp dẫn anh chỗ nào vậy?

Bạch giật mình. Tại sao Linh lại thắc mắc?

- Em ngạc nhiên?

- Không phải ngạc nhiên mà tò mò... Linh nói - Em biết anh là người kén chọn mà Bích Ngọc thì nào có toàn bích? Anh cũng biết chuyện của cô ấy với Chí Hào mà?

- Đúng, nhưng đó là chuyện lâu rồi. Họ đã quen nhau ngay từ thời thơ ấu.

- Nhưng đó là mối tình đầu.

- Chưa hẳn là tình yêu.

- Anh đừng tự lừa dối mình. Linh nhìn Bạch nói - Hãy suy nghĩ kỹ đi, nếu bây giờ Bích Ngọc có chấp nhận tình cảm thì cái tình cảm đó không trọn vẹn.

- Đừng có nói như vậy.

- Nhưng đó là sự thật. Linh đáp - Em không muốn thấy anh sau này hối hận, đau khổ.

- Không, không bao giờ có chuyện đó. Thiên Bạch lắc đầu nói

- Anh không bao giờ để tâm đến chuyện gì thuộc về dĩ vãng.

- Nếu vậy thì tốt.

Và Linh đứng dậy, Bạch hỏi theo:

- Linh này... Bộ Bích Ngọc đã nói gì về tôi với Linh à?

- Làm gì có chuyện đó. Linh cười - Khi chúng tôi gặp nhau, chúng tôi chỉ nói về ba cái chuyện thời trang rồi mode rồi ăn uống...

- Chứ không bao giờ đề cập đến...

- Tại sao phải đề cập? Linh hỏi ngược lại - Khi chị ấy biết quá về anh... Anh lại là hàng xóm...

- ý tôi muốn nói là...

- Anh phải biết Bích Ngọc không ngu nhé? Tôi là em họ anh, lại là thư ký riêng, nếu bây giờ nói gì về anh thì có phải là... đã nói thẳng với anh rồi không?

Thiên Bạch thở ra, xì hơi.

Linh quay lại cười.

- Mà này anh Bạch, với điều kiện hiện có của anh thì thiếu gì người đẹp?

- Vô nghĩa.

- Anh biết không, bây giờ tình yêu cũng lãng xê mode Người ta cho là nên yêu những người đàn bà phong trần, trải qua nhiều thăng trầm tình ái, thì mới hạnh phúc.

- Ai nói? Bích Ngọc ư?

- Em không biết, nhưng rõ ràng là Bích Ngọc cũng đã có một thời bị đốt cháy bởi tình yêu.

-Ồ em dùng từ có vẻ tiêu thuyết quá.

- Em không biết là mình sử dụng cái ngôn ngữ đó có đúng không nhưng phải công nhận một điều, đấy là khi Chí Hào còn sống Bích Ngọc đã từng say đắm. Bị đốt cháy trong ngọn lửa tình.

Và Linh vừa bước ra khỏi phòng vừa nói:

- Vì vậy nếu anh muốn thành công, anh cũng phải có ngọn lửa đó.

Thiên Bạch ngơ ngàng nhìn theo. Linh không phải là không có lý.

CHƯƠNG 5

Bích Ngọc và Khả Di đến Mỹ đã được ba hôm. Tối qua, Khả Di điện thoại đường dài về báo cho Triết biết là họ đã có mặt ở New York. Hôm mới đến, họ được chị ruột của Chí Hào ra phi trường đón. Hiện họ đang ngụ tại khách sạn Hilton. Điều đó làm cho Triết hài lòng.

Công việc ở đài truyền hình lúc nào cũng bận rộn. Triết cũng chẳng có thì giờ để lo ra. Hôm nay sau một ngày làm việc mệt nhọc trở về, vừa bước vào cửa., Triết đã thấy Mỹ ngồi trong phòng khách ôn bài cho con. Mùi thức ăn từ nhà bếp tỏa ra thơm phức.

Triết hỏi:

- Nấu món gì mà ngon vậy?

Mỹ cười thật tươi đón chồng.

- à, con nó muốn ăn món gan heo hầm đậu. Hôm nay anh về sớm vậy?

Triết giải thích:

- Hội họp liên miên, nhức đầu quá, nên anh về nhà ngay.

- Vậy anh về phòng nằm nghỉ đi, bao giờ dọn cơm xong, em sẽ mời anh ra ăn.

Nhưng Triết không về phòng nghỉ, mà đi sang phòng đọc

sách.

- Thôi để anh ngồi đọc báo một chút cũng được.

Phòng đọc sách là giang sơn riêng của Triết. Ở đây chính Mỹ, ngoài những giây phút dọn dẹp, cũng ít khi lui tới.

Triết ngồi xuống. Bất giác mắt chàng đập ngay vào bức ảnh chụp cả nhà để gần đấy. Triết, Mỹ và hai đứa con ngồi cạnh nhau. Ai cũng cười, nụ cười thật tươi. Bức ảnh mới chụp năm qua.

Triết chợt thấy bồn khoăn;

Không có Khả Dị Di không hiện diện trong cái không gian này. Đó là cả một sự mâu thuẫn giằng cọ Triết yêu vợ con. Những cũng yêu Dị Di là tri kỷ, là hạnh phúc... Và... Triết thấy không thể mãi mãi để tình trạng này kéo dài. Trách nhiệm và tình yêu... Triết không muốn buông mất một cái nào cả.

Triết thờ dài và ngả người ra sau. Phải chi Mỹ là người đàn bà quá quắt, hay hờn ghen thì Triết còn có lý do Đảng này, Mỹ giống như một cành liễu, một nắm bột, Mỹ hết lòng chiều chuộng, chăm sóc gia đình. Mỹ sống cho chồng con. Hoàn toàn vì chồng con... Và Triết không có quyền. Lương tâm không cho phép Triết hành động nông nổi.

Rồi Triết chồm người tới, lật úp bức ảnh lại. Triết không dám nhìn thẳng bức ảnh nữa.

Nhưng Triết cũng không thể sống mà thiếu Khả Dị Tình yêu rõ là một cái gì tàn nhẫn. Tình yêu không có lý trí nhưng không thể không có trái tim. Và Triết lại phân vân.

Triết nghĩ giờ này Khả Di ở Mỹ hẳn cũng không sung sướng gì. Một khoảng trống tong tim làm Triết thấy cô đơn. Sau những phút giây bận rộn với công việc, sự rảnh rỗi nhiều lúc rất đáng sợ. Cứ làm cho người ta suy nghĩ sợ hãi vì phải đối diện với thực tế.

à! Mà sao Triết lại không cùng đi với Di nhỉ? Có gì phải ngại, khi ai ai cũng biết mối quan hệ đó. Hay là Triết sợ Mỹ buồn? Có lẽ... Đã lâu rồi Triết cứ mãi trốn tránh. Triết không dám nhắc đến, hỏi đến, nói đến cái gì có liên quan đến Di trước mặt Mỹ. Vì cái con người thánh thiện vô tội kia là lương tâm, là công bằng... phải vậy không?

Nhưng Khả Di ở bên Mỹ bây giờ làm gì? Triết tự hỏi. Có lẽ cô ấy đang cùng với Bích Ngọc đến đốt một nén hương lên mộ phần của Chí Hào, cũng có thể là hai người đang đi thăm bạn bè? Đi phố?... Nhưng mà nghĩ đến những chuyện đó lúc này ích lợi gì chứ?

Triết cầm tờ báo lên. Cố đọc, nhưng chẳng có một chữ nào lọt vào đầu. Những tin tức thời sự vô bổ chỉ nhưc đầu thêm.

Thế là Triết nhắc ống nói lên quay đường dài, chàng nghe bên kia đầu giây, giọng ngái ngủ của Khả Di.

- à, anh Triết đấy à? Có chuyện gì quan trọng vậy anh?

Tiếng hỏi của Di làm Triết bừng tỉnh. Chàng biết bây giờ ở New York mới sáu giờ sáng, mà giờ này là giờ thành phố sống về đêm kia mới bắt đầu ngủ.

- Ồ không, không có gì cả. Xin lỗi, anh quên cả giờ khắc. Anh gọi đây, chỉ để được nghe giọng nói của em thôi.

Bây giờ Khả Di có vẻ đã bình thường lại.

- Anh đang ngồi ở đài truyền hình đấy à?
- Không, anh đang ở nhà, đang ngồi trong phòng đọc sách. à, còn Bích Ngọc đâu rồi? Anh có quấy rầy cả cô ấy không?
- Chị ấy vừa thức dậy, nhưng nghe em nói chuyện với anh đã quay mặt vào trong tiếp tục ngủ. Anh Triết, lần đầu, em thấy anh hơn trẻ con đấy!
- Anh cũng không hiểu tại sao làm vậy. Có vẻ vì hơi cô đơn đấy.
- Em biết là anh làm việc hơi nhiều. Cũng nên nghỉ ngơi một chút.
- Được, vậy anh sẽ bay sang đấy, được chứ?

Triết hỏi. Khả Di ngập ngừng.

- Anh đừng có xúc động như vậy. Thế còn chị Mỹ đâu rồi?
- Cô ấy à? Chỉ cần ở cạnh con cái là đủ thấy đầy đủ.
- Vậy thì anh hãy suy nghĩ kỹ đi. Từ đây đến sáng mai còn quyết định kịp mà.
- Không có gì để suy nghĩ. Triết nói - Em biết không, cứ giam người trong thư phòng thế này bức chết đi được, vừa nghĩ đến chuyện gặp em, là mọi thứ tan biến ngay.
- Nhưng anh cũng phải báo cho chị ấy biết chứ?
- Đương nhiên, nhưng chắc chắn là cô ấy sẽ chẳng có ý kiến gì.

Có một giây phút yên lặng, không biết Khả Di nghĩ ngợi gì,

Triết lo lắng:

- Em lại nghĩ ngợi gì đấy?
- Biết anh sắp qua em vui, nhưng mà em lại thấy nó làm sao đấy.
- Đừng nghĩ nhiều. Suy nghĩ mãi làm mất vui chẳng ích lợi gì đâu.
- Nhưng mà... sai lầm vẫn là sai lầm.
- Mặc nó... miễn sao ta vui là được...

Khả Di yên lặng, rồi nói:

- Ta vui mà có người khác không vui.
- Sao em tự dằn vặt mình mãi vậy? Triết van nài - Bây giờ thì anh chỉ có một ý duy nhất là thấy em. Bằng không anh chẳng làm gì được cả.

Khả Di nói:

- Thôi được, em bên này đợi anh. Có cần ra phi cảng đón anh không?
- Không cần, đến đấy anh sẽ đáp xe về ngay khách sạn. Anh sẽ đi chuyển đầu tiên trong ngày đấy.
- Vậy thì ngày mới sẽ gặp lại nhé?
- Khả Di này! Anh thì nôn nóng gặp em như vậy, còn em? Em có nhớ anh không?
- Gặp lại sẽ cho biết sau.

Rồi Khả Di đặt máy xuống. Tiếp chuyện với Di xong. Triết thở ra nhẹ nhõm. Chàng cảm thấy lòng thanh thản hẳn.

Ngay lúc đó, Mỹ chợt gõ cửa bước vào.

- Anh thấy muốn dùng cơm ngay chưa?

Triết nhìn vào đồng hồ.

- Anh đã ở trong thư phòng hơn tiếng đồng hồ rồi à? Mình ăn đi.

Mỹ nói:

- Ban nãy em đã cho hai đứa con ăn trước vì em sợ nó sẽ quấy rầy anh. Nên bây giờ chúng đã về phòng riêng cả rồi.

Triết cảm thấy hơi bứt rứt.

- Ồ, cũng không cần thiết như vậy, ăn cơm với con cái cũng có cái vui của nó chứ.

- Tại ban nãy nghe anh bảo là hơi nhức đầu.

- Không sao đâu. Rồi Triết nói - à ngày mai anh phải đi xa, có lẽ một tuần hơn nữa mới quay về nhà.

- Vậy à? Vậy thì để em chuẩn bị hành lý cho anh nhé.

- Được, em nhớ mang áo ấm cho anh. Đi Mỹ đấy.

- Vâng, nhưng bây giờ đi dùng cơm trước đi, kéo thức ăn lạnh hẳn.

Triết lặng lẽ đi vào phòng, chàng ngồi xuống ghế hỏi:

- Em ăn chung với anh chứ?

- Không, em đã ăn với con rồi. Nhưng em sẽ ngồi đây với anh cho có bạn.

Triết cảm động. Mỹ là người vợ tuyệt vời. Tác phong phục vụ như những bà vợ Nhật.

Triết hỏi.

- Sao lúc này thằng Tuấn nhà ta thế nào, toán có còn yếu không?

Nghe chồng quan tâm đến con, mặt Mỹ rạng rỡ hẳn.

- Dạ, nó tiến bộ nhiều lắm rồi anh ạ. Hôm rồi nghe thầy chủ nhiệm khen là cả Văn nó cũng khá.

Triết gật gù:

- Tất cả là công lao ở em cả.

Mỹ đỏ mặt.

- Em thì... Anh thấy đấy chẳng biết ra ngoài kiếm tiền như người ta, thì phải ở nhà lo cho con cái chứ.

- Em là người nội trợ giỏi, biết lo cho chồng con.

Triết nhận xét làm Mỹ lúng túng. Mỹ muốn lấy lòng chàng hỏi:

- Thế còn chị Khả Dị Sao lâu quá không thấy.

- Cô ấy và Bích Ngọc đi du lịch rồi.

- Hèn gì. Mỹ nói - Hôm qua em có làm món chân vịt hầm cải xanh. Cái món mà chị ấy rất thích, vậy mà lúc gọi đây nói đến đài truyền hình không gặp.

Triết nói:

- Họ đi Mỹ đấy.

- Vậy à? Không biết vô tình hay cố ý. Mỹ nói - Làm việc nhiều quá cũng nên nghỉ ngơi. Hình như lúc gần đây một mình chị ấy đảm nhiệm cả hai ba tiết mục.

Triết không dấu diếm.

- Đến New York có lẽ anh gặp họ.

- Vậy thì cùng đưa nhau đi chơi. Đi đông dù sao cũng vui hơn. Chứ quay về đây rồi công việc lại bù đầu, sao khuây khỏa được.

Thái độ của Mỹ lại làm cho Triết bứt rứt, chàng chột đứng dậy.

- No rồi!

- Anh ăn ít vậy? Thức ăn không vừa miệng ư?

Triết không đáp.

- Anh ra phố một chút, em cứ nghỉ sớm, không cần chờ cửa anh.

Rồi Triết bỏ đi ra ngoài.

Mỹ lúc nào cũng vậy. Thái độ với chồng con toàn bích quá, nhưng chính điều này nhiều lúc làm cho Triết ngột thở. Triết ngồi vào xe lái ra đường. Không hiểu sao chàng không muốn ở nhà. Thôi được, dù gì ngày mai ta cũng đến Mỹ. Đến với Khả Di

Lúc Triết đến New York thì Bích Ngọc đã dọn ra khỏi khách sạn. Bích Ngọc nói với di là muốn có cái không khí gia đình nên đến ở nhà bà chị ruột của Chí Hào tại New Jersey. Chờ thật ra thì Ngọc biết là Triết quạ Và đương nhiên là một con người tệ nhị, Ngọc không muốn là một thứ kỳ đà cản mũi.

Nhà của bà chị Chí Hào là một ngôi nhà rộng rãi nằm ở ngoại ô nên khá yên tĩnh. Ba năm trước Bích Ngọc đã từng đến đây. Ngọc vẫn ở căn phòng khách ở lầu hai. Đó là căn phòng của Hào ngày cũ. Mọi thứ trong phòng vẫn để nguyên, không có sự sắp xếp lại.

Bích Ngọc nhìn cảnh vật mà lòng ngẩn ngơ.

Có tiếng gõ cửa, rồi chị Chí Mẫn thò đầu vào.

- Bích Ngọc này, chuẩn bị xong chưa. Minh xuống phố một vòng đi chứ?

Bích Ngọc cầm ví đứng dậy.

- Em gặp lại chị là mừng rồi. Còn chuyện đi phố chỉ là thứ yếu.

Chí Mẫn nhìn Ngọc mắt long lanh giọt lệ.

- Bích Ngọc, chị cũng không biết nói thế nào. Chuyện đã xảy ra như vậy, chị chỉ cảm thấy là... Chí Hào nó vô phúc.

- Đó là định mệnh. Bích Ngọc lắc đầu nói - Mai chúng ta đến đó chứ?

- Vâng. Có lẽ chị sẽ lái xe đưa em đi, cùng đi với ta còn có mẹ chị và Chí Huyền nữa. Còn chồng chị, anh Tuấn Minh thì bận làm chắc không đi được

- Vậy thì bây giờ mình đừng dạo phố. Nghỉ ngơi một ngày chẳng hay hơn sao?

- Ờ cái nước Mỹ này, ngày nào chẳng là ngày nghỉ của chị? Lâu lắm em mới sang đây một lần. Chí Mẫn nói - Nghe bà lối xóm nói là cái siêu thị dưới chợ hôm nay lại mở một đợt bán hàng đại hạ giá...

- Nhưng em không muốn cứ làm phiền chị.

- Sao lại nói vậy? Chúng ta gần như người nhà cả mà.

Lời của Chí Mẫn làm Bích Ngọc quay mặt đi. Những giọt lệ đã rưng rưng ra mắt.

- Có lẽ em không có cái diễm phúc đó.

Sau đấy hai người xuống lầu, lúc đã ngồi vào xe. Chí Mẫn nói:

- Ngọc này chị thấy thì mọi thứ đã qua rồi. Em cũng phải phấn chấn lên tìm một cơ hội mới.

Bích Ngọc nhe răng cười.

- Nhưng em đã không để cho anh Chí Hào có cơ hội đó.

- Không nên nói vậy. Chí Mẫn nói - Chuyên đó nói có công bình thì chính Hào cũng có một phần trách nhiệm. Chị là chị ruột của nó, chị không thiên vị một ai cả.

- Nhưng chính em là người đã đẩy anh ấy vào chân tường.

- Không đúng. Chẳng ai ngu dại gì mà tìm đến cái chết, chẳng qua là số mệnh.

- Nhưng chính em...

- Chị không muốn em nhắc lại chuyện cũ. Hào dù gì qua đời cũng đã ba năm rồi...

Bích Ngọc thở ra, ngồi yên. Chí Mẫn đưa xe vào bãi đậu xe, rồi nói.

- Xin lỗi Ngọc nhé. Nhưng ngày hôm nay chúng ta nên nói chuyện vui hơn là buồn.

Và hai người đi vào siêu thị. Ở đây bày đủ mọi hàng hóa, thượng vàng hạ cám đều có đủ. Vậy mà rảo khắp một vòng siêu thị. Họ vẫn không tìm được món gì vừa ý.

Chí Mẫn nhìn Ngọc cười.

- Thôi mình về, chẳng có gì hay.

- Vâng, về em sẽ phụ chị làm cơm tối.

Trên đường về hai người lại chẳng nói gì, khi gần đến nhà, Chí Mẫn mới hỏi.

- Nghe nói là Thiên Bạch đang theo đuổi Ngọc phải không?

Ngọc cười.

- Anh ấy là láng giềng của em suốt hai mươi năm qua.

Chí Mẫn gật gù.

- Cậu ấy cũng khá đấy. Ngày xưa lúc cùng học chung. Bạch cũng có giá lắm đấy nhé. Có nhiều cô chết mê chết mệt với ông ấy.

- Nhưng em không có học chung với anh ấy.

- Em hơi cố chấp đấy. Chí Mẫn nói - Bây giờ thì Chí Hào nó đâu có quay về nữa. Tại sao em lại lãng phí tuổi xuân của mình?

- Em không thể quên, cũng như không thể tha thứ cho chính mình.

- Em đã quan trọng hóa vấn đề.

Bích Ngọc nhìn về phía trước.

- Tại chị không hiểu đấy. Chuyện của em và anh Chí Hào chẳng ai hiểu đâu.

- Nhưng mà nó đã đi vào quá khứ rồi!

- Đồng ý. Nhưng khái niệm thời gian này có nghĩa lý gì với tình cảm

Chí Mẫn lắc đầu.

- Nhưng chị nhớ không lầm thì lúc đó... Tui. em đã quyết định chia tay nhau.

Bích Ngọc thở dài.

- Chia tay đâu có nghĩa là không còn yêu nhau? Đó như là một cách để làm khổ nhau thêm thôi.

Chí Mẫn nghĩ ngợi, rồi lắc đầu hỏi:

- Thế thì cuối cùng chuyện gì đã xảy ra giữa hai người?

Bích Ngọc cắn nhẹ môi, lại nước mắt.

- Em biết nói sao bây giờ? Từ năm mười sáu tuổi... em đã yêu anh ấy. Bao nhiêu kỷ niệm buồn vui trong cuộc đời đều có

bóng dáng của anh ấy... Nhiều lúc nghĩ lại em chợt thấy nghi ngờ... Phải chăng đó chỉ là một giấc mơ... Anh Hào còn trẻ, lại khỏe mạnh như vậy, sao lại đi một cách dễ dàng thế.

Chí Mẫn chỉ yên lặng. Có nói thế nào cũng vô nghĩa. Ngọc lại tiếp.

- Em không thể ngờ... Chuyện lại có thể như vậy... Thật ra thì trước đó mấy tiếng đồng hồ, chúng em còn gặp nhau cơ mà.

- Thôi đừng nhắc lại nữa.

Chí Mẫn nói, nhớ lại chuyện cũ mà mặt tái hẳn.

- Em thì không thấy khiếp đảm. Bích Ngọc nói - Thật đấy chị, em đã trông những bức hình kia. Mặc dù máu đầm ướt cả người, nhưng mà cái khuôn mặt của anh ấy lại có vẻ bình thản làm sao ấy. Chẳng có một chút gì là muộn phiền.

Chí Mẫn có vẻ cực kỳ xúc động vội cho xe tấp ngay vào lề.

- Bích Ngọc này, em nói chuyện đó lúc này có ích lợi gì. Tại sao không để cho mọi người yên ổn, thoải mái... kể cả Chí Hào.

- Liệu Chí Hào có yên nghỉ được không?

Chí Mẫn lắc đầu.

- Nhưng tự trách thế nào cũng vô ích. Kể cả người còn sống họ cũng cần được sống bình yên.

- Người đó là ai? Ai có thể vui được sau cái chết của Chí Hào? Chị? Chị Chí Huyền? Hay là bác ở nhà? Tại sao mọi người lại sợ không muốn nhắc tới chứ?

- Bích Ngọc... Chí Mẫn suy nghĩ một chút nói - Chắc em cũng không muốn chuyện cũ lại tái diễn một lần nữa chứ?

Bích Ngọc gật đầu.

- Vậy thì ngày mai khi gặp lại mẹ đừng có nhắc nhở đến cái gì cả... Chuyện xảy ra khá lâu rồi, nhưng mẹ vẫn chưa lấy lại được thăng bằng.

- Tôi biết.

- Và khi gặp lại “họ”, hãy cố giữ cho thật bình thản.

Họ? Bích Ngọc nghe nói giật mình. Ngọc biết là Chí Mẫn định ám chỉ ai. Nàng cắn nhẹ môi.

- Họ còn dám đến đây nữa à?

Nhưng Chí Mẫn nói:

- Bích Ngọc... Cái gì cũng vậy. Cố bình tĩnh. Đừng có xúc động quá nhiều lúc không hay, không khách quan.

- Không được, em không muốn gặp lại họ. Bích Ngọc quay qua Mỹ nói - Chị Mẫn, chị phải hiểu như vậy... ân oán ta nên phân biệt rõ ràng.

- Hãy tin chị Mẫn nói - Chuyện xảy ra như vậy, chị nghĩ họ cũng không vui vẻ gì. Chẳng ai muốn cái bất hạnh kia xảy ra đâu em.

- Nhưng anh Hào đã vì vậy mà chết!

- Chuyện đó đã xảy ra thì có ngăn cũng không được.

- Không, không! Không thể nói như vậy

- Sao lại không? Chí Mẫn nói - Không có cái mối hận nào mà lại không giải.

- Tôi không cần biết. Tôi chỉ biết là anh Hào đã chết.

Chí Mẫn khò sở...

- Chị đã nói với em rồi. Chí Hào cũng có trách nhiệm với cái chết của mình. Tại sao em cứ trách người khác.

Bích Ngọc quay lại, lệ nhạt nhòa:

- Chị Mẫn chị không thấy bút rút, đau khô, oan ức trước cái chết của Chí Hào ư?

Chí Mẫn lắc đầu.

- Chị nghĩ là mỗi người có một định số. Chí Hào có chết oan hay không chỉ có thượng đế mới biết được

- Chị đừng có đẩy trách nhiệm cho thượng đế. Thượng đế không bao giờ muốn anh ấy chết đâu. Mà là con người... mãi mãi em sẽ không bao giờ tha thứ... cho họ.

Rồi Bích Ngọc khóc lớn lên. Chí Mẫn biết có khuyên can thế nào cũng vô ích. Hãy để cho cô ấy khóc. Khóc cho hả hê, cho bao nhiêu phiền não vơi dần, rồi mọi thứ sẽ bình thường lại.

Cuối cùng Ngọc lau nước mắt, nói:

- Em xin lỗi chị nhé.

- Không có gì. Miễn em cảm thấy thoải mái là được. Bích Ngọc em biết không, chị đã có lúc như em, nhưng rồi chị thấy bất cứ điều gì. Mình nghĩ đi rồi cũng phải nghĩ lại. Đứng cả ở vị trí trái nghịch nhau mà nghĩ. Chẳng ai làm gì mà hoàn toàn

tán tận đầu em ạ.

Bích Ngọc lắc đầu.

- Nhưng em vẫn không muốn gặp lại họ.

Chí Mẫn bắt đầu cho xe nổ máy trở lại.

- Nhưng chị cũng không có quyền cấm họ đến viếng mộ em mình. Hay là thế này... Chị Mẫn suy nghĩ rồi nói - Chị sẽ sắp xếp thời gian để hai bên không gặp nhau.

Bích Ngọc hỏi

- Thế mẹ chị có chấp nhận chuyện gặp họ không?

- Họ cũng là những người có trái tim, chị nghĩ là họ cũng không sung sướng gì hơn mình.

- Nhưng em biết... anh Hào đã vì họ mà chết.

- Có lẽ... Nhưng em biết là Hào đã thế nào với họ chưa?

Hào thế nào? Bích Ngọc phân vân...

CHƯƠNG 6

Thành phố New York là một thành phố ít mưa.

Vậy mà hôm ấy... Mưa đã ngọt ngào. Cái mưa làm cho không khí dịu hân. Và trận mưa đã chấm dứt. khi cuộc xuất phát bắt đầu. Bầu trời vẫn âm u nặng trĩu như nỗi lòng của Ngọc

Chí Mẫn lái xe, Chí Huyền và mẹ ngồi ở băng sau. Bích Ngọc thì ngồi cạnh Mỹ. Bốn người đàn bà yên lặng chẳng ai nói với ai lời nào. Hình như cả bầu trời cũng muốn khóc.

Xuất phát từ cây số tám mươi bảy, xe lăn bánh gần hai tiếng đồng hồ mới đến được gần khu mộ của Hào.

Xe dừng lại dưới chân đồi. Mọi người theo con đường nhỏ bằng đất đi lên đỉnh. Mới có một cơn mưa mà đường đã lầy lội... Khung cảnh ở đây thê lương quá. Vì là ngày thường nên chẳng thấy một bóng người. Vừa đến nơi, mẹ của Chí Hào đã buống tiếng khóc.

Bích Ngọc đi bên cạnh mắt đỏ hoe Ngọc biết trong những người đến đây ngoài nàng ra tình cảm nặng nhất là mẹ của Hào.

Đến nơi rồi. Chí Hào an nghỉ nơi đây. Người giữ mộ làm việc khá nghiêm túc, nên nơi đây chẳng thấy một cọng cỏ dại. Hôm nay là ngày giỗ. Nhưng mọi thứ đều giản tiện. Chỉ là một sự tưởng niệm thôi, Chí Mẫn bày ra một ít trái cây, hoa quả lên mộ. Đốt một nén hương. Rồi trong cái khói hương lan

tỏa kia. Mọi người cúi đầu mặc niệm.

Người mẹ lên tiếng, giọng âm u.

- Lúc sống Chí Hào nó cũng ít ở bên mẹ. Muốn nói chuyện với nó khó khăn... Bây giờ nó nằm đây, nhưng cũng nào có nói được gì? Nó đã chết... Nó đã ở một thế giới thật xa...

Nước mắt của Bích Ngọc tuôn dài.

Vâng, lúc còn sống. Chí Hào sống xa gia đình, nên làm sao gần được mẹ? Hào họ Anh. Nhưng Hào giống như một người khách ở nhà họ Anh... Đi đã một thời gian mới quay về nhưng chưa nóng chỗ đã đi. Người mà Hào gần gũi nhất phải nói là Bích Ngọc.

Tình yêu, ôi tình yêu! Có thể nào. Vui buồn, hờn giận. Đau khổ say mê... Cái thời gian ngắn ngủi đó, mặc dù chỉ vòn vẹn có mười năm. Nhưng đây ngập ý nghĩ. Ngọc yêu Hào, Hào cũng yêu Ngọc. Một sự cảm thông, tri âm... Tiếc quá... Sao không tồn tại mà chấm dứt sớm vậy?

Không phải chỉ có yêu. Bích Ngọc đã từng giận, từng hận Hào. Nhưng không yêu làm sao có hận chứ? Có lẽ chỉ là một sự cảm tức, đau xót. Nhưng rồi sau đó,... ngọn lửa tình lại càng cuồng nhiệt hơn, thiêu cháy hơn... và Bích Ngọc đã phải sống một cách vất vả, căng thẳng như vậy gần mười năm trời. Để rồi khi hiểu rõ ra thì Hào đã đi mất. Bỏ đi mất!

Vâng, lòng Bích Ngọc đau như dao cắt. Hào bỏ đi một cách vô tình, dễ dàng như vậy. Không một đắn đo.

Bích Ngọc nghe người mẹ nói:

- Thăng Hào nó sống cũng không vui sướng gì... Ngày trước

thầy bói nói số mẹ không thể có con trai... Mẹ thì cứ đến chùa miếu cầu xin... Để rồi có nó... Bắt nó phải có mặt trên cõi đời đau khổ này... Cuối cùng rồi cũng phải để nó đi...

Chịu khổ. Vâng có lẽ... Hào có mặt trên cõi đời này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Những cuộc sống quá xúc tích đủ mọi bi kịch...

Người mẹ chợt quay sang Bích Ngọc.

- Con nói đi. Liệu Hào nó có trách mẹ không?

Bích Ngọc chỉ nghen ngào. Trách hay không? Trách gì? Ngọc làm sao biết được Hào đã mang theo xuống đáy mồ... Chí Mẫn thấy mẹ có vẻ xúc động quá nói:

- Mẹ này, Sao mẹ lại như vậy? Chết là giải thoát rồi, mẹ còn nghĩ đến nó làm gì?

Chí Huyền cũng góp ý:

- Mẹ đừng buồn khổ như vậy, mà em con nó không yên nghỉ được dưới tuyền đài;

Lời của Huyền và Mẫn làm Ngọc khóc to hơn. Có thật không anh Hào. Chết là giải thoát là yên nghỉ. Thế anh có nghĩ giùm cho những người đang còn sống?

Ngọc lấy khăn tay lau mắt. Chợt nhiên nàng nghe có tiếng chân người từ phía sau đang tiến tới. Tiếng chân không phải của một người. Bích Ngọc chợt hiểu ra, nàng cảm thấy máu trong người như đông cứng lại Ngọc không dần được quay quạ Trước mắt nàng là một đôi nam nữ trẻ đang dìu lấy một người đàn bà tóc bạc phơ, họ đang tiến đến.

Bích Ngọc run rẩy, nói như hét.

- Đứng! Đứng cho họ tiến đến gần! Tôi không muốn nhìn thấy mặt họ.

- Bích Ngọc! Chí Mẫn giữ chặt lấy Bích Ngọc nói - Em phải bình tĩnh, em không được làm như vậy, vì họ cũng đến chỉ viếng mộ của Hào thôi.

- Không, em không chộ Em không muốn gặp, họ là ma quỷ, là những kẻ sát nhân... Hãy kêu họ đi đi! Đi đi!

Bích Ngọc lớn tiếng khóc... Chí Huyền tái mặt nói:

- Bích Ngọc! Không nên như vậy. Họ đến đây với thiện ý, chuyện này không có liên quan gì đến họ cả.

- Không, không. Mấy người đi đi! Tôi không muốn nhìn thấy mặt mấy người!

Bích Ngọc vẫn hét. Nhưng những người đến cũng không bỏ đi.

Họ bình thản đốt hương, dâng hoa... Người nhà họ Anh đứng gần đây, không chào không hỏi, nhưng cũng không ngăn cản để mặc họ muốn làm gì thì làm. Chỉ có tiếng khóc của Bích Ngọc là như một sự phản đối.

Rồi họ cũng lặng lẽ rút lui.

Mưa bắt đầu quay trở lại, những hạt mưa phùn nhỏ rút.

Cả một bãi tha ma bây giờ chỉ còn lại. bốn người đàn bà, Chí Mẫn đánh tan cái không khí nặng nề.

- Thôi bây giờ mình về.

Không ai lên tiếng phản đối. Mọi người lặng lẽ xuống đồi.

Mưa càng lúc càng to Mưa bám lên tóc, lên mặt, lên áo mỗi người, mưa thê lương trong trái tim người sống.

Lên xe, rời khỏi nghĩa trang. Bãi tha ma đã mất hút phía sau, vậy mà nỗi buồn vẫn còn vương vấn trong lòng mọi người.

Chí Mẫn là chị cả, đề nghị:

- Chúng ta đi tiệm dùng cơm nhé?

Chí Huyền quay qua hỏi ý Bích Ngọc.

- Thế nào?

Ngọc lắc đầu.

- Em chỉ muốn về nhà thôi.

Mẫn nói:

- Nhưng trước khi về phải kiếm cái gì ăn chứ? Bằng không lại ngã bệnh bây giờ.

- Em không đói. Ngọc nói - Ban nãy em không được bình tĩnh. Xin lỗi nhé.

Mẹ của Hào nghe vậy lại khóc.

- Chí Hào nó vô phúc nên không cưới được con...

Chí Mẫn can ngăn:

- Mẹ này kỳ quá... Bích Ngọc nó vừa mới nín khóc được cơ mà.

- Tại sao con can ngăn không để mẹ nói, Bích Ngọc nó hận nhà họ Vương kia đâu có gì sai? Chính họ đã giết chết Chí

Hào, vậy mà còn giả nhân giả nghĩa đến đốt nhang trước mộ Hào nữa chứ...

- Mẹ! Chí Mẫn nghiêm túc nói - Không phải toàn thể gia đình họ Vương đều là sát nhân, người gây tội cũng đã đền tội rồi cơ mà...

Nhưng người mẹ lại kêu lên:

- Bất công lắm! Tại sao nó giết người mà quan tòa lại không lên án tử hình. Mạng phải đền mạng chứ?

Bích Ngọc nắm lấy tay mẹ Hào xúc động.

- Bác ơi! Ban nãy vì con xúc động quá... Chứ thật ra con biết thì nhà họ Vương họ cũng đau khổ không kém gì mình đâu. Kẻ giết người không lãnh án tử hình, nhưng ở trong tù họ còn đau khổ hơn gấp trăm lần là bị giết.

- Nhưng họ vẫn còn được sống?

- Thôi bây giờ thù hận mãi nào có nghĩa lý gì? Chí Huyền nói

- Lúc còn sống chưa hẳn là Chí Hào hoàn toàn đúng.

- Có sai thì cũng nào đáng tội chết chứ?

- Mẹ!

Chí Mẫn thở dài, không biết phải khuyên can làm sao.

Bích Ngọc chợt nói:

- Thôi mình đi ăn cơm đi chị Mẫn. Hôm nay phải để tôi mời. Vì ngày mai này tôi đã quay về nước.

- Mai về rồi sao? Ở lại thêm vài hôm nữa đi con.

Người mẹ nắm lấy tay Bích Ngọc nói. Bà lưu luyến vì nhìn Ngọc, bà nhớ đến Chí Hào.

- Con còn khá nhiều việc ở nhà. Để lần sau con sang đây ở lâu hơn. Hay là bác về quê chơi với con đi?

Nhưng Chí Mẫn nói.

- Để mẹ đi một mình, bọn này không yên tâm. Được rồi, để kỳ hè tới đây, chị sẽ đưa mẹ chị về.

CHƯƠNG 7

Bích Ngọc được cô chiêu đãi viên hàng không đánh thức và cho biết là phi cơ đang chuẩn bị hạ cánh. Ngọc liếc sang Khả Di ngồi cạnh. Cô nàng đáng hầy còn ngái ngủ. Ngay từ lúc lên phi cơ ở New York, Ngọc đã thấy mệt mỏi, nhưng không làm sao chợp mắt được. Mãi đến lúc máy bay đến không phận của Nhật, Ngọc biết nếu mình không chợp mắt một chút thì đến nhà sẽ đột quỵ ngay. Vì vậy Ngọc đã cố nhắm mắt dưỡng thần, và rồi Ngọc đã ngủ say bao giờ không hay. Có thể là vì giấc ngủ chưa thẳng giấc, cũng có thể vì rượu. Ngọc đã tỉnh mà thấy đầu còn choáng. Có tiếng của Khả Di.

- Đến rồi. Vậy là một chuyến du lịch đã kết thúc.

- Lần sau chúng mình đi Nhật nhé?

- Chắc còn lâu. Khả Di nói - Từ nay cuối năm mình đã hết phép. Mà mình cũng thích làm việc hơn...

Sau chuyến đi, Khả Di có vẻ vui. Có sự hiện diện của Triết chẳng? Tình yêu rõ là nhiệm màu.

Ngọc nói:

- Lần này, về, mình phải nghỉ ngơi ba hôm.

Khả Di nói:

- Đúng đấy, tôi thấy Ngọc hơi xuống sắc, có lẽ đến sân bay mình phải đưa Ngọc về nhà trước.

Ngọc thú nhận:

- May là cũng ngủ được ba tiếng đồng hồ, vậy mà vẫn chưa lại sức.

Triết nhìn sang.

- Lần sau bạn đừng đến New York nữa, mất nhiều sức quá.

Nhưng Khả Di nói:

- Không ngăn được đâu, Bích Ngọc đến New York có mục đích mà.

Triết lắc đầu.

- Cái gì đã qua rồi cho qua luôn hay hơn. Cứ dằn vặt mình thì chỉ tự khổ thôi.

Bích Ngọc cười buồn.

- Nhưng biết làm sao hơn? Khi mà nó đã ấn dấu trong đời, chỉ còn cách chấp nhận.

- Cô nào phải type người mềm yếu đó?

Bích Ngọc lắc đầu.

- Chẳng qua vì bản chất cố chấp thôi. Đã có nhiều người họ cho là tôi điên. Nhưng mà tôi nghĩ là cái gì nó cũng có cái nguyên nhân của nó.

Triết ngồi yên, chàng biết là tốt nhất không nên góp ý nữa.

Rồi phi cơ đáp xuống. Mọi người rời khỏi máy bay đi vào phố cảng. Những thủ tục hải quan bình thường nhanh chóng trôi

qua.

Ra khỏi sân bay Đang định tìm một chiếc taxi trống, thì đã thấy Thiên Bạch lái xe dừng lại. Rồi anh chàng không nói không rằng, chất hết hành lý của mọi người vào thùng sau xe.

Khả Di cười hỏi:

- Ai thông báo mà ông biết để đón chúng tôi vậy?

Thiên Bạch liếc nhanh vào kính chiếu hậu vì Bích Ngọc ngồi ở phía sau.

- Tôi hỏi thăm bác gái, mẹ của Bích Ngọc. Bích Ngọc đi lần này có vẻ mệt mỏi quá.

Bích Ngọc ngồi yên. Khả Di phải nói.

- Mệt thật đấy, mệt đến độ không muốn nói năng với ai cả.

Thiên Bạch có vẻ quan tâm.

- Vậy để tôi đưa Ngọc về nhà trước, để có ấy tắm rửa nghỉ ngơi, rồi đưa hai người về sau nhé.

Khả Di giả vờ.

- Vậy là anh thiên vị quá, nhà chúng tôi gần hơn Bích Ngọc cơ mà.

Thiên Bạch cười.

- Nhưng ở đây mấy người những hai người cơ mà.

Và rồi Thiên Bạch đưa Bích Ngọc về trước thật. Không những đến nhà, mà còn mang dùm cả hành lý lên lầu. Bích Ngọc thành thật nói với Bạch.

- Hôm nay tôi mệt mỏi quá, chắc không tiếp anh được...

- Tôi hiểu.

Bạch nói rồi quay người đi. Ngọc nói theo.

- Đợi hai ba hôm nữa khỏe một chút tôi sẽ gọi đây nói đến anh nhé.

Bạch gật đầu. Chàng đi xuống lầu. Bạch hiểu Ngọc muốn nói gì. Có nghĩa là đừng đến cho đến bao giờ có đây nói của Ngọc

Đến bãi đậu xe. Bạch đã nghe Khả Di giải thích.

- Anh phải hiểu cho Ngọc, cô ấy đến New York đã gặp nhiều điều không vui.

- Không vui?

- Vâng, vì cô ấy đã gặp người nhà họ Vương.

Thiên Bạch ngơ ngàng.

- Sao vậy? Sao lại để gặp họ? Thật là bậy. Ai xấp đặt kỳ cục vậy chứ?

Khả Di nói:

- Chuyện đó không tránh được. Có lý gì để cấm người ta đến viếng mộ trong ngày giỗ người chết chứ?

Thiên Bạch không vui.

- Phải biết vậy tôi đã cùng đi. Ngọc có đồng ý không, tôi cũng đi vì ít ra như vậy tôi cũng giúp Ngọc được phần nào... Nhà họ Anh ở Mỹ lại toàn là đàn bà con gái.

Triết nói:

- Đàn bà con gái thì cũng có quan hệ gì? Tính của Ngọc khá cứng cỏi. Có điều cô ấy cũng không làm gì được. Người ta cũng nào có lỗi.
- Nhưng có tôi dù gì cũng đỡ hơn.
- Anh cũng chẳng làm được gì đâu. Khả Di nói - Tôi thấy thì trong chuyện này anh cần phải khoan dung một chút.

Thiên Bạch lắc đầu.

- Chuyện này tôi đã chịu đựng lâu rồi. Tất cả chỉ vì Bích Ngọc thôi.
- Anh phải chịu nhiều thiệt thòi.
- Nhưng tôi nghĩ... chẳng có gì để buồn, bởi vì nếu Bích Ngọc không chấp nhận tôi thì có nghĩa là... Ngọc cũng không chấp nhận người khác vì... Chí Hào đã chiếm cả trái tim của cô ấy.
- Vậy à?

Khả Di nói. Chưa hẳn như vậy. Di biết nhưng Di không muốn làm tổn thương tự ái của Bạch

- Di biết không, tôi sống gần Ngọc từ thuở nhỏ... Tất cả những gì đến với cô ấy tôi biết rõ... Từ thời đi học, tình yêu, đau khổ. Vì vậy tôi chấp nhận.
- Mong là Ngọc hồi tâm để anh còn gặp vận may.
- Tôi cũng mong vậy. Bạch nói - tôi thấy thì ông trời cư xử với tôi cũng không đến nỗi nào, tôi đã thành công trên mọi phương diện chỉ trừ tình yêu.

Triết chen vào.

- Có ai được hoàn toàn như ý đâu.

- Tôi biết chuyện đó chứ? Thiên Bạch nhìn Triết nói - à, chuyện đi vừa qua có vui không?

Triết liếc nhanh ra sau nói:

- Nơi nào có Khả Di là hạnh phúc ở đấy.

Bạch cười.

- Tôi hoàn toàn mơ ước được như cậu.

Triết lắc đầu.

- Cậu tưởng như vậy chứ thật ra thì tôi cũng có nỗi khổ riêng tư... Có điều phương châm sống của tôi là... Hãy cố nghĩ đến hạnh phúc và không nên tự dẫn văt mình.

Thiên Bạch nghĩ ngợi.

- Nhưng liệu cậu có kéo dài được như vậy suốt đời không?

- Tôi không dám nghĩ xa quá. Triết nói - Có điều tôi cố gắng để không phụ lòng Khả Di.

- Anh có vẻ can đảm đấy. Thiên Bạch nói - Thế còn chuyện bà xã và hai đứa con thì sao?

Triết nghiêm nghị nói:

- Tôi chăm sóc họ kỹ càng, đấy là trách nhiệm.

Thiên Bạch cười.

- Cậu có phúc đấy. Có cô vợ hiền lành an phận, lại cả hồng nhan tri kỷ như Khả Di Còn ai hơn nữa chứ?

Triết lắc đầu.

- Tôi vẫn chưa hài lòng. Bởi vì chưa mang lại được cho Khả Di một vị thế chính thức.

Thiên Bạch liếc ra sau:

- Khả Di cũng cần cái đó?

Di chỉ cười không đáp.

Đã đến nhà của Di Xe ngừng và Di lấy hành lý của mình rồi chào hai người đi vào trong nhà. Di là người biết người biết ta nên không bao giờ để Triết vào nhà.

Trên xe bây giờ chỉ còn lại hai người đàn ông.

Triết nói:

- Tôi không muốn về nhà ngay bây giờ, mình đi kiếm cái gì uống nhé.

Cả hai đến quán cà phê quen thuộc, chọn một góc vắng ngồi xuống.

- Anh có nghĩ thật là Khả Di không cần cái danh xưng chính thức không?

- Tôi nghĩ là... Con người Di phóng khoáng như vậy hẳn không chú ý tiểu tiết, ngoài ra, cô ấy đã sống thế này khá lâu rồi.

Triết có vẻ lo lắng.

- Tôi thì không rõ, vì Di không hề đề cập hay tỏ ý. Có điều chuyện này cũng làm cho tôi bứt rứt...

- Anh có nghĩ đến chuyện li dị vợ không?

- Có nghĩ, nhưng không biết phải mở lời như thế nào? Triết nói - Anh cũng thấy đấy vợ tôi quá hiền lành, cô ấy lúc nào cũng ngoan ngoãn chiều chuộng... Đương nhiên nếu tôi ngó ý, cô ấy sẽ đồng ý ngay... Nhưng mà... Tôi làm sao mở lời được chứ?

Thiên Bạch lắc đầu.

- Vợ anh lại là một trường hợp khó hiểu... Tôi không biết cô ấy thế nào, không lẽ... Sống mà chẳng cần tình yêu?

- Tôi cũng không biết.

- Nhưng nếu tôi không lầm thì... Ngày xưa hai người cũng đã yêu nhau rồi mới lấy nhau cơ mà?

- Đúng, nhưng lúc đó... Không biết đó có thể gọi là tình yêu không. Bởi vì nếu so sánh với bây giờ thì tôi cho là... Giữa tôi và Khả Di hiện nay mới là tình yêu. Còn Mỹ? Trời sinh ra để phục vụ.

- Anh nói mà tôi càng thấy rối rắm. Tình yêu cũng nằm trong hai chữ hy sinh đó nhé.

- Nghĩa là sao?

- Tôi cũng không biết giải thích thế nào

- Còn trường hợp giữa anh với Bích Ngọc

- Ở đây nó giống như một trò chơi cút bắt. Ngay từ lúc Bích

Ngọc còn nhỏ tôi đã yêu nàng, nhưng Ngọc lại không để ý đến tôi. Trái tim lại hướng về Chí Hào.

- Có phải đấy là nợ không?

- Có lẽ... Chắc kiếp trước tôi nợ Ngọc, còn Ngọc thì lại nợ Chí Hào. anh biết không lúc Hào còn sống. Ngọc đã đau khổ rất nhiều, phải nói là buồn nhiều hơn vui.

Triết tỏ vẻ suy nghĩ.

- Thật ra thì tình yêu tuổi trẻ... Hay có những dối hờn bất chợt hay giằng vò, dằn vặt nhau.. Nhưng đó cũng là tình yêu.

- Tôi không biết điều đó có đúng không. Vì với tôi, tình yêu chỉ là một sự đơn phương... Tôi chưa thật sự được yêu.

Triết nhìn Bạch một lúc nói:

- Thiên Bạch này, sao cậu không thử yêu một người đàn bà khác xem sao? Trong cái tình trạng này. Tôi sợ Ngọc không mang lại được hạnh phúc cho cậu đâu.

Thiên Bạch suy nghĩ rồi nói:

- Tôi không làm được, nhưng mà cái cảm giác theo đuổi, hy vọng sẽ được đáp lại tình yêu cũng là một niềm vui... Vì vậy tôi không sợ... chuyện không có hạnh phúc.

- Cậu có vẻ thoáng đấy.

Thiên Bạch cười.

- Thoáng gì, chẳng qua trái tim đang rỉ máu thôi.

- Anh dám nói thẳng cảm nghĩ này với Bích Ngọc không?

- Tôi dễ ngượng trước mặt Ngọc, nên không dám.

Thiên Bạch tự thú. Triết nốc cạn ly rượu rồi đứng dậy.

- Thôi mình đi.

- Cuối cùng rồi cũng quay về nhà?

- Đương nhiên, Triết thở ra - Phải về chứ Mỹ quá trọn vẹn, tôi không làm sao khác.

- Như vậy có nghĩa là... Quá trọn vẹn rồi thì là một bức mình?
Thiên Bạch cười tiếp - Vậy thì làm đàn bà cũng khó thật.

Lúc hai người rời khỏi quán rượu, trời sụp tối

CHƯƠNG 8

Bích Ngọc ngồi nhà suốt mấy ngày liền. Nhưng càng ở nhà càng ỉu rũ. Cuối cùng rồi Khả Di và Triết cũng đến giải tỏa cho nàng. Họ đến cái phòng trà Karaoke quen thuộc.

Triết nói:

- Buổi chiều Thiên Bạch có phen cho tôi nói là mấy ngày liền Ngọc không ra khỏi nhà.

Ngọc nói:

- Ngày mai đã hết phép. Tôi sẽ quay về với công việc, mong là công việc sẽ giúp tôi quên nhiều thứ.

- Tôi cũng nghĩ như vậy.

- Anh Thiên Bạch thì lại hay quan trọng hóa vấn đề.

- Tại ông ấy quan tâm đến Ngọc.

Khả Di nói và để làm cho không khí quấy động hơn. Triết nói:

- Vậy để tôi lên sân khấu hát một bản cho Ngọc giải sầu nhé? Ngọc thích gì, nhạc mới hay là cổ nhạc?

Ngọc nhìn lên sân khấu cười:

- Cô ca sĩ đang hát kia nghe cũng hay chán, cần gì anh biểu diễn.

Khả Di nói:

- à, sẵn ở đây mình nghe thử xem có tay nào hát hay mình mời về đài làm một chương trình tạp lức chơi.

Triết cười:

- Em định tuyển chọn mầm non ca nhạc à?

Anh chàng ca sĩ nửa vời kia vừa bước xuống thì một cô gái khác nhảy lên.

Lần này thì những tiếng hét chói tai hơn là lời hát. Khả Di lắc đầu.

- Tại sao có nhiều người không chịu lượng sức mình? Hát vậy mà cũng hát.

Bích Ngọc nhìn lên sân khấu thông cảm.

- Thật ra thì cũng không trách được, họ nào có nghĩ như mình? Chỉ thấy thích là nhảy lên hát. Hát là một thú vui. Có khi họ nghĩ là họ hát hay hơn chán vạn người sao?

- ít ra phải có người cho họ biết sự thật chứ?

- Nhưng làm vậy là tàn nhẫn. Bích Ngọc nói - Sự thật sẽ làm mất niềm vui của người ta.

- Nhưng sợ mất niềm vui của một người rồi bắt bao nhiêu người khác phải chịu đựng ư?

- Chịu đựng chỉ có mấy phút, còn để cô ta thất vọng cả một đời ư?

Lời của Ngọc không hiểu sao làm Triết và cả Khả Di yên lặng.

Và để thay đổi không khí, Khả Di nói:

- Thiên Bạch cũng biết hôm nay mình đến đây đấy.

Ngọc hỏi:

- Thế sao không thấy anh ấy lại:

Triết cười:

- Cô không điện thoại, ông ấy làm sao dám đến.

Ngọc lắc đầu.

- Tôi đã tạo cái ấn tượng hung dữ như vậy ư? Nhưng anh Thiên Bạch không đến hay hơn vì quý vị biết không, sự hiện diện của anh ấy nhiều lúc làm tôi thấy khó xử làm sao ấy.

- Tại sao lại khó xử?

- Tôi không chịu được cái cư xử quá đẹp của anh ấy. Vì tôi biết là mình sẽ không bao giờ trả được

- Sao không nói thẳng chuyện đó với Bạch?

- Nói anh ấy cũng không hiểu. Bích Ngọc thở dài nói - Anh ấy làm sao biết nếu không có sự hiện diện của Chí Hào thì cũng chưa hẳn có phần của anh ấy. Bởi vì tôi thấy... tính khí giữa tôi và anh Bạch không hợp nhau.

- Tôi biết, tính của Thiên Bạch rất kiên định

- Vì vậy, nhiều lúc thấy anh ấy, tinh thần tôi đột ngột như sa sút không tự nhiên.

Khả Di thăm dò.

- Sau cái chết của Chí Hào, liệu Ngọc còn tình yêu chẳng?
- Không biết, bởi vì tôi thấy mình còn trẻ, mà làm sao dự đoán được chuyện tương lai chứ?
- Nếu vậy là còn hy vọng, đúng không?
- Co lẽ... Ai lại chết héo lúc còn non bao giờ? Bích Ngọc cười nói - Tôi cũng biết... Chí Hào qua đời... Có nghĩa là anh ấy sẽ không bao giờ quay lại. Vì vậy phải thực tế... Có lẽ rồi tôi sẽ lại yêu. Nhưng người sắp đến đó không phải là Thiên Bạch

Triết nhìn Khả Di Họ biết Ngọc nói thật, và như vậy, họ sẽ không giúp đỡ được gì cho Thiên Bạch cả.

Khả Di nói:

- Vậy thì để hôm nào... mình lời khuyên Bạch xem.

Triết lắc đầu.

- Vô ích. Bản tính ông ấy cố chấp như đá đấy.

Bích Ngọc thở ra.

- Tôi sợ rồi một bi kịch khác lại xảy đến... à, cái số tôi nó làm sao đấy. Nó chỉ mang đến cái xui xẻo cho mọi người... Đàn ông nào gặp tôi đều phải khổ.

Khả Di không đồng ý.

- Nói sai rồi. Chuyện anh Chí Hào lỗi ra đâu phải ở Ngọc đâu?

Cô gái trên sân khấu sau khi hát xong hai bản nhạc đã bỏ xuống. Vậy mà cũng có người vỗ tay, Bích Ngọc nói:

- Đấy thấy không? Hát hay dở không biết nhưng được tán thưởng đã vui rồi.

Triết cười.

- Cái tiếng vỗ tay kia chưa hẳn là cổ vũ. Nhiều lúc người ta coi như một trò nhố nhăng thôi. Cảm ơn vì thấy cô ta chịu xuống.

Ngay lúc đó, có một thanh niên từ dưới bước lên. Anh chàng có vóc dáng to lớn. Mà cái dáng dấp lại khiến cho Bích Ngọc giật mình. Sao lại có một sự giống nhau lại lung vậy? Nhìn anh ta Ngọc liên tưởng ngay đến Chí Hào.

Anh chàng mang cả đàn gui-ta lên sân khấu. Bích Ngọc kêu Di chỉ?

- Xem kìa.

Và Triết cùng Khả Di nhìn theo. Hai người cũng có vẻ ngạc nhiên.

- Anh ta là ai vậy?

Không ai biết. Chỉ thấy gã thanh niên kia dạo nhạc rồi hát. Đấy là một bản nhạc Rock của Mỹ. Giọng thanh niên ấm và lạ âm ỉ trầm. Anh ta lại mang kính đen, nên khó nhận ra cảm xúc.

Ngọc nói:

- Giống quá phải không?

- Vâng - Khả Di chau mày - Cả cái thái độ lạnh lùng cũng giống.

Triết nói:

- Nhưng trẻ hơn nhiều, chỉ thoảng trên hai mươi.

Khả Di đứng dậy.

- Để em đi hỏi xem anh ta tên gì?

Rồi Di đi đến bàn quản lý, nhưng một lúc quay lại

- Ông quản lý cũng không biết, vì lần đầu tiên anh ta đến đây.

- Thôi hỏi làm gì cho mất công.

Khả Di nói:

- Hỏi cho biết, nếu nhầm được thì mời cộng tác cũng nào có gì thiệt thòi, mà người giống như vậy, Ngọc không tò mò à?

- Tò mò cũng vô ích. Vì anh ta nào phải là Chí Hào?

- Đồng ý là không phải, nhưng mà... Như ban nãy Ngọc đã nói. Sau Chí Hào tình yêu nào phải là đã chết đâu?

Bích Ngọc chau mày rồi nói:

- Mong là chuyện mấy người tìm hiểu hẩn với mục đích tìm người hợp tác mà thôi.

Khả Di cười vỗ vỗ lên vai bạn. Sau đó hướng mắt về phía sân khấu lắng nghe gã thanh niên hát. Dáng dấp hấp dẫn. Lạnh và cao ngạo. Giọng hát tạm được. Sau bản nhạc, dưới có tiếng vỗ tay, anh chàng quay về bàn. Khả Di nhìn theo, chỉ có mỗi một mình bia.

Triết đứng dậy nói:

- Để tôi qua đây xem.

Rồi chàng đi về phía bàn gã thanh niên kia. Lúc đầu gã có vẻ ngạc nhiên. Triết đưa danh thiếp ra. Sau đấy không biết nói thêm điều gì mà gã đồng ý và cùng Triết quay lại bàn Ngọc

- Đây là cô Bích Ngọc và Diệp Khả Di, còn đây là anh Thù Chiến.

Thù Chiến! Nghe cái tên cũng khá đặc biệt

Gã thanh niên gật đầu chào, rồi ngồi xuống cạnh Triết. Gã vẫn không tháo kính xuống. Chợt nhiên hắn nhìn Ngọc hỏi:

- Hình như tôi đã gặp cô ở đâu?

Câu hỏi của gã làm Ngọc giật mình.

- Vậy à?

- Có lẽ... tôi từ nước Mỹ mới quay lại đây hai tháng nay. Gã nói - Xa nước mới bốn năm mà nhiều thứ thay đổi quá.

Khả Di hỏi:

- Anh sang đây học à?

- Có thể nói như vậy. Thù Chiến đáp. Sang đây tôi không phải chỉ đi học mà còn làm nhiều việc khác. Nhưng mà tôi không thích nước Mỹ, nên quay về đây.

- Tại vì gia đình anh ở đây chứ gì?

- Không gia đình tôi chẳng còn ai ở đây.

- Vậy sao anh không ở luôn bên Mỹ?

- Vâng, vì đây là quê hương tôi. Thù Chiến tiếp - Lúc ở Mỹ tôi đã tốt nghiệp đại học, đã nhập quốc tịch Mỹ, nhưng tôi vẫn yêu không khí phương Đông này.

- Thế anh định về đây làm gì? Tìm người yêu à?

- Người yêu, nàng đã chết rồi.

- Vậy à? Xin lỗi nhé.

- Đây là một cô gái cứng cỏi, nhưng không may... à cô ấy cũng có dáng dấp như cô.

Thù Chiến chột hướng mắt về phía Bích Ngọc nói làm Ngọc ngạt nhiên.

- Giống tôi à?

- Vâng, nhưng người yêu tôi cứng cỏi chứ không mềm yếu.

- Ban nãy anh bảo là anh đã gặp tôi ở đâu rồi à?

- Vâng, tôi cảm thấy như vậy. Thù Chiến lại nói thêm - Tôi đến đây được hơn hai tháng, có lẽ tôi đã gặp cô ở ngoài phố không chừng.

- Có lẽ.

Bích Ngọc gật gù và chột nhiên Ngọc có cái cảm giác lo lắng vu vơ.

Khả Di nói với Thù Chiến.

- Giọng hát của anh khá đặc biệt. Anh có muốn lên truyền hình không?

Thù Chiến hỏi lại.

- Nhưng có tiền không chứ?

Triết cười.

- Dĩ nhiên là phải có thù lao. Không có chuyện hát chùa đâu?

- Vậy thì được. Chiến nói - Tôi là người thực tế nên cái gì cũng phải rõ ràng.

Khả Di đưa tay ra.

- Chúng tôi cũng vậy... Và hôm nay hân hạnh được biết anh. Anh là một người khá đặc biệt

- Tôi cũng vậy. Rất hân hạnh được biết các bạn.

Triết hỏi:

- Thế bây giờ anh đã tìm được việc làm chính thức nào chưa?

- Chưa. Thù Chiến nói - Nhưng có lẽ không khó kiếm đâu vì ngành học của tôi là ngành tin học. Một ngành thông dụng nhất hiện nay.

- Vâng, Khả Di chợt quay sang Bích Ngọc

- Ồ, Bích Ngọc, ngân hàng của chị có cần chuyên viên điện toán không?

- Để tôi về hỏi xem.

Thù Chiến nghe vậy quay quạ nhận xét: - Cô tên Bích Ngọc à? Nhưng hình như cô không được tươi lắm.

Bích Ngọc cười:

- Vâng làm sao tôi tươi được khi mà vị hôn phu của tôi qua

đòi đã ba năm qua Anh ấy bị người ta ám sát bằng súng... Tôi không làm sao quên được...

Khả Di kêu lên:

- Ồ! Jade!

Thù Chiến như hiểu ra, bứt rứt.

- Ồ! Xin lỗi. Tôi không ngờ chuyện lại đau lòng như vậy... tôi cứ nghĩ chuyện xa nhau giữa hai người chỉ là một sự không hợp ý.

- Anh có vẻ đánh giá phụ nữ chúng tôi thấp quá!

- Tôi lấy làm tiếc.!

Chiến nói, và để cho không khí nhẹ một chút Bích Ngọc cười nói:

- Tôi cũng vừa sang Mỹ dự lễ giỗ ba năm của vị hôn phu mới về, vì vậy chưa làm sao tươi tỉnh được như điều anh nhận xét.

Thù Chiến hỏi:

- Cô buồn vì cái chết của anh ấy hay vì sự mất mát tình yêu?

Câu hỏi của Chiến làm Bích Ngọc ngẩn ra. Nàng chưa hề phân tích điều đó, Thù Chiến lại nói:

- Cô hãy suy nghĩ kỹ đi, bởi vì chuyện xảy ra đã hơn ba năm rồi. Không thể để tình cảm của mình xuống dốc mãi.

- Anh nghĩ là tôi sẽ cả đời như vậy?

- Nếu thế càng không thực tế. Thù Chiến nói - Chúng ta

không thể hy sinh đời mình vì cái chết của một người khác.
Tôi quan niệm như vậy.

- Nhưng đó chỉ là quan điểm của riêng anh.

- Đúng, nhưng co nghĩ kỹ đi. Có ích lợi gì khi phải tự làm khổ mình.

Bích Ngọc yên lặng. Anh chàng xa lạ này, tại sao lại quan tâm đến mình như vậy.

CHƯƠNG 9

Vừa tan sở bước ra ngoài. Bích Ngọc đã trông thấy xe của Bạch. Bạch giải thích:

- Khả Di mới nói cho tôi biết là quý vị vừa mới khám phá ra một tài năng ca nhạc mới và sắp thu hình phải không?

Bích Ngọc chợt nhớ đến Thù Chiến. Người có dáng dấp giống Chí Hào.

Thế là Ngọc ngồi vào xe, để Bạch đưa thẳng đến Đài truyền hình. Đến nơi, Ngọc bước xuống nhưng thấy Bạch vẫn ngồi trên xe.

- Ủa, anh không vào đấy à.

Thiên Bạch khoát tay.

- Thôi, tôi bận, xong việc tôi sẽ đến đây.

Vào cổng, Ngọc đã thấy Khả Di cho người ra đón. Ngọc được đưa ngay vào phòng thu âm, thu hình. Ở đây có mặt đông đủ mọi người.

Bích Ngọc hỏi Khả Di:

- Máy người làm thực à?

Di nhún vai.

- Chúng tôi không bỏ qua một tài năng trẻ nào. Nên thử cả

Thù Chiến.

Triết nói:

- Ban này đã thử thu hết một Screen, được lắm. Anh chàng trình diễn với tác phong của Animals đấy.
- Ban The Animals? Bích Ngọc cười - Mấy người mà lẳng xê kiểu này là chẳng bao lâu anh ta sẽ nổi tiếng cho xem.

Khả Di nói:

- Trong giới ca nhạc chỉ có hai con đường. Một là nổi tiếng hai là chìm chứ không thể lấp lửng được.
- Như vậy là sao?
- Có thể là... Một bắt đầu chói sáng như quả bom nổ, cũng có thể là lần duy nhất Thù Chiến được lên màn hình.

Bích Ngọc chợt thấy hồi hộp.

- Vậy thì bắt đầu chưa?
- Đủ ánh sáng là bắt đầu. Khả Di nói - Thật ra lúc đầu, bọn này cũng định cho anh ta trực tiếp ra mắt mà không phải chuẩn bị chương trình, nhưng sau đó không biết Triết có cái tình cảm gì mà lại nói, thôi hãy tạo cho anh ta một cơ hội... Cứ thu sẵn và như vậy mọi chuyện sẽ nghiêm túc hơn. Anh ta sẽ có xác suất nổi tiếng cao hơn. Bích Ngọc lắc đầu.
- Tại sao mấy người có vẻ ưu đãi với một người tình cờ gặp như vậy?

Triết và Khả Di không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn nhau. Một lúc sau Khả Di mới nói:

- Có lẽ vì hần có cái nét của Chí Hào. Bọn này không thể giải thích.

Bích Ngọc nghĩ ngợi.

- Ở đây ai cũng biết Thù Chiến là Thù Chiến chứ đâu phải Chí Hào.

Thôi thì một cách giúp đỡ người khác vậy.

- Nhưng mà mấy người không có quyền xem hần là Chí Hào nhé.

- Vâng, điều đó chúng tôi biết.

Triết nói.

Sau đó chuyện thu hình thật sự bắt đầu. Đây không phải lần đầu tiên Ngọc đến phòng thu, nhưng không hiểu sao Ngọc vẫn thấy căng thẳng.

Thù Chiến dạo đàn rồi bắt đầu hát. ánh sáng tập trung. Máy quay di chuyển, thu hình mọi góc độ. Chiến vẫn sở trường môn nhạc Rock. Tác phong biểu diễn và giọng hát thật lạ, thật lôi cuốn.

Bích Ngọc ngồi đấy nhìn. Bây giờ thì nàng có quyền chăm chú nhìn. Và như Triết nói, nhiều lúc Chiến lại giống như một ấn bản của Chí Hào.

Sau khi hát xong một bản. Chiến không vào ngay, mà ban nhạc chợt thay đổi âm điệu. Một bản nhạc khác giật hơn, nhanh hơn. âm thanh như những cơn gió xoáy. Và rồi Chiến quay cuồng. Với những tiếng hát hoang dại, âm vang của thời tiền sử. Giống như Triết đã nhận định! Một Animal! Một động vật thời hồng hoang!

Thù Chiến đã trình diễn liên tục một năm ca khúc. Có cả ca khúc mà mọi người biết đến. Nhưng cách trình diễn của anh chàng khác lạ, đặc biệt khác lạ hơn những ca sĩ khác nên vẫn cuốn hút.

Rồi buổi thu hình cũng kết thúc. Khả Di nói qua micro:

- Thù Chiến này, anh ở đây nhé. Bọn này sẽ xuống ngay.

Thù Chiến từ sân quay nhìn lên gật đầu.

Khi đám Triết, Khả Di và Ngọc đến nơi thấy Chiến đang đứng yên lặng ở một góc, Di nói:

- Anh hát được lắm đấy.

- Mong là vậy. Thù Chiến đáp - Lần đầu tiên lên đài truyền hình nhưng tôi hết sức bình thản, tôi chẳng cảm thấy căng thẳng tí nào.

- Nhờ vậy mà anh thành công.

Thù Chiến hướng mắt về phía Ngọc

- Tôi cũng biết khuyết điểm của mình là giọng còn hơi nhỏ. à hôm nay cũng có sự hiện diện của cô nữa à?

Khả Di nói:

- Tôi mới nhờ người nhắn cô ấy đến. Vì tối nay chúng tôi có một bữa cơm thân mật

Thù Chiến vội đứng dậy.

- Vậy thì tôi xin rút lui vậy

- Đâu được. Bữa cơm có cả phần của anh. Khả Di nói - nhưng mà này nếu sau này anh có nổi tiếng thì nhớ đừng quên mời chúng tôi làm ông bầu nhé?

Thù Chiến lắc đầu.

- Làm gì có chuyện nổi tiếng.

- Tại sao anh lại bi quan vậy?

- Đâu phải ai cũng chấp nhận cái lối trình diễn của tôi? Mặc dù tôi biết là mình hát cũng không tồi lắm.

- Anh đã đánh giá thấp khán giả quá. Coi chừng lắm đấy. Và lại chúng tôi làm nghề phụ trách này... Chúng tôi cũng dự đoán được sắc suất thành công chứ?

- Nhưng phong cách trình diễn của tôi chưa thích hợp với thị hiếu của khán giả hiện tại.

- Cái đó cũng dễ. Mình có thể thay đổi.

- Cô nhắm tôi có thể làm được điều đó không?

Triết nói:

- Thì đợi bao giờ chương trình phát ra anh xem sẽ biết ngay cơ mà. Xác suất thành công khá lớn đấy.

- Mong là như vậy

- Anh sợ càng hy vọng dễ thất vọng chứ gì?

Thù Chiến yên lặng. Ngay lúc đó Thiên Bạch từ ngoài xăm xăm đi vào.

- Tôi không đến trễ lắm chứ?

Bạch hỏi nhưng rồi trông thấy Thù Chiến. Anh chàng chừng lại ngay, mắt tròn xoe.

- Anh này là...

Khả Di lên tiếng:

- Để tôi giới thiệu. Đây là Thù Chiến mà chúng tôi đã nói. Vừa thu hình xong. Còn đây là anh Thiên Bạch, một người bạn rất thân của chúng tôi.

- à, anh Thù Chiến đây à. Thiên Bạch như choàng tỉnh, vội đưa tay ra - Ban nãy nhìn anh, tôi tưởng mình vừa trong thấy một người khác.

Triết nói:

- Đầy đủ mặt cả rồi, bây giờ chúng mình đi được rồi chứ? Tôi đã thấy đói meo.

Năm người chất lên chiếc xe của Triết đi thẳng đến nhà hàng. Mọi chuyện diễn biến tốt đẹp, nhưng ít nói. Sau bữa cơm Triết đề nghị:

- Chúng ta tìm chỗ nào uống cà phê?

Chẳng ai phản đối, chỉ có Chiến nói:

- Tôi có tí việc riêng, xin phép rút lui trước.

- Cùng được, chúng tôi sẽ liên lạc với anh sau. Khả Di cười nói - Mong là chương trình vừa rồi của anh sẽ thành công.

- Tôi cũng mong như thế.

Chiến nói rồi chào mọi người, bỏ đi. Thiên Bạch nhìn theo

không dẫn được hỏi:

- Hấn từ đâu xuất hiện vậy?

Di đáp:

- Từ cái quán rượu có Karaokê.

Thiên Bạch liếc nhanh về phía Ngọc.

- Nhưng mà hấn...

Di cười:

- Anh thấy hấn giống Chí Hào quá phải không?

- Đúng giống thật. Thiên Bạch lắc đầu nói - Ban nãy vừa trông thấy hấn tôi đã giật mình tưởng là... -

- Tưởng gì? Khả Di cắt ngang - Đừng có nói bậy nhé. Tuy là giống nhưng mà hấn đâu có phải là Chí Hào.

- Đúng chỉ có hình dáng thôi. Triết nói - Chứ còn bản chất, tính tình thì hoàn toàn khác hấn.

- Anh ta...

Nhưng Bích Ngọc đã lên tiếng.

- Anh Chí Hào là một người toàn thiện, anh ấy có đầy đủ mọi thứ từ gia thế, hoàn cảnh sống đến gia đình. Một người mà cuộc đời giống như con thuyền thuận buồm xuôi gió trên biển lặng... Một người hạnh phúc... Vậy mà lại không chịu hưởng, lại qua đời quá sớm. Còn cái anh chàng này, thì chẳng có gì cả. Trưởng thành từ gian lao. Đứng lên bằng đôi chân của mình. Nhưng lại có một tương lai khá sáng lạn. Cả hai hoàn toàn khác nhau.

Mọi người yên lặng, không hiểu tai. sao Bích Ngọc lại nói như vậy?

Ngọc thấy mọi người nhìn mình hỏi:

- Đó không phải là sự thật sao mà mấy người nhìn tôi thế?

Khả Di lắc đầu.

- Chuyện của Chí Hào là chuyện đã qua rồi, tốt nhất ta không nên nhắc lại ở đây. Và tôi thấy thì Ngọc cũng không nên để cho tình cảm của mình cứ bị ray rứt mãi.

Bích Ngọc nhìn Di định nói gì đó lại thôi. Nàng biết bạn bè tốt với mình. Lúc nào cũng muốn vực nàng dậy. Vì vậy Ngọc cười rồi nói:

- Thôi được. Từ đây về sau tôi sẽ không nhắc chuyện đó nữa, tôi sẽ cố gắng lật một trang sử mới cho đời mình.

Triết vỗ tay.

- Vậy thì hay lắm. Để lật một trang sử mới. Tôi mời mọi người chiêu rượu hôm nay vậy.

- Uống rượu nữa à? Ngọc lắc đầu. Không được đàn bà con gái chúng tôi mà cứ uống rượu mãi trông giống ai?

Khả Di cười, nàng cũng đã thấy mệt mỏi, nói:

- Nếu vậy thì... Chúng ta giải tán ở đây vậy, mạnh ai về nhà nấy.

o0o

- Có sẵn xe, sao không về chung?

Khả Di nói:

- Em muốn đi bộ một đoạn, anh cùng đi với em được không nào?

Triết nhìn Di như hiểu ý. Trong khi Thiên Bạch quay sang Bích Ngọc với một chút căng thẳng.

- Tôi đưa Bích Ngọc về nhà nhé.

- Được. Bích Ngọc nhìn theo bóng Triết và Khả Di - Họ có vẻ hạnh phúc quá.

Nhưng Thiên Bạch nói:

- Anh nghĩ không hẳn như vậy. Họ cũng có những khổ tâm, căng thẳng của riêng họ.

- Ai lại không có điều đó? Bích Ngọc thở dài - Nhưng miễn sao hạnh phúc có thể làm họ quên lãng được khổ tâm là được.

Thiên Bạch yên lặng.

CHƯƠNG 10

Nàng xuyên qua cửa sổ, làm Khả Di thức giấc. Khi định quay người lại, chợt phát hiện Triết đang nằm bên cạnh. Nàng vội nằm yên nàng không muốn đánh thức Triết.

Không còn buồn ngủ nữa. Khả Di đưa mắt nhìn quanh. Một căn phòng xa lạ. Như vậy đây là ở khách sạn. Một cảm giác khó chịu dâng lên trong người.

Khả Di quen Triết bao nhiêu năm qua. Vậy mà cả một không gian nhỏ dằng riêng cho hai người cũng không có. Mỗi lần muốn gặp nhau phải vào khách sạn, vào quán trọ. Tuy là yêu Triết, yêu một cách tha thiết, bất chấp mọi thứ, Nhưng cái khung cảnh quán trọ vẫn mang đến cho Di một cảm giác bứt rứt như phạm tội.

Cái mặc cảm đó tồn tại lâu rồi. Có điều Di không nói ra. Nàng sợ những ý nghĩ đó lại ảnh hưởng đến Triết. Triết lúc nào cũng bận bịu công việc. Chàng quá nhiều trọng trách. Không nên để Triết phải khó khăn hơn.

Di thì không biết Triết có bị mặc cảm như nàng không. Có thể là không. Bởi vì đàn ông họ thường ít quan tâm đến những tiểu tiết đó.

Di nhớ có một lần. Lần đầu tiên cùng Triết vào khách sạn thì đúng hơn. Lần đó... Di có cảm giác như tất cả những cặp mắt ở đây họ đều đổ dồn đến nhìn nàng. Những đôi mắt như chê bai, oán trách. Vì Di đã phá hoại hạnh phúc gia đình của

người khác.

Mấy năm trôi qua rồi. Gia đình Triết vẫn bình yên. Ít ra là trên cái dáng vẻ bên ngoài. Và Di vẫn phải lặng lẽ đứng bên lề cái gia đình đó.

Nhưng có thể nào thì Di cũng là người thứ ba trong gia đình Triết. Mà người thứ ba thường là kẻ phá hoại chứ không phải là kẻ xây dựng. Vậy thì ai là kẻ bị thiệt thòi? Không biết. Di chỉ biết là mình yêu Triết, yêu một cách vô điều kiện. Và người thiệt thòi kia là Mỹ hay là nàng?

Di nhẹ trở mình. Triết vẫn ngủ say. Giấc ngủ với những người làm việc như Triết rất quan trọng... Triết có nhiều lý do để vắng mặt cả đêm không về nhà. Vì vậy Mỹ cũng không trách... Dù Mỹ biết bên cạnh đó còn có nguyên do khác, đó là sự hiện diện của Di, nhưng Mỹ là người vợ phương Đông an phận đúng nghĩa. Mỹ yên lặng cố giữ hạnh phúc gia đình trọn vẹn.

Di biết, nếu có sự hoán vị, chưa hẳn là Di chấp nhận như vậy.

Phải chăng vì Mỹ đã được giáo dục bằng cái khuôn sáo nho giáo nhuần nhuyễn. Hay vì Mỹ là con người độ lượng? Di cũng không biết. Mỹ chẳng những biết cách chiều chuộng chồng mà cả người đàn bà mà chồng ưa thích, Mỹ cũng chiều chuộng nốt. Bằng chứng là thỉnh thoảng Mỹ đã làm những thức ăn mà Di thích rồi mời cả Di đến nhà ăn... Điều này đôi lúc làm Di nhột nhạt, Di có cảm giác như Mỹ ở tận trên cao và nàng không dám nhìn thẳng vào mặt Mỹ.

Nhưng rồi... Có lẽ vì tình yêu. Di yêu Triết và ngược lại, nên Di phải tàng lờ với mọi thứ... Mà thái độ của Mỹ làm Di không dám hành động quá lỗ... Thế là cứ phải giữ mãi cái

tình trạng lũng lò này.

Họ không dám công khai ra mặt dù ai ai cũng đều biết... Không dám muốn cả một căn hộ để sống chung. Có chăng nơi gần gũi chỉ là khách sạn và quán trọ.

Và điều này làm Di nhiều lúc ray rứt.

Bởi vì ngoài tình yêu ra. Chuyện Di vào khách sạn với Triết cũng nào có khác gì bao nhiêu cô gái sống bằng thân xác khác? Và mỗi lần nghĩ đến điều đó. Di lại thấy ngò vục tình yêu.

Không, không nên nghĩ sâu quá... Được gặp nhau thì đã là tình yêu rồi. Đã mấy năm qua chứ nào phải mới đây? Sao lại đặt chuyện này thành vấn đề?

Triết không phải là người đàn ông đẹp trai. Khả Di yêu Triết không phải ở cái vóc dáng mà là toàn bộ con người chàng, từ cá tính trình độ đến cái cách thức làm việc...

Nhưng tại sao mãi đến hôm nay, Di vẫn chưa gạt rửa được mặc cảm, mặc dù rất yêu Triết?

Có lẽ là không phải, đấy chẳng qua chỉ vì cái ác cảm với khung cảnh của khách sạn thôi, chứ tình yêu thì không hề phai mờ.

Khả Di khẽ thở dài, không ngờ Triết lại giật mình tỉnh dậy.

- à, em đã thức rồi đấy à?

- Vâng.

Khả Di hơi lúng túng, nhưng thái độ của Di đã không lọt khỏi ánh mắt của Triết.

- Chuyện gì vậy?

Di đáp lấp liếm:

- à! Nằm mơ thôi. Một con ác mộng.

Triết xoa nhẹ người Di rồi nói:

- Giữa hai ta không có gì giấu giếm nhau cả. Em nói thật đi, bằng không ngày hôm nay anh sẽ không làm việc được.

Di nghe nói vậy, đành nói:

- Chẳng qua là... em nghĩ băng quơ thôi.

- Vậy thì em hãy đem cái băng quơ đó nói cho anh nghe xem thế nào?

Triết nói, giọng nhẹ nhàng nhưng cương quyết. Và Di suy nghĩ, rồi nói:

- Chẳng qua vì... em sợ cái không khí ở khách sạn thôi.

Triết vuốt tóc Di

- Chỉ có vậy thôi à? Anh hiểu, anh đã bắt công với em.

- Không phải là bắt công. Di lắc đầu nói - Cùng chẳng có gì, nhưng cái không khí khách sạn làm em liên tưởng đến chuyện khác.

- Anh hiểu, anh hiểu chứ!

- Chuyện cũng không có gì là quan trọng anh không nên để tâm.

Triết không nói gì, ngồi dậy.

- Thôi mình dậy đi! Dậy sớm đi bộ một lúc cho khỏe.

Rời khỏi khách sạn. Cả hai đi trên đường phố. Trời mới sáng nên không khí tươi màu.

Triết nói:

- Những người làm cái nghề như chúng ta thường ít có được những buổi sáng thế này.

Di hỏi:

- Anh có cần về nhà thay áo không?

- Thế còn em?

Di lắc đầu. Nàng không muốn quay về nhà lúc này vì Di biết sẽ phải đối diện với anh Cả và ánh mắt thất vọng của mẹ.

- Nếu em không thì anh cũng không cần,. Thôi mình tìm một cái quán cóc nào đấy dùng điểm tâm đi?

- Vâng. Khả Di nói - Nhưng anh cũng phải điện về nhà báo cho Mỹ biết một tiếng chứ?

Triết gật đầu, chàng thích thái độ sòng phẳng của Di như vậy.

Ngồi trong quán cóc, Di ăn trước, còn Triết đi gọi dây nói, một chút sau mới quay lại.

- Thế nào, chị ấy nói sao?

- Anh nói với cô ấy là phải thu hình suốt đêm nên không về được, Mỹ khuyên anh chiều nay nên về sớm nghỉ ngơi.

Di yên lặng. Mỹ hoàn toàn tin Triết. Hay chỉ giả vờ? Di nghĩ và có chút mặc cảm phạm tội.

Triết hiểu nắm lấy tay Di nói:

- Đừng có nghĩ ngợi lung tung gì cả nhé?
- Không đâu. Di lúc đầu nói - Lúc gần đây anh có vẻ miễn cảm quá vậy?
- Không phải là miễn cảm, vì đây là sự thật. Anh đã bắt công với em nhiều.
- Em không cảm thấy như vậy là được.

Triết suy nghĩ rồi nói:

- Anh đang nghĩ. Bây giờ là lúc phải quyết định rồi.
- Anh Triết!

Di kêu lên, nhưng Triết nói:

- Em yên tâm, anh biết cách tính toán... Chuyện này không thể kéo dài mãi thế này...

Khả Di lắc đầu..

- Em không có ý bức bách anh, em cũng không muốn phá hoại hạnh phúc của chị Mỹ. Anh nên nhớ là... Anh còn có con cái...

Triết nhìn Di:

- Nhưng nếu bây giờ mà không dứt khoát, kéo dài chỉ làm khổ thêm thôi.

Di trịnh trọng nói:

- Anh đừng lo phần em... Em chấp nhận... Và không đòi hỏi

gì cả.

- Nhưng chuyện em không đòi hỏi không có nghĩa là anh chẳng có trách nhiệm. Khả Di em nên biết... Anh là đàn ông... Anh phải hiểu biết.

- Nhưng mà chị Mỹ và mấy đứa nhỏ nếu không có anh sẽ sống ra sao?

Triết hỏi ngược lại:

- Thế tình trạng bây giờ cũng vậy thôi. Mẹ con Mỹ nào có cần sự hiện diện của anh?

- Anh đừng có tàn nhẫn như vậy.

- Em đừng quan trọng như vậy. Em phải biết là chưa hẳn Mỹ yếu đuối như em nghĩ đâu.

- Làm sao biết?

Triết lắc đầu.

- Chuyện này anh cũng chịu. Mà lạ thật. Mỹ sống với anh gần mười năm qua mà mãi đến bây giờ anh vẫn không hiểu hết về cô ấy.

Khả Di nói:

- Em thì thấy chị ấy là một mẫu mực vợ hiền mẹ tốt phương Đông. Một hình thức phục tòng kiểu mấy bà vợ Nhật

- Có thể... Hình thức bên ngoài là vậy. Triết nói - Nhưng bên trong tận cùng trái tim cô ấy nghĩ gì thì anh không biết.

- Tại anh không chịu tìm hiểu thì có.

Triết suy nghĩ:

- Anh không có thời gian.
- Vậy là bất công. Khả Di lắc đầu nói - Phần lớn thời gian anh dành cho công việc rồi cho em. Anh còn thời gian đâu dành cho vợ con anh ở nhà.

Triết yên lặng. Khả Di tiếp:

- Em nghĩ là... Cứ để việc tiến triển một cách bình thường như thế này... Bởi vì nếu anh hành động. Chỉ vì nghĩ đến quyền lợi em... thì có thể... Em sẽ bút rút đấy.
- Nhưng mà để tình trạng thế này mãi anh cũng nào có yên tâm?
- Hiện giờ chúng ta cũng hạnh phúc chán cơ mà?
- Em nói thật đấy chứ?

Triết hỏi, Di không nhìn Triết, có vẻ nghĩ ngợi rồi nói:

- Hay là... Chúng ta cần có một khoảng thời gian xa nhau?
- Xa nhau à?
- Vâng, xa nhau để bình tĩnh, khách quan mà suy nghĩ?
- Không được, anh sẽ không chịu được chuyện đó. Bởi vì có ích lợi gì khi dần vặt nhau?
- Tại anh quan trọng hóa như vậy, chứ em thấy thì...
- Em đừng nói gì cả. Anh cương quyết không chấp nhận... Em hãy đợi đấy, một thời gian ngắn thôi, anh sẽ có cách giải quyết.

- Không được. Khả Di cương quyết - Em không cho phép anh làm bất cứ điều gì gây khổ cho mẹ con chị Mỹ.

Hai người nhìn nhau thật lâu rồi Triết thở dài:

- Một cuộc thảo luận chẳng đưa đến đâu cả. Tại sao chúng ta không dứt khoát được chứ?

- Làm sao có chuyện đó được. Khả Di nói - Anh đừng quên là... Con cái là nóm ruột là máu mủ của anh nhé?

- Nhưng chúng nó là chúng nó. Triết nói - Anh cũng còn có hạnh phúc và cuộc đời riêng của anh nữa chứ?

Di đứng dậy

- Em không muốn tranh luận chuyện này nữa. Chỉ vô ích thôi

- May mắn một điều là chúng ta còn có sự nghiệp, công việc tốt.

Cả hai đi ra ngoài, Triết chợt hỏi:

- Hay là thế này. Chúng ta đi đến một vùng trời nào khác để lập nghiệp đi?

- Anh định trốn lánh à? Di cười - Chuyện đó cũng chẳng giải quyết được gì, mà còn có vẻ trẻ con nữa anh ạ!

CHƯƠNG 11

Triết giật mình tỉnh dậy, nhìn vào đồng hồ. Mới hai giờ sáng. Tối qua, Triết đã ngủ sớm. Từ đài truyền hình về là Triết leo lên giường, bỏ cả buổi ăn tối và mãi bây giờ mới dậy.

Triết trở mình và thấy bụng đói. Không đói sao được khi suốt mười mấy tiếng đồng hồ không có lấy một hạt cơm trong bụng. Triết ngồi dậy thay áo đi ra. Mỹ đang ngồi ở phòng khách. Trên tay là chiếc áo len đan dở. Thấy chồng bước ra, Mỹ vội buông áo xuống với nụ cười.

- Anh dậy rồi à? Để em đi hâm cơm cho anh nhé.

Triết ngạc nhiên:

- Giờ này khuya quá rồi mà em vẫn chưa ngủ à?

- Em chờ anh dậy để dọn cơm cho anh xong sẽ ngủ sau. Chuyện cũng không có gì quan trọng, em không có đi làm, ban ngày ngủ bù cũng được cơ mà.

Triết ngồi xuống. Trước mặt chàng, màn ảnh nhỏ đang chiếu một bộ phim cũ. âm thanh thật nhỏ. Có lẽ vì Mỹ sợ tiếng động phá giấc ngủ của chàng. Nhưng mà Mỹ bận đan áo, nào có tâm đâu xem tivi, vậy mở chi vậy? Càng nghĩ Triết càng không hiểu được vợ.

Mười phút sau, Mỹ đã dọn cơm nóng, canh nóng lên bàn, và ngồi xuống cạnh hầu cơm chồng.

Triết vừa ăn vừa suy nghĩ. Sự hiện diện và ân cần của Mỹ làm Triết hơi nhột nhạt... Chàng nói:

- Thôi khuya quá rồi, em đi ngủ đi!

- Em chưa buồn ngủ. Mỹ cười nói - Em bữa nay cảm thấy rất khỏe khoắn.

- Nhưng để em thức với anh thế này, anh thấy thế nào đấy.

Mỹ lắc đầu.

- Sao anh lại nói vậy, dù gì chúng ta cũng là vợ chồng già...

Cái chữ “vợ chồng già...” của Mỹ vừa thốt ra làm Triết thấy nhột hơn.

Chàng vội chuyển đề tài.

- Công việc ở đài truyền hình nó không có giờ giấc nhất định nên...

- Ồ, đã bao nhiêu năm qua... Em cũng quen rồi.

Triết nhìn vợ. Cảm thấy như có một cái gì ngăn cách. Mỹ, vợ chàng. Một người đàn bà đẹp. Cái đẹp phúc hậu hiền lành không có một vết tích. Nhưng chính vì cái toàn bích đó mà không tạo cho người đối diện một ấn tượng sâu sắc... Có phải vì thế mà tình yêu chóng phai chẳng?

Triết nói:

- Xin lỗi. Bận rộn quá nên chẳng có thì giờ ở nhà lo cho em và con.

Nói xong Triết thấy hối hận. Hôm nay ta làm sao thế?

- Anh cứ nghĩ vậy. Mỹ cười sung sướng - Nhưng chuyện đàn ông là chuyện bên ngoài còn chuyện nhà là chuyện của em. Anh không nên phân tâm.

Mặc dù ban nãy rất đói, vậy mà mới ăn có mấy miếng, Triết đã thấy no, chàng đặt đĩa xuống làm Mỹ ngạc nhiên.

- Sao vậy thức ăn không vừa miệng hờ anh? Cố ăn thêm một chút đi kẻo không có sức khỏe.

Triết ngần ngừ một chút rồi gấp thêm mấy miếng. Mỹ vội chụp lấy chén, múc đầy chén súp nói:

- Thôi anh ăn không được thì uống súp vậy.

- Anh no rồi, ăn thêm súp một tý nữa không ngủ được.

- Không đến nỗi đâu. Mỹ nói - Súp cũng dễ tiêu thôi. Em đặc biệt nấu cho anh đấy.

Thế là Triết lại miễn cưỡng uống thêm chén soup.

Mỹ trọng bốn phần như vậy đấy. Không có lấy một khuyết điểm, dù Triết có cư xử với vợ thế nào. Triết ăn xong, Mỹ dọn chén đĩa xuống, lúc nàng trở lên thì Triết vẫn còn ngồi đó, nhưng tivi được tắt điện. Mỹ ngồi xuống nói:

- Anh muốn đi ngủ tiếp, hay ngồi chơi? Em tiếp chuyện anh nhé?

Triết nói:

- Nếu em chưa buồn ngủ, thì mình nói chuyện cũng được.

Mỹ ngồi cạnh chồng, lại cầm kim đan lên. Thái độ thật an phận. Triết liếc nhanh về phía vợ, có vẻ không hài lòng.

- Trời nóng thế này, em đan áo làm gì?
- Ở không cũng chẳng làm gì. Đan áo để mùa đông lạnh mặc dù gì cũng rẻ hơn ra chợ mua.
- Em ngừng lại đi.

Triết ra lệnh, Mỹ nhìn lên rồi đặt kim đan qua một bên.

- Thôi được, mai tiếp tục vậy.

Cái thái độ ngoan ngoãn của Mỹ cũng khiến Triết thấy bức mình. Đàn bà gì mà như cục bột, không có lấy một chút phản kháng.

Mỹ nói:

- Anh có chuyện gì muốn bảo em?

Triết nghe hỏi chừng lại, không biết nói gì. Mỹ cười nói:

- Anh yên tâm, hai đứa nhỏ đều rất ngoan, lúc này việc học của chúng cũng khá tiến bộ... Mà em cũng có một việc muốn thưa với anh.

Triết giật mình.

- Chuyện gì?
- Thường ngày anh giao tiền nhà cho em. Mỹ nói - Nhờ tiện tận nệm em cũng có tích lũy một ít. Em định dùng số tiền này mua một căn nhà trả góp... Coi như chúng ta để tiền tiết kiệm vậy, anh thấy thế nào?
- Tiền đó coi như là của em. Em muốn dùng nó vào việc gì thì dùng.

Mỹ cười:

- Đầu được, vẫn là của anh đấy chứ? Nếu anh đồng ý, em sẽ đi ký hợp đồng và để anh đứng tên.
- Không, em đứng tên đi. Triết nói - Nó là tiền em dành dụm được.
- Sao anh lại phân biệt như vậy? Mỹ vẫn cười nói - Dù gì thì em cũng là vợ anh mà?

Triết cương quyết:

- Nhưng anh muốn em đứng tên. Và số tiền ứng trước em trả, nhưng những tháng sau thì anh đóng cho.
- Anh không cần phải đóng gì cả. Em có thể trích một phần tiền chợ ra đóng.

Triết chau mày... Mỹ thế này, biết bao giờ chàng mới mở miệng được để nói chuyện chàng với Khả Di chứ?

- Chuyện này em khỏi lo Triết nói - Anh có bốn phận phải lo cho mẹ con em đầy đủ.

Mỹ sung sướng:

- Anh thì lúc nào cũng là một người chồng có trách nhiệm. Anh biết không, bạn bè cũ của em, đứa nào cũng nói là em có phúc mới gặp được anh.

Lời nói của Mỹ làm Triết bút rút. Điều này tối nay sẽ không nói chuyện đó được rồi. Triết thở dài chỉ nói:

- Bắt đầu từ hôm nay, công việc của anh sẽ bận rộn hơn, vì anh mới đảm nhận thêm mấy chương trình, nên có thể về nhà

thất thường hơn trước.

Mỹ có vẻ quan tâm:

- Nhưng anh liệu đủ sức khỏe không chứ?
- Thời buổi bây giờ là thời buổi cạnh tranh, không thể làm sao khác hơn. Ngay như Khả Di là đàn bà cũng phải chịu.

Mỹ nói:

- Lâu lắm rồi không gặp cô ấy.
- Khả Di bận rộn lắm. Triết nói - Sau chuyển đi sang Mỹ về cô ấy còn bận hơn.
- Hôm nào anh xem Di rảnh mời cô ấy về đây dùng cơm. Cả Bích Ngọc nữa. Họ đến đây nói chuyện, giúp em rất nhiều, em sẽ biết được nhiều thứ mà em không biết.
- Thật ra thì, em cũng có thể ra ngoài, sao tối ngày cứ khu khu ở mãi trong nhà đâu ích lợi gì đâu?

Mỹ nói:

- Em thì cái gì cũng không biết sợ ra ngoài giao tế sẽ làm trò cười cho người khác... Người như em chỉ thích hợp quản lý việc nhà.
- Càng không biết, càng phải tiếp xúc, học hỏi. Em làm riết rồi cách biệt hẳn với thế giới bên ngoài.
- Cái đó em cũng nghĩ không trọng. Miễn sao làm tròn bổn phận với chồng con... Em không muốn hơn thua với mấy và mấy cô khác.
- Nhưng mà, Mỹ này. Triết thờ dài nói - Em mà càng ngăn

cách với xã hội thì khoảng cách giữa em và anh sẽ rộng hơn.

Mỹ nghe nói yên lặng, một phút rụt rè nói: -

- Em thật ra không nghĩ đến điều đó. Em cứ tưởng là mình cố làm tròn bốn phận làm vợ làm mẹ là đầy đủ rồi.

- Đó là khuyết điểm của em. Triết nói - Em chẳng thấy là lúc gần đây anh và em gần như không có chuyện gì để nói với nhau nữa ư?

- Em không thấy. Em chỉ tưởng là công việc của anh ở Đài quá bận rộn mệt mỏi nên em không muốn quấy rầy anh thêm. Em muốn dành thật nhiều thời gian yên tĩnh để anh được nghỉ ngơi. Chứ không phải là vì không có chuyện để nói.

Triết lắc đầu:

- Thôi được rồi, chẳng có gì nữa cả.

Mỹ nhìn chồng, có vẻ hơn buồn:

- Anh Triết à... Hình như... anh không được hài lòng lắm về em?

- Không có gì mà không hài lòng. Triết thở ra nói - Em là một người vợ đảm đang, một người nội trợ giỏi, một mẹ hiền... anh khẳng định đều đó là đúng, nhưng mà Mỹ này... Anh muốn em hiểu anh nhiều hơn.

- Em nghĩ là em hiểu anh nhiều lắm chứ. Anh Triết. Anh nên nhớ là chúng mình ăn ở với nhau bao nhiêu năm...

- Cái vấn đề ở đây không phải là thời gian. Triết nói - Mỹ này, em có biết là hiện nay anh đang nghĩ gì không?

Mỹ yên lặng, chăm chú nhìn chồng. Triết thở dài:

- Đây em thấy không, em làm sao biết là hiện anh đang có một vấn đề rất quan trọng định thảo luận với em.

- Chuyện quan trọng à?

Linh tính báo cho Mỹ biết điều đó không vui lắm.

- Vâng, chuyện liên hệ đến một người khác nữa.

Mỹ biến sắc.

- Có một người khác?

- Vâng, chuyện này đúng ra phải mang ra nói lâu rồi, nhưng mà lại không có dịp cứ nấn ná mãi... Anh mong là hôm nay em sẽ đủ bình tĩnh để nghe anh nói.

Mỹ như hiểu ra, lắc đầu:

- Thôi đừng, em van anh, anh đừng nói gì cả. Em không hiểu đâu. Em đã nói với anh rồi. Em chỉ là một người đàn bà rất tầm thường ngoài chuyện nhà ra em không biết gì cả. Anh Triết, em van anh, anh đừng nói gì hết.

- Mỹ này... Nhưng mà chúng ta vẫn không thể giả ngơ mãi với sự thật? Có cố tình kéo dài thế nào thì đến một lúc nào đó cũng phải trực diện...,... Cũng phải giải quyết thôi.

- Anh nói cũng có lý... Mỹ nghẹn lời nói - Nhưng mà, anh Triết anh thấy đấy. Em nào có gây trở ngại gì cho anh. Từ nào đến giờ em có nói gì đâu?

- Ở đây không phải là chuyện trở ngại hay không. Triết nói - Nhưng mà... Đã là đàn ông thì... Anh phải là con người có

trách nhiệm.

- Anh cứ gánh lấy trách nhiệm đó... Em không phản đối đâu.

- Nhưng mà...

- Em sẵn sàng nhường cả vị trí hiện nay của em cho cô ta, nhưng mà em van anh, anh Triết. Anh đừng có làm rùm beng lên để cho cha mẹ ruột em, rồi bạn bè, dòng họ biết được. Em không muốn ai phải buồn, phải đau khổ cho em cả.

- Mỹ này, rồi anh cũng sẽ có trách nhiệm với cả em và con cái.

- Em biết và hoàn toàn tin tưởng anh. Mỹ nói - Nhưng em xin anh, hãy giữ sĩ diện cho em trước mặt cha mẹ và thân bằng...

Triết yên lặng, biết nói gì bây giờ, cái yêu cầu đó quả nhỏ nhoi... Nhưng mà... Nếu muốn để Khả Di ra mặt, thì làm sao che mắt được những người lớn tuổi kia chứ? Đây quả là một vấn đề nan giải.

- Anh xin lỗi em, Mỹ ạ. Triết nói - Anh không muốn làm em và cả Khả Di đau lòng. Nhưng mà cái chuyện tình cảm.

- Em hiểu. Mỹ đáp - Em là người đàn bà sống bằng quan niệm truyền thống cũ... Em chỉ biết một lòng phục vụ chồng con. Trung thành và hoàn toàn an phận. Còn cái chuyện tình cảm... Em nhận là mình khờ khạo lắm... Có lẽ em không biết.

- Mỹ này...

- Em thấy thì anh có thể hành động thế này... Chúng ta sẽ lặng lẽ ra tòa làm thủ tục ly hôn, nhưng đừng có để cho cha mẹ hay con cái biết... Em chỉ xin anh một điều như vậy. Hãy cố mà giữ sĩ diện cho em...

Triết yên lặng. Rõ thật là khó xử. Nếu vậy thì cần gì ly hôn chứ? Chàng cần sự ra mặt của Khả Di cơ mà.

Triết nói:

- Anh có thể giao nhà này lại cho em.

Nhưng Mỹ thất sắc ngay.

- Nghĩa là anh đi luôn? Anh Triết, như vậy sao được? Khi con cái nó hỏi rồi em phải trả lời nó thế nào? Ngoài ra còn cha mẹ em nữa.

- Anh sẽ quay về, thỉnh thoảng gặp họ. Nhưng mà, em phải thông cảm cho... Anh cần tạo cho Khả Di một mái ấm.

- Anh Triết. Anh hơi tàn nhẫn đấy. Mỹ sụt sùi khóc - Khả Di cần một mái ấm, thế còn mẹ con em? Em cũng không muốn cha mẹ biết. Với em thì làm sao cũng được...

- Mỹ này... Chính vì vậy mà anh mới nói là rất lấy làm tiếc... Triết nói - Em biết không, bây giờ lòng dạ anh đang rối bời anh cũng không biết phải làm sao nữa.

Mỹ ngược mắt đầy lệ lên nhìn chồng.

- Tại sao chúng ta không giữ y cái tình cảnh như hiện nay? Em sẵn sàng đến tòa ký giấy ly hôn với anh. Nhưng anh phải giữ nguyên hiện trạng, không để ai biết chuyện đổ vỡ của chúng mình.

- Nhưng như vậy có ích lợi gì chứ?

- Không phải là chuyện ích lợi. Mỹ nói - Anh Triết, anh cũng thấy đấy, em làm vợ anh bao nhiêu năm nay, chưa có gì sai trái quá đáng. Mà gia đình em như anh biết đấy lại theo xưa,

không dễ dàng gì chấp nhận những chuyện như vậy

Triết yên lặng. Mỹ nói có lý. Nếu chàng hành động nông nổi, rõ ràng là có lỗi với mọi người, nhất là với ông bà nhạc, người đã hết sức tin tưởng vào chàng. Giao cả đứa con gái hiền lành duy nhất của mình cho chàng. Họ có đòi hỏi gì đâu? Chỉ muốn chàng mang lại được hạnh phúc cho nó. Thế Triết đã làm được gì? Rõ là tàn nhẫn... Đúng, là tàn nhẫn thật!

- Triết hối hận, đặt tay lên vai vợ:

- Thôi em đi nghỉ đi, chuyện đó mình sẽ tính sau, em cũng biết đấy, anh không cố tình làm em buồn.

CHƯƠNG 12

Thù Chiến nổi tiếng thật, mà lại nổi thật nhanh.

Chiến cho chẳng qua là may mắn. Thật ra thì cũng có phần nào. Hết đài truyền hình, rồi các hãng thu băng, thu đĩa kéo đến, bao vây lấy chàng.

Chẳng mấy chốc, cuộc sống của Chiến gần như đảo lộn. Chàng không còn rảnh rỗi mà lúc nào cũng bận rộn, hết lao sang chỗ này đến chỗ kia. Báo chí gán cho Thù Chiến cái tên là “Animals” - Loài thú hoang dại.

Tại sao như vậy? Chiến cũng không biết... Có lẽ là vì cái phong cách trình diễn của chàng khác người chăng? Bích Ngọc hàng ngày đọc báo, khi đọc đến trang văn nghệ nghe nói về chiến, Ngọc chỉ cười. Sao lại là loài thú hoang dại? Chiến ăn thịt người hả? Nhưng rồi nhìn ảnh Chiến lúc nào cũng có cặp kính đen trên mắt. Vì cái khuôn mặt lạnh lùng... Ngọc lại nghĩ ngợi... Sao anh chàng lại giống Chí Hào thế này?

Và mỗi lần nghĩ đến chuyện đó. Bích Ngọc lại thấy sợ hãi.

Sắp đến giờ tan sở, thì Ngọc lại nhận được điện thoại của Khả Di.

- Năm giờ rưỡi chiều này, bạn ở dưới lầu chờ, bọn này sẽ đến đón đấy

Bích Ngọc cười:

- Có mục gì mà làm ra vẻ quan trọng vậy?
- Anh chàng Thù Chiến mời khách, hẳn bảo là để tạ Ôn đấy.
- Tạ Ôn à? Nhưng chuyện này nào có liên can gì đến tôi?

Bích Ngọc ngạc nhiên.

- Sao lại không? Nếu không vì hẳn có cái dáng dấp giống Chí Hào. Bọn này đã không lãng xê hẳn, thì làm gì hẳn có cái ngày nay chứ?
- à, thì ra là vậy.
- Nhớ nhé, năm giờ rưỡi, dưới lầu, đừng để bọn này chờ.

Rồi Khả Di gác máy. Bích Ngọc cảm thấy căng thẳng mặc dù biết Thù Chiến không phải là Chí Hào.

Lúc gần năm giờ rưỡi, Ngọc đã xuống lầu chỉ đợi một chút đã thấy xe của Triết và Khả Di đến.

Trên xe không có Thù Chiến. Bích Ngọc thở phào nhẹ nhõm giả vờ hỏi:

- Thế người định tạ Ôn đâu rồi? Còn kẹt ở giáo đường à?
- Anh ta một mình đến điểm hẹn trước.

Khả Di nói, hôm nay Di có vẻ thật vui điều này làm Ngọc nghi ngờ.

- Mấy người lai. có âm mưu gì nữa phải không? à có mời cả anh Thiên Bạch không?

- Cô thì lúc nào cũng nghi ngờ thiện tâm của người khác. Khả Di nói - Thù chiến không quen với Thiên Bạch lắm nên không có mời.

Triển này giờ ngồi yên, chọt tăng hăng một tiếng rồi nói:

- Chúng tôi mới mượn được một căn hộ. Bích Ngọc có muốn đến đây xem cho biết không?

Bích Ngọc nghe nói giật mình. Vậy là thế nào? Họ đã giải quyết được chuyện riêng tư rồi ư? Nhưng Ngọc cũng nói:

- Vậy à? Tốt quá! Mình đến đây xem.

- Sắp đến nơi rồi.

Ngọc vẫn còn ngạc nhiên.

- Sao trước đó không nghe mấy người nói gì cả vậy?

- Hôm nay mới xong Triết nói - Đây là căn hộ của một người bạn gia đình anh ta xuất cảnh nên cho mình thuê lại. Nhà có đủ mọi tiện nghi, không cần phải sắm sửa thêm gì cả.

- Vậy thì tốt quá.

- Phải vậy chứ.

Triết nói Bích Ngọc quay sang:

- Chuyện này có phải vì áp lực của Khả Di không?

- Không. Nhưng tôi thấy là kéo dài mãi tình trạng này gay quá, căng thẳng quá.

Bích Ngọc gật gù:

- Khó tìm được người biết suy nghĩ như anh.
- Đó không phải là vấn đề lương tâm. Triết đánh chính - Mà là tình yêu.
- Thì cũng vậy thôi.

Ngay lúc đó xe dừng lại trước một chung cư Triết nói:

- Nào bây giờ mời cái vị lên tham quan nào.

Đó là một căn hộ rộng khoảng bốn mươi mét vuông có đủ mọi tiện nghi Triết giải thích thêm:

- Anh bạn tôi vừa sắm sửa được căn hộ này. Vợ chồng tằn tiện mua sắm đủ thứ, dùng một cái nhận giấy chấp thuận di dân của Mỹ. Bán thì tiếc, may là biết bọn này đang cần nên cho thuê lại.

Hình như là lần đầu tiên Khả Di cũng mới đến đây. Cô nàng cũng đi hết phòng này đến phòng kia ngắm nghía.

Triết quay sang người yêu hỏi:

- Sao? Thấy thế nào? Có hài lòng không?
- Đẹp thật, nhưng mà...
- Chỉ cần em thích, còn mọi thứ còn lại sẽ tính sau. Triết nói - Anh không muốn em bị bứt rứt gì nữa.
- Anh Triết này.
- Thôi bây giờ chúng ta đến điểm hẹn, để không thôi Thù Chiến sẽ chờ. Triết nói - Những chuyện khác để đó.

Rồi kéo Di xuống lầu. Di quay qua liếc nhanh Bích Ngọc.

Hình như cô nàng có cái gì đó bồn chồn. Ngọc chỉ nói khẽ:

- Đừng nghĩ ngợi gì cả, Hãy nắm lấy hạnh phúc đang có trước mặt.

Nhưng Di nói:

- Chưa hẳn hạnh phúc đó là của tôi.

- Đừng nói vậy coi chừng Triết buồn.

Bích Ngọc nói. Mọi người đã xuống đến bãi đậu xe.

o0o

Đây là một nhà hàng sang trọng. Có cả phòng hòa nhạc, Thù Chiến đã ngồi sẵn chờ. Khả Di vui vẻ nói:

- Ông chơi trội nhé, chọn nhà hàng cũng chọn loại thượng hạng.

Thù Chiến cười, kéo ghế mời Bích Ngọc ngồi cạnh.

- Không phải chỉ có vậy thôi, mà ăn xong chúng ta sẽ kéo nhau qua phòng trà để quý vị xem tôi biểu diễn nữa chứ?

- Dĩ nhiên rồi, anh mà không mời bọn này cũng kéo theo. Lúc gần đây báo chí họ nhắc đến anh hơi nhiều đấy. Chắc rồi anh sẽ thay đổi.

- Thay đổi à? Không đâu. Chiến nói - Tôi từ miền đất khói lửa sang đây. Cuộc sống nhiều gian truân đã làm con người chai lì rồi.

Bích Ngọc chột hỏi:

- Thù Chiến là tên thật của anh à?

Chiến cười:

- Cô là người đầu tiên hỏi tôi chuyện đó.
- Nhưng mà có đúng không?
- Đó chỉ là một cái tên. Tôi thù ghét chiến tranh vì nó đã cướp mất của tôi tất cả, làm cho tôi cô độc.
- Nhưng bây giờ thì anh đâu còn cô độc nữa. Anh có quá nhiều khán giả ái mộ cơ mà.
- Tôi không nhận thấy như vậy. Bởi vì nhiều lúc đám đông càng vây quanh càng khiến thấy cô độc hơn. Nhưng mà hôm nay là ngày vui mà? Nói đến chuyện đó làm gì chứ?

Bích Ngọc nhìn Chiến, chợt nhiên vừa có một tình cảm vừa cảm thông vừa thương hại. Ngọc nhớ lại Chí Hào. Hào cũng vậy, chung quanh Hào lúc nào cũng có người vây quanh, nhưng rồi khi Hào chết, Hào cũng có vẻ rất cô độc. Và để che giấu cái tình cảm của mình, Bích Ngọc giả vờ nhìn vào tờ thực đơn.

Trong khi đó Triết nói:

- Thôi bây giờ mình nói chuyện hiện tại đi. à... lúc gần đây báo chí họ thổi cậu lắm đấy.
- Tôi biết, và cơ hội thường đến với ta chỉ có một lần, vì vậy, tôi hết sức cố gắng. Cố giữ lấy cái cơ hội mà quý vị đã mang đến cho tôi, để giữ vững chỗ đứng.
- Đừng có nói vậy mà chúng tôi nhột. Khả Di cười nói - Phải nói rất cả có được là nhờ cơ duyên. Vì vậy anh không cần phải cảm ơn chúng tôi.

- Tôi biết tin như vậy vì sự thành công này nếu không có sự giúp sức của quý vị, tôi chỉ là một kẻ nằm mơ. Mọi thứ được các bạn chấp cánh. Cái giấc mơ đó mới trở thành sự thật.

- Bạn đánh giá chúng tôi quá cao. Triết nói - Nhưng mà tôi có một lời khuyên bạn thế này. Cái tên tuổi ở giới ca hát này nó thường hay chết yếu. Vì vậy cũng không nên nấn ná lâu. Biết cái thời mình đã qua thì nên rút.

- Tôi hết sức cảm ơn lời khuyên vừa rồi của anh. Chiến cảm động - Đến đây mấy tháng rồi, mà được sự quan tâm của các bạn tôi mới thật sự thanh thản.

Di cười:

- Đây cũng là cơ duyên đấy.

- Tôi đã định bụng rồi. Tôi sẽ cố ở trong làng hát hòng này cao lắm là hai năm. Sau hai năm đó, có thể nào đi nữa thì tôi cũng sẽ rút lui.

- Nhắm có làm được không? Sợ lúc đó anh sáng chói quá, rút không nổi chứ?

- Người khác thì không biết sao, chứ những người đã từng cận kề cái chết như tôi thì mọi thứ gần như vô nghĩa.

Di gật gù:

- Nếu vậy thì anh sẽ thoải mái hơn. Bởi vì anh biết đây ở trong cái giới ca hát danh lợi gần như là một vũng lầy sa vào rồi thường khó rút chân ra.

- Tôi sẽ không để sa lầy đâu.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Bởi vì con người của anh khác hẳn

với những người khác.

- Cái vận may đã đến với tôi một cách đột ngột.
- Nhưng nếu anh biết cách xử lý... Không phô trương... Cứ tạo cho quanh mình một màu chán huyền bí thì... Anh vận đỏ.
- Tôi không cố tình làm ra vẻ bí mật nhưng tôi rất ngại tiếp xúc nhiều với đám đông.

Khả Di cười nói:

- Đây là thành phố công nghiệp mà. Tôi chỉ anh cái này nhé. Sáng sớm khi vừa thức dậy, anh hãy đứng trước kính, nói huyền thuyên về mình một chút là anh sẽ thấy không còn mặc cảm gì cả.

Thù Chiến cười:

- Vấn đề ở đây không phải là Hong Kong, Saigon hay ở Mỹ. Mà thật ra thì tôi chẳng có niềm tin gì với cuộc sống. Mặc cảm đến từ tiềm thức.

Triết góp ý:

- Có lẽ vì cú sốc trong quá khứ. Anh phải cần một thời gian dài để lấy lại niềm tin, quên dĩ vãng.

Bích Ngọc chọt chen vào:

- Dĩ vãng thì mãi mãi không bao giờ quên được... Các người chưa hề bị sốc quạ Các người không có cái ấn tượng mạnh mẽ đâu.

Thù Chiến kinh ngạc quay qua nhìn Ngọc.

Và để cho không khí bớt căng thẳng. Triết hỏi:

- Anh đã thấy quen dần với các sinh hoạt hiện nay chưa?
- Chưa, nhưng cái gì cũng sẽ qua thôi. Hiện tại thì tôi cố gắng kiếm tiền.

Triết cười:

- Bây giờ chỉ mới là bắt đầu, rồi anh sẽ còn gặp nhiều rắc rối, phức tạp khác. Phải chuẩn bị tinh thần mà ứng phó đấy.
- Tôi biết.

Khả Di cười:

- Nói đúng ra thì chúng tôi cũng không rảnh lắm về cái lối sống của giới ca hát. Nói cho vui thôi.
- Hiện tại thì tôi cũng không quan tâm lắm chuyện đó... Tôi chỉ muốn kiếm được thật nhiều tiền, có tiền... tôi sẽ làm được những gì mình muốn.
- Anh định làm gì?

Thù Chiến chau mày, rồi nói:

- Thật ra thì cũng không có gì quan trọng. Chẳng hạn như có tiền, tôi sẽ có thể mời các bạn đi ăn như tối nay. Hay là sắm một chiếc áo gió, cùng một người bạn gái đi chơi.
- Những ước mơ đó quá đơn giản không giống như con người anh.
- Tôi là con người phức tạp. Thù Chiến nói - Một người về từ cõi chết thì đương nhiên là trái tim cũng lạnh đi. Tôi thấy cuộc sống của mình quan trọng hơn tất cả.

Triết ra lệnh:

- Nãy giờ nói chuyện chết chóc, chiến tranh nhiều quá rồi. Không được nói nữa nhé. Anh Thù Chiến, anh cũng nên quên chuyện cũ đi, mà chỉ nên nghĩ đến hiện tại của mình.

Thù Chiến suy nghĩ rồi nói:

- Được để tôi cố thử xem?

Khả Di chợt nghĩ ra điều gì nói:

- Lát nữa, chúng ta cũng nên khiêu vũ nhé?

- Sẵn sàng.

Thù Chiến hưởng ứng.

- Vậy thì hay quá, không ai được phản đối.

CHƯƠNG 13

Quá nửa khuya, Bích Ngọc mới quay về nhà. Sau khi xem Thù Chiến biểu diễn xong, mọi người khiêu vũ. Mặc dù hôm ấy Bích Ngọc chỉ nhảy với Chiến có hai bản. Nhưng rồi về nhà vẫn không ngủ được. Bích Ngọc cũng không hiểu tại sao. Phải chăng vì Chiến đã mang Ngọc về với quá khứ, với Chí Hào.?

Ngọc nằm trần trọc trên giường, mãi đến lúc gần sáng mới chợp mắt được một chút. Nhưng Ngọc lại nằm mơ Trong mơ là cảnh đánh nhau giữa Chí Hào và Chiến. Máu me đỏ cả.

Ngọc giật mình tỉnh dậy, mồ hôi đầm ướt trán. Nhìn vào đồng hồ. Mới hơn năm giờ. Nàng ngồi dậy rót một ly nước lọc và ngồi đấy với một khối óc rỗng tuếch. Và Ngọc đã ngồi như vậy cho đến lúc mẹ nàng thức giấc.

- Ô, hôm nay con làm sao thế? Chủ Nhật mà sao chẳng ngủ nướng thêm một chút?

Ngọc đứng dậy.

- Thôi để con sửa soạn đến nhà thờ.

- Đến nhà thờ à? Buổi lễ đầu tiên mười giờ mới bắt đầu đấy.

Người mẹ nhắc nhở và Ngọc lại ngồi xuống.

- Vậy sao hôm nay mẹ lại dậy sớm như vậy?

- Càng lớn tuổi càng không ngủ được. Người mẹ cười nói - có lẽ vì tiếc rẻ thời gian.

Ngọc cười:

- Mẹ lúc này xem phim xã hội nhiều quá nên nói chuyện cũng khác.

- Lúc gần đây phim xã hội hay đâu còn? Mẹ Ngọc nói - Đài họ chỉ chiếu toàn phim kiếm hiệp không thôi.

- à, con uống sữa nhé, mẹ pha?

Ngọc lắc đầu. Mẹ Ngọc vớ tờ báo lên như định xem chương trình truyền hình tối nay, đột nhiên bà nhìn ảnh của Thù Chiến.

- Ồ! Cái anh tài tử này sao giống Chí Hào vậy?

- Nhưng là hai người khác nhau. Bích Ngọc nói - Tối hôm qua con đã khiêu vũ với anh ta.

- Vậy à?

Mẹ Ngọc ngạc nhiên:

- Vâng, Thù Chiến là một tài năng mới được Khả Di và Triết khám phá, anh ta có cái nét của Chí Hào.

Người mẹ không nói gì, nhưng có vẻ không vui lắm, chỉ hỏi:

- Một hồi con đi lễ nhà thờ, có cần mẹ theo không?

- Không cần mẹ ạ.

Rồi Ngọc đứng dậy đi vào phòng ăn.

Ăn sáng xong, Ngọc thay áo xuống lầu. Nàng gặp Bạch đang rửa xe. Ngọc bất ngờ.

- Anh một mình rửa xe Sao không đưa đến tiệm?
- Lâu lâu lao động một lần cũng vui à Ngọc đi đâu đấy?
- Đến nhà thờ.
- Để tôi rửa xe xong đưa Ngọc đi?
- Cảm ơn anh, nhưng tôi thích đi bộ hơn. Buổi sáng đi bộ thế này cũng là một cách vận động.
- Tối qua Ngọc về khá khuya.
- Vâng, vì hôm qua đi ăn với Khả Di và Triết. Sao anh biết?
- Bởi vì lúc đó tôi còn thức, tôi đang ngồi nghe nhạc.

Để thay đổi không khí, Ngọc hỏi:

- Lúc này Linh nó thế nào?
- à, chiều nay cô ấy sẽ đến đây. Nếu Ngọc rảnh qua ngồi chơi?
- Vâng, để xem

Và Ngọc khoát tay rồi bỏ đi. Ngọc biết là Bạch đang nhìn theo, nên hơn lúng túng.

o0o

Khi đến giáo đường còn sớm nên khá vắng. Chỉ có vài người ngồi trong giảng đường rộng. Một cô gái ngồi bên đàn piano đang dạo một khúc thánh ca Ngọc vừa ngồi xuống chợt phát

hiện hàng ghế phía trước có một người đáng dấp khá quen thuộc. à, Thù Chiến cũng đi lễ nữa à?

Bất giác Ngọc thấy căng thẳng. Ngay lúc đó Chiến cũng quay sang.

- à, cô cũng đến đây?

Ngọc cười:

- Tôi cũng vừa định hỏi anh đấy.

- Cô cũng đạo cơ đốc.

- Vâng, nhưng không ngoan đạo lắm.

- Trái lại tôi rất tin Chúa. Tôi chưa chết, có ngày hôm nay. Tôi nghĩ là đều do ân điển của Thượng đế.

- Vậy là anh đã hay hơn tôi rồi.

Số người vào dự lễ càng lúc càng đông. Chẳng mấy chốc đến giờ hành lễ. Câu chuyện họ tạm ngưng lại. Hình như sự gặp gỡ của hai người là tình cờ, nhưng hình như cũng là định mệnh.

Sau lễ bước ra, thì nắng đã ngập đầy sân.

Thù Chiến nhìn Ngọc hỏi:

- Dùng cơm trưa với tôi chắc chẳng trở ngại gì chứ?

- Trở ngại thì không. Ngọc cười nói - Nhưng mà bây giờ anh nổi tiếng quá, tôi sợ nhiều người họ dòm ngó.

- Vậy thì cùng đi với tôi.

Chiến nói và vẫy chiếc taxi.

- Anh định đưa tôi đi đâu vậy?
- Đến nhà tôi. Chiến nói một cách tự nhiên - Tôi sẽ nấu bếp. Tôi biết làm cái món hủ tiếu bò kho.
- Anh cũng biết nấu nữa à?
- Những con người chúng tôi cái gì lại không biết?

Ngọc yên lặng. Chiến cười hỏi:

- Nghe nói người bạn của cô cũng giống tôi lắm phải không?
- Hình dạng thì giống, nhưng bản chất khác nhau. Nhưng anh hỏi chuyện đó làm gì?

Chiến yên lặng, đã đến nhà Chiến.

Bước vào nhà là cả một sự ngạc nhiên. Trong cái không gian rộng khoảng bốn mươi mét vuông, vật dụng trang bị toàn bằng tre, trúc và mây. Chỉ có các máy móc là bằng kim khí.

- Anh có vẻ thích tre trúc dữ?
- Đây là tiện nghi ở quê tôi. Tuy xa nhà, nhưng tôi vẫn thích cái phong thái cũ.

Ngọc yên lặng. Ngoài cái thái độ lạnh lùng bên ngoài. Chiến cũng là một người rất tình cảm.

- Ở đây tôi cũng không có bạn bè. Nếu Ngọc không thấy có gì trở ngại thích đến cứ đến chơi.
- Tôi không có tài ăn nói như Khả Di.

- Nhưng tôi thích những người như Bích Ngọc hơn.

Rồi như nghĩ ra điều gì, Chiến hỏi:

- Nghe người ta đồn chuyện của ông Triết và Khả Dị Chuyện đó có thật không?

Bích Ngọc lắc đầu:

- Mỗi người có đời tư riêng, có nỗi khổ tâm riêng, không nói được. à mà anh mới vào nghề đã nghe rồi à?

- Chuyện đó cũng dễ hiểu, bởi vì cả hai người đó đều nổi tiếng.

Ngọc thở ra.

- Anh biết đấy, đâu có ai hoàn toàn đâu?

- Vâng, đúng vậy. Nhưng tôi thì, cái gì không làm được là tôi không làm. Tôi sợ phải bút rút lắm. Tôi muốn an ổn.

Vậy ư? Bích Ngọc suy nghĩ. Điều đó Thù Chiến khác hẳn Chí Hào.

CHƯƠNG 14

Bích Ngọc chợt nhiên rồi bận rộn làm sao đấy. Tan sở muốn tìm thật khó gặp. Cô ấy không có đi với Thiên Bạch, cũng không về nhà. Vậy thì đi đâu? Suốt một tuần liền, Khả Di tìm không thấy, vì vậy tức quá. Di lựa ngay cái giờ Ngọc có mặt ở sở làm, mà đến. Bích Ngọc vừa trông thấy Di đã kêu lên.

- Ồ sao giờ này đến đây? Bỏ việc à? Ơ đúng rồi, đã có người bao che mà?

- Đừng chơi đòn phủ đầu đó. Khả Di nói - Thật thà khai báo đi, cả tuần nay mi đi đâu?

- Mình nào có đi đâu đâu? Bích Ngọc nói - Tan sở về nhà ngồi đọc sách rồi nghe nhạc thôi.

- Xạo, mi mà ở nhà à? Di nói - Tại sao ta đến đây lại không gặp?

- Ờ, Di nói rồi như sực nhớ ra - Đúng rồi. Có phải là... đến với Thù Chiến không?

Bích Ngọc chỉ cười. Không phủ nhận cũng không thú nhận.

- Đúng rồi phải không? Khả Di gật gù - Vậy thì anh chàng Thù Chiến này số đỏ thật. Vừa nổi tiếng vừa có người đẹp.

Bích Ngọc vội đính chính.

- Anh chàng Thù Chiến với mình không có gì nhé? Chẳng

qua nói chuyện ăn ý nên thích tìm nhau thôi.

- Ai mà biết được chuyện đó. Biết đâu là ý trời.

- Đừng có thổi phồng sự việc như vậy. ý trời gì? Mình đi lễ nhà thờ gặp hần, vậy thôi.

- Nhưng ở thành phố này có biết bao nhiêu giáo đường, tại sao hai người lại gặp nhau một chỗ, Không phải là có sự sắp xếp vô hình là sao? Có lẽ cơ duyên.

- Không có chuyện cơ duyên,. Bích Ngọc chau mày nói - Mình vẫn còn chưa quên được anh Hào.

- Nhưng Chí Hào có duyên mà không có phận.

- Thù Chiến cũng vậy. Nên nhớ là hần nhỏ hơn mình những bốn tuổi, mà mình thì quan trọng chuyện tuổi tác lắm nhé.

Di nghe vậy thở dài:

- Sao bạn lại cổ lỗ xỉ như vậy? Thời buổi này có ai còn quan trọng hóa cái tuổi tác nữa đâu?

- Vâng, mình chấp nhận chuyện cổ lỗ xỉ. Đó là một yếu tố quan trọng trên tình yêu.

- Vậy ư? Thế giữa bạn và Thù Chiến đã có gì chưa?

- Chưa.

- Nhưng đó là hiện tại, còn tương lai ai biết?

Bích Ngọc lắc đầu.

- Không thể có chuyện đó được, khi mà không có ấn tượng mạnh ngay từ đầu. Mình muốn nói đến cú sốc!

- Để bọn này chống mắt ra xem. Không ai giỏi cả.

Bích Ngọc chuyển đề tài.

- à, này giờ mi đến mà không cho ta biết mục đích?

Khả Di vui vẻ nói:

- Hôm nay ta dọn nhà, cái nhà hôm trước đó. Định mời mi đến dự cho xóm tụ.

- Bọn mi Còn ai nữa?

- Thì còn ai? à lúc đầu bọn này định mời cả Thiên Bạch, cô Linh này, nhưng bây giờ nghĩ lại, thấy chỉ nên mời thêm Thù Chiến thôi.

Bích Ngọc có vẻ không hài lòng.

- Tại sao mi có ý đó? Ta thấy thích mời Thiên Bạch hơn.

- Đấy lời mi nói đó nhé, đừng hối hận đấy.

Điện thoại trên bàn chợt reo vang. Bích Ngọc đỡ ống nghe lên, chợt tái mặt.

- Tối nay à? Không được, tôi không rảnh. Tôi đã nhận lời mời của Khả Di rồi.

- Thật không được mà... Để lần sau đi.

- Điện thoại của ai vậy? Khả Di không nói không rằng, đỡ lấy ống nghe, nói.

- Thù Chiến đấy phải không? Khả Di đây. Tối nay tôi mời bạn đến nhà dùng cơm... Có cả Bích Ngọc nữa. Đương nhiên rồi. Sáu giờ chiều nhé. Bạn mang xe đến đón Ngọc vậy. OK?

Bích Ngọc nói.

- Tại sao mi lại làm như vậy?
- Cùng vì mi thôi, vả lại bọn này cũng muốn mời cả Thù Chiến cơ mà?
- Mấy người như có ý sắp đặt, chuyện đó mình không thích.
- Bạn quá nhạy cảm. Chớ bọn này có sắp đặt gì đâu? Chính anh chàng gọi đây nói đến đây mà.

Bích Ngọc lắc đầu.

- Tôi sợ rồi hấn sẽ hiểu lầm, hấn nghĩ là mình có ý gì đây.
- Hấn không dám đâu. Khả Di cười nói - Thế nào? Bây giờ bạn còn muốn mời thêm Thiên Bạch và cô Linh không?
- Cái đó tùy bạn, vì bạn là chủ.

Di suy nghĩ, rồi giờ ống nghe lên quay số.

- Thiên Bạch đấy à? Khả Di đây. Bon này định mời anh và cô Linh ăn cơm tối nay. Ở nhà mới tôi đấy. Sáu giờ nhé. OK? Anh đưa cô Linh đến luôn nhé?

Rồi Di cho địa chỉ, nói thêm.

- Nhớ đến đúng giờ đấy.

Di đặt ống nghe xuống, nhìn Bích Ngọc cười.

- Xong rồi, mọi thứ hoàn tất.

Bích Ngọc lắc đầu.

- Mời đủ mặt bá quan văn võ như vậy, không biết rồi mấy người sẽ đối phó ra sao.

- Tôi thấy thì như vậy tốt hơn. Di nói - Đế Thiên Bạch với Thù Chiến có khi mọi thứ sẽ giải quyết. Tự giải quyết lấy.

Bích Ngọc vẫn lắc đầu.

- Lúc gần đây anh Bạch như hiểu ra, nên ít quấy rầy tôi.

Khả Di cười.

- Phải nói là nhờ cô Linh giúp sức đấy. Vừa nhìn qua, tôi đã thấy Linh nó thích Thiên Bạch.

- Mi thì lúc nào cũng lo chuyện người khác.

- Không tin thì tối nay mi để ý mà xem.

- Tôi thì thấy lo lo làm sao đấy.

- Có gì phải lo Mọi chuyện trời đất đã sắp đặt.

Và Khả Di đứng dậy.

- Thôi mình đi nhé? Khoảng sáu giờ Thù Chiến sẽ đến đón bồ.

Bích Ngọc chột căng thẳng.

- Thôi bây giờ mình đi với bạn vậy?

- Mình đã nhờ Thù Chiến, không lẽ để anh chàng một lúc nữa đến đây hực hăng à? Bích Ngọc đành ngồi lại. Thời gian trôi nhanh, mới đấy mà đã năm giờ rồi. Lúc Ngọc đang sắp xếp hồ sơ thì chuông điện thoại lại reo vang.

- Tôi là Thù Chiến đây. Đang chuẩn bị, mười lăm phút nữa sẽ có mặt ở trước sở làm của Ngọc.

- Vâng, tôi sẽ xuống đó ngay.

Và Ngọc đặt ống nghe xuống. Không hiểu sao quen biết đã lâu vậy mà mỗi lần nghe giọng nói của Chiến. Ngọc vẫn thấy căng thẳng.

Mười lăm phút sau Ngọc đã có mặt dưới lầu. Đợi thêm khoảng một phút thấy Chiến lái xe đến ngay. Chiến mở cửa cho Ngọc vào.

- Ban nãy tôi đã tưởng là tối nay sẽ không gặp Ngọc rồi chứ? Không ngờ Di lại có mời cả tôi.

- Đâu có nhất thiết là ngày ngày ta phải gặp nhau đâu. Bích Ngọc nói.

- Nhưng mà không hiểu sao tôi không gặp Ngọc là lại thấy nhớ nhớ. Chiến thành thật nói - Có lẽ vì tôi chỉ có mình Ngọc là bạn.

Lời của Chiến làm Bích Ngọc cảm động. Nhưng Ngọc nói

- Thiếu gì người muốn làm bạn với Chiến?

- Nhưng tôi không thích. Tôi thấy là giữa tôi với Ngọc như có một cái duyên gì đấy. Ngay từ hôm đầu gặp mặt dù lúc đó Ngọc rất ít nói.

- Tại anh tưởng như vậy.

Bích Ngọc đỏ mặt nói.

- Không hẳn đâu. Chiến lắc đầu - Nếu không vậy, tại sao

chúng ta còn gặp nhau trong giáo đường.

Bích Ngọc yên lặng. Đó là sự thật và từ đó đến lúc tới nhà của Di, cả hai chỉ yên lặng.

Lúc bấm chuông. Người ra mở cửa là Linh. Vậy là Thiên Bạch và Linh đã đến trước cả họ.

Linh vừa trong thấy Chiến đã giật mình.

- Anh này là...

Khả Di vội giới thiệu.

- Đây là anh Thù Chiến. Một ca sĩ mới nổi.

Thiên Bạch thấy hai người bước vào, đứng dậy, nhưng chẳng nói tiếng nào cả chỉ đưa tay ra bắt tay Thù Chiến.

Linh chăm chú nhìn Chiến rồi nói.

- Ban nãy tôi suýt nhìn lầm, tôi tưởng anh là...

- à, không thành vấn đề. Chiến nói - Lúc đầu nhờ Khả Di và anh Triết đã nhìn lầm như vậy mà chú ý đến tôi. Phải tôi giống nhân vật tên là Chí Hào không?

Linh cười.

- Vâng, mới nhìn qua là thấy giống oi là giống...

- Đó cũng là cái duyên đấy.

Bích Ngọc ngồi gần đấy cười. Ngọc đã trông thấy thái độ của Thiên Bạch, mặc dù không có gì nhưng Ngọc cũng không thể không quan tâm. Ngay lúc đó Linh chợt nói.

- Đúng là duyên. Bởi vì ông anh Thiên Bạch của tôi đây từng chết mê chết mệt chị Bích Ngọc vậy mà nào có được gì? Trong khi anh từ đâu xuất hiện là...

Bích Ngọc vội vã đính chính.

- Chúng tôi chỉ là bạn bè thông thường. Ngay lúc đó chuông cửa reo, Triết tan sở về đến khiến không khí bớt căng thẳng đi.

Thiên Bạch đón chủ nhân bằng câu ca ngợi.

- Không ngờ cậu lại có một căn hộ đẹp thế này. Cậu đúng là con người đa tài thật.

Triết bước tới choàng tay qua vai Khả Di.

- Vì Khả Di, tôi phải tận sức mình chứ?

Linh nói.

- Anh làm chúng tôi cảm động. Anh đã vượt qua được mọi khó khăn.

Triết thành thật.

- Cô nói đúng. Trong cái chuyện này, vợ tôi đương nhiên là không vui, ngay cả cha mẹ của Di cũng không hài lòng, nhưng mà chúng tôi yêu nhau, không còn cách nào khác hơn.

Linh nói.

- Chuyện cha mẹ không hài lòng có thể thông qua vì thời gian mọi thứ sẽ đâu vào đấy. Riêng về bà xã của anh. Tôi nghĩ là cần phải tìm một giải pháp nào đấy, giải quyết cho thỏa đáng.

Khả Di đứng đấy, chỉ yên lặng, Triết lập tức nói.

- Đó là chuyện tôi phải làm, quý vị yên tâm, tôi muốn mang lại hạnh phúc cho Khả Di.

Linh vỗ tay.

- Đúng là nam nhi đại trượng phu đấy!

Triết cười nói.

- Người đàn ông nào trong trường hợp tôi đều phải làm như vậy cả!

- Chưa chắc ai cũng làm được, nếu không cương quyết như anh!

- Tôi còn thua xa anh Thiên Bạch. Triết chuyên đề tài nói - Anh ấy mới là thần thánh. Chỉ cho chứ không cần nhận.

Lời của Triết làm Thiên Bạch liếc nhanh về phía Bích Ngọc, nhưng lúc đó Ngọc lại đang cúi nhìn xuống.

Linh lại nói.

- Tiếc là anh ấy đã chọn không đúng đối tượng.

Khả Di cười.

- Vậy mới gọi là vĩ đại. Bởi vì yêu rất nhiều mà không nhận mới là khó chứ?

Nhưng Linh lại nói.

- Em thì cho đấy là đại.

Khả Di nói.

- Vậy còn cô Tôi thì cho rằng tình yêu nên cho và không nên

chờ đợi thu hoạch.

Linh lắc đầu.

- Tôi thì khác, cái gì tôi đã bỏ ra thì điều mong đợi kết quả.

Triết nhún vai.

- Cô chỉ nói ngang chứ thật ra cô còn tình cảm hơn người khác.

Lời của Triết làm Linh đỏ mặt, rồi không hiểu sao cô ta lại òa lên khóc, khóc một cách ngon lành. Khả Di giật mình.

- Linh này, Linh? Cô làm sao vậy?

Triết cũng giật mình, không biết mình đã lỡ lời nào khiến Linh khóc. Bích Ngọc bước tới vỗ nhẹ lên vai Linh.

- Linh này, có gì đâu mà khóc? Linh là con người đầy tự tin mà, sao lại yếu mềm như vậy.

- Chị Ngọc... Chị không biết đâu, tôi...

- Tôi biết là Linh cũng có điều phiền não. Bích Ngọc nói - Nhưng mà trên đời này hỏi Linh chứ có ai hạnh phúc trọn vẹn đâu? Không gặp chuyện này cũng gặp chuyện khác... Có thể là bây giờ Linh yêu ai đấy người ta không biết, nhưng với thời gian rồi mọi thứ sẽ sáng tỏ thôi... Linh hãy tin tôi.

- Không, không bao giờ có chuyện đó... Anh ấy làm sao hiểu được lòng tôi chứ?

Linh nhìn Ngọc nói, rồi như sực nhớ ra, Linh nín khóc.

- Xin lỗi. Hôm nay xúc động quá nên tôi không được bình tĩnh, tôi xin lỗi mọi người. Chị Bích Ngọc... Dù gì tôi cũng

cảm ơn những điều chị vừa nói.

Và Linh cười, mọi người cười theo, Triết pha trò.

- Sau cơn mưa trời lại sáng.

Di cười.

- Hôm nay là ngày vui của chúng tôi, mong là các bạn phải vui lên. Cười to lên.

Không ai được quyền nói gì xúi quẩy nhé.

- OK. Thiên Bạch như hiểu ý bước tới ngồi cạnh Linh - Tối nay tôi có bốn phận làm cho Linh vui lên, phải không?

- Đúng vậy! Khả Di cười nói - Con người nhiều lúc phải biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng chứ.

CHƯƠNG 15

Sáng hôm sau.

Vừa đến sở làm, Thiên Bạch đã thấy trên bàn mình một lá đơn xin thôi việc của Linh.

Bạch cầm lá thư lên, biết đây không phải là chuyện đùa. Thế là chàng chạy ra ngoài, nhưng cũng không gặp Linh.

Gọi dây nói đến nhà Linh, thật lâu mới có người tiếp điện thoại. Bên kia đầu dây là giọng nói của một cô tớ gái.

- Cô Linh đã cùng mẹ về quê ngoại. Có lẽ hai hoặc ba hôm nữa mới quay về.

Thiên Bạch hỏi:

- Thế cô ấy có nhắn lại gì không?

- Dạ không.

Bạch đặt máy xuống, suy nghĩ thật lâu. Thôi cũng được, đấy cũng là một cách giải quyết. Có đau thì đau một lần rồi thôi, còn hơn... Bởi vì Bạch biết mình không yêu Linh. Đó là một thực tế không chối cãi được

Và Bạch cho gọi một cô thư ký khác lên nhận việc của Linh. Lúc đầu chưa quen việc, chắc chắn là có sự lộn xộn, nhưng không sao mọi chuyện rồi đâu cũng vào đấy.

Và Bạch đã cố gắng. Hôm ấy rõ là một ngày khá bận rộn. Và đã mấy lần... Có lẽ vì quen miệng, Bạch cứ gọi cô thư ký mới là Linh.

Đến trưa. Giờ tạm nghỉ. Khi mọi người đã rút đi dùng cơm. Bạch mới cảm thấy trống vắng cô đơn. Trước kia, buổi trưa nào Linh cũng đi dùng cơm với chàng.

Bạch lắc đầu và lầm lũi một mình đến hàng ăn quen thuộc

Một người với ba món ăn mà một món canh là quá thừa thãi. Vậy mà Bạch mới nuốt có nửa chén cơm đã không còn muốn ăn nữa.

Anh hầu bàn quen mặt hỏi.

- Ủa, hôm nay ông dùng cơm một mình à? Còn cô Linh đâu?
- Cô ấy đã nghỉ làm.
- Ủa nghe nói cô Linh là em họ của ông mà?
- Vâng, nhưng cô ấy có việc riêng của cô ta.

Anh bồi không dám tò mò tiếp bỏ đi.

Buổi chiều không có Linh. Công việc của Bạch càng bận rộn. Khách hàng như cố tình, biết không có Linh nên ủa đến khó dễ chàng. Hôm nay chẳng hiểu sao khách lại đông đảo như vậy làm Bạch không kịp thở.

Và rồi mọi thứ cũng trôi qua Năm giờ rưỡi, giờ tan sở, Bạch lại nhớ tới Linh và không dẫn được, chàng gọi dây nói.

Nhưng bên kia đầu dây vẫn là giọng nói của cô tớ gái.

- Cô và bà chắc vài ba bữa nữa mới về.

- Thế ông có ở nhà không?

- Chưa tan sở, một chút nữa anh gọi lại đi nhé!

Bạch đành gác máy xuống.

Ngồi trong văn phòng rộng lớn. Bạch thăm thía nỗi cô đơn. Có Linh không khí khuấy động hơn. Linh giống như con chim sẻ, rảnh rỗi là xà vào phòng ríu rít. Linh hình như cũng rất thích phục vụ. thỉnh thoảng cứ hỏi: “Anh Bạch, anh uống trà, uống cà phê gì không, em pha” Hoặc nếu không, thì cũng chuyện văn một vài câu bông đùa - Linh là một cánh tay đắc lực. Bao nhiêu công việc Linh giúp được cho chàng. Vậy mà hôm nay. Cái cổ máy này như bị rụng mất một chiếc bánh răng. Nó hoạt động trở nên ị ạch làm sao đấy.

Và Bạch thấy mệt mỏi. Thật sự mệt mỏi.

Thiên Bạch cầm máy lên, kiếm một ai đó nói chuyện cho khuây khỏa. Và bất chợt Bạch nghĩ đến Khả Di.

- Alô! Khả Di đấy à? Thiên Bạch đây. Cô có ở không không?

Có tiếng Khả Di cười.

- Ồ! Hôm nay ông trở chứng gì mà gọi đây nói cho tôi vậy?

Thiên Bạch ngập ngừng một chút nói.

- Đúng là trời trở gió, nên tôi muốn điên lên đây. Linh nó vừa mới xin nghỉ việc.

Khả Di chững lại một chút, rồi nói.

- Cũng không nói cô ấy được. à mà như Linh thì cần gì đi làm, nhà giàu mà. Cô ấy đã phụ anh, hẳn biết vì lý do gì rồi?

Thiên Bạch cười:

- Nhưng mà... Chuyện tình cảm đâu thể miễn cưỡng được?
- Vâng, tôi hiểu chuyện đó. Nhưng tình cảm cũng không thể khống chế được. Tôi nghĩ là anh cũng biết chuyện đó. Ngay tối qua, khi quý vị đã về nhà, tôi nghĩ đến chuyện của cô Linh. Ở trong trường hợp tôi, tôi cũng sẽ hành động như cô ấy.
- Tại sao vậy?
- Đã biết là chẳng đi đến đâu, thì cứ mãi đeo đuổi làm gì khổ tâm? Thái độ của cô ấy tối qua cũng quá rõ ràng cơ mà.
- Tôi biết phải làm sao bây giờ?
- Chuyện đó ngoài anh ra chẳng có ai giúp giải quyết được đâu.
- Thế bây giờ theo ý cô, tôi nên hành động ra sao?
- Anh tự tìm lấy cách giải quyết.
- Cô có biết là trên cương vị nghề nghiệp tôi rất cần sự trợ giúp của Linh không? Bữa nay không có cô ấy, tôi bù đầu.
- Tôi hỏi thật, anh chẳng có một chút tình cảm gì với cô ấy à?

Thiên Bạch lắc đầu.

- Chuyện đó không thể miễn cưỡng được.
- Nếu vậy thì... để tránh hậu hoạn, để tránh lịch sử tái diễn... anh cứ để cô ấy đi đi... Như vậy đối với anh và cả cô ấy đều tốt.

- Nhưng mà...

- Không có nhưng gì cả. Chỉ có cách đó mới giải quyết được mọi việc.

Bạch yên lặng một chút nói.

- Tôi thật tình rồi lắm.

Khả Di nói:

- Vậy thì đến đây, tôi và Triết sẽ cùng anh uống rượu.

- Rảnh vậy à?

- Dĩ nhiên. Đâu phải lúc nào cũng phải làm việc đâu?

Bạch nói:

- Vậy thì ở chỗ cũ nhé. Tôi sẽ đến ngay.

- Vâng, nửa tiếng nữa chúng tôi sẽ có mặt nơi đây.

Thiên Bạch vội thu xếp hồ sơ, rồi xuống lầu đến quán rượu mà thường khi cả bọn thường đến.

Hôm nay quán rượu cũng khá đông. Bạch chọn chiếc bàn trong góc nhà gọi một ly Blendy Quhisky. Cái khung cảnh cũ mà sao mọi thứ lại lạc điệu quá.

Nghe Khả Di nói, đám Triết, Di và Bích Ngọc cũng quen với Thù Chiến ở nơi này. Sao có chuyện lạ lòng vậy? Định mệnh éo le ư? Chợt nhiên rồi Chiến lại xuất hiện làm cho hy vọng của Bạch càng trở nên mong manh hơn.

Nghĩ đến Thù Chiến thì lại như một sự trùng hợp tình cờ, Chiến lại xuất hiện ngay.

- Ồ! Anh Thiên Bạch! Anh có hẹn ai ở đây à?
  - Có, với Khả Di và Triết, còn bạn? Với Bích Ngọc à?
  - Không, tôi chỉ đến một mình. Chiến nói - tôi có cảm tình với nơi này, vì đây là nơi tôi đã làm quen được với Triết và Khả Di.
  - Bạn cũng tình cảm dữ?
  - Vâng, thỉnh thoảng ở không, tôi đã đến đây hát mấy bản.
  - Lúc gần đây anh nổi tiếng quá, nên quán rượu này hẳn rất hoan nghênh chuyện đó.
  - Có lẽ.
  - Anh định hát bây giờ à?
  - Chưa, đợi lớp khách này ra đã. Bạn họ đến đây không phải là để nghe hát.
  - Sao không rủ cả Bích Ngọc đến?
  - Hôm nay Ngọc thích nằm nhà hơn.
  - Thế tình cảm hai người đã đến đâu rồi?
- Thù Chiến chau mày.
- Thật ra thì tôi rất thích cô ấy, nhưng mà thích Ngọc thì không biết. Tôi thấy cô ấy có vẻ hơi lạnh.
- Thiên Bạch nhìn Chiến.
- Hẳn cậu cũng biết chuyện của anh Chí Hào chứ?

- Biết và tôi còn rõ là mãi đến bây giờ Bích Ngọc cũng chưa quên anh ấy.

- Chưa hẳn. Bạch nói - Tôi thấy thì Ngọc bị ảnh hưởng của cái chết của Chí Hào nhiều hơn. Tình yêu có thể phai, nhưng ấn tượng về cái chết thường khắc sâu trong tim, nhất là khi cảm thấy mình có phần nào trách nhiệm trong đó.

- Có trách nhiệm à?

- Vâng, anh có biết là Chí Hào bị bắn chết ở Mỹ không? Mà trước đó một tiếng đồng hồ, hai người lại vừa chia tay.

- à! Thù Chiến nói - Có nghĩa Bích Ngọc nghĩ là chính sự chia tay đó đã kích động Chí Hào, làm cho tình cảm của Hào bị mất thăng bằng chứ gì?

- Cũng không rõ lắm, nhưng con người của Hào đã quen thói công tử, được nuông chiều... Nên hành động nhiều lúc rất khác thường.

- Tình thù đã giết anh ấy?

- Không, mà là bạn bè. Nghe nói người giết Hào là anh ruột của một cô bạn gái.

- Sao vậy?

Thù Chiến ngạc nhiên. Thiên Bạch nói.

- Nguyên nhân thì quá phức tạp, tôi cũng không rõ lắm...

Ngay lúc đó Triết và Khả Di bước vào.

Bạch nói.

- Họ đến rồi kìa.

Khả Di thấy Chiến, kêu lên.,

- Ồ Thù Chiến, Thiên Bạch rủ anh đến à?
- Không chúng tôi tình cờ gặp nhau, Chiến đến đây hát.

Khả Di cười.

- Ở đây hát làm gì có tiền?
- Nhưng nhờ nơi này mà tôi được phát hiện, nên tôi phải cảm ơn.

Triết cười.

- Anh rõ là con người tình cảm.

Di nói.

- Hát xong mình đi dùng cơm nhé.
- Không được, Chiến lác đầu - Tôi còn phải đến phòng trà. Tối nay phải trình diễn đến hai nơi.
- Làm việc cũng phải vừa phải thôi, cần phải dưỡng sức.
- Không quan trọng. Chiến nói - Tôi đã kỳ hẹn cho mình là chỉ làm việc này hai năm. Sau đó có một số tiền là rút lui.
- Đi làm việc khác?
- Vâng, trở lại với cái nghề đã học là điện toán.
- Tính toán hay đấy. Điện toán hiện nay cũng khá ăn khách.

Thiên Bạch cười nói.

- Con người biết nhìn xa.

- Đừng bức tôi như vậy. Chiến nói - Chẳng qua tôi biết cái nghiệp ca hát không bền, nên phải tính đường thủ thân thôi.

Triết nói.

- Đúng. Nghề ca hát không có tính lâu dài. Ngay chính những người gọi là hành chính sự nghiệp như tôi cũng thấy một lúc nào đó rồi sẽ bị đào thải.

Khả Di nói.

- Ủa, hôm nay chúng mình ra đây là vì Thiên Bạch cơ mà?

Triết quay qua Thiên Bạch.

- Ờ... Anh Bạch, sao? Đã tìm được cô Linh chưa?

Thiên Bạch buồn bã.

- Cô ấy đã đi về quê chơi, có lẽ mấy hôm nữa mới quay về. Tôi nghĩ là lần này cô ấy đã quyết định.

Khả Di lắc đầu nói.

- Anh cũng ích kỷ lắm, chỉ nghĩ đến chuyện người ta giúp mình trong việc làm, chứ không nghĩ gì đến tình cảm.

Thiên Bạch ngồi yên, Triết thì nói.

- Tôi thấy thì tốt nhất anh nên để cho cô ấy như vậy. Bỏ vì ai cũng thế. Hy vọng cái mà mình không được thì sớm muộn gì phải đau khổ. Chỉ cho bằng sớm đừng lại.

- Tôi hiểu - Bạch có vẻ khổ sở - Nhưng mà để cô ấy nghỉ việc như vậy cũng khó. Cô ta lại có quan hệ họ hàng, rồi tôi phải

ăn nói làm sao với cô dượng của tôi?

Di nói.

- Nhưng mà trên đời này chẳng có cách giải quyết nào toàn thiện toàn mỹ. Nếu cần phải hy sinh thôi.

Thiên Bạch chời quay sang Thù Chiến.

- à, Còn cô Bích Ngọc thì...

Nhưng Khả Di đã cướp lời:

- Anh đừng kéo chuyện Bích Ngọc vào đây. Bản chất cô ấy cứng cỏi và cương quyết. Tôi rất rõ con người đó.

Trong khi Thù Chiến đứng dậy.

- Thôi quý vị ngồi đây nói chuyện, tôi lên sân khấu nhé.

Thiên Bạch nhìn theo ngẩn ra. Khả Di giải thích.

- Anh nên biết là với Bích Ngọc, chưa hẳn là Thù Chiến đâu. Cô ấy là người rất cố chấp, quan trọng chuyện tuổi tác. Trong khi Thù Chiến lại nhỏ hơn cô ta những bốn tuổi, mặc dù Ngọc rất cần tình yêu.

Thiên Bạch hỏi thẳng.

- Nhưng giữa họ đã có tình yêu chưa?

- Tôi không biết, nhưng nghe Ngọc nói là chưa.

Thiên Bạch suy nghĩ rồi mắt chợt sáng lên. Một chút hy vọng mong manh. Cái ánh mắt của Bạch không lọt khỏi mắt Triết.

Triết hỏi.

- Sao vậy? Vui rồi à?

Bạch cười.

- Con người lúc nào cũng phải sống bằng hy vọng. Cậu nghĩ có đúng không?

Khả Di hỏi.

- Bây giờ làm sao? Anh định buông xuôi chuyện cô Linh thật à?

- Không phải lỗi tôi. Từ nào đến giờ tôi cũng nào có hứa hẹn gì?

Triết hỏi:

- Nhưng mà... Cô ấy thì đã để ý đến anh từ lâu rồi, đúng không?

Thiên Bạch có vẻ không hài lòng.

- Mấy người định nói là - Tôi đã làm cô ấy đau khổ.

Khả Di nói.

- Đúng, bằng chứng là hôm qua cô ấy đã khóc cơ mà?

- Chuyện đó cũng làm tôi giật mình. Tôi không biết là chuyện gì đã xảy ra.

- Không lẽ ngày thường anh cũng không biết là cô ấy yêu anh à?

- Biết thì có biết. Thiên Bạch đỏ mặt nói - Nhưng cũng cố giả ngơ như không biết.

- Vậy là anh đã làm hại người ta, anh biết không?

Thiên Bạch thú nhận.

- Có thể là vì tôi ích kỷ, tôi cũng không muốn phiền hà.

Khả Di thở dài.

- Thôi tôi không muốn nghe chuyện mấy người nữa, phức tạp quá.

Thiên Bạch yên lặng, hớp mấy hớp rượu.

Trên sân khấu, Thù Chiến bắt đầu hát. Anh ta vẫn hát bản nhạc có âm điệu là lạ khi bắt đầu gặp Khả Di, Triết và Bích Ngọc, có lẽ anh ta định sống lại kỷ niệm.

Triết nói.

- Anh chàng có vẻ tình cảm đấy chứ?

- Vâng.

- Con người như vậy hay lắm, nhất là khi còn trẻ.

Lời ca ngợi của Triết làm Thiên Bạch không vui, bởi vì với Bạch, Thù Chiến bây giờ không phải là bạn nữa mà là tình thù.

Chiến hát một lúc ba bản. Rồi bước xuống, sân khấu. Chàng ngồi xuống bàn, nốc cạn rượu rồi vội vã chào mọi người, bỏ đi.

Thiên Bạch nhìn theo, nhận xét:

- Anh chàng khác đời thật đấy!

Nhưng chẳng ai trả lời.

Bích Ngọc ngồi chờ Thù Chiến đánh xe đến đón. Chợt nhiên Linh lại đến làm Ngọc bất ngờ.

- Ồ! Mới đi chơi về đấy à?

Linh hỏi.

- Ngọc có ở không không? Mình có chuyện muốn nói với Ngọc.

- Dĩ nhiên rồi. Ngọc đáp ngay - Nhưng phải chờ Thù Chiến một chút, anh ấy đến đây xong mình sẽ đi.

- Chị có hẹn với anh ấy?

- Không thành vấn đề. Mình sẽ bảo anh ta hai tiếng đồng hồ sau quay lại.,

Ngay lúc đó xe Thù Chiến trở đến. Ngọc bước ra nói mấy câu gì đấy, Chiến gật đầu, rồi khoát tay với hai người, xong cho xe chạy đi.

Linh nhìn theo nói.

- Bậy thật, phá cuộc hẹn của hai người.

- Không có gì, chúng tôi chỉ định đi dùng cơm tối. Bây giờ mình đi, khoảng bảy giờ rưỡi Chiến sẽ đến quán rượu đón tôi sau.

- Vậy mình đi đâu?

- Đến quán cà phê cạnh quán rượu cũ. Ngọc nói rồi hỏi - Sao, đi về quê với bác gái có vui không?

- Nói vậy thôi chứ nào có đi đâu? Linh cười buồn nói - Ngồi miết ở nhà suốt ba hôm buồn muốn chết. Hôm nay là hôm đầu tiên ra ngoài gặp bạn bè.

Bích Ngọc hỏi.

- Tôi giúp ích được gì cho bạn?

Linh lắc đầu.

- Chắc khó lắm, vì mọi chuyện đã quá rõ ràng.

Bích Ngọc kéo Linh vào quán cà phê.

- Nào, bây giờ chúng mình vào đây, chậm rãi nói.

Và hầu bàn đến, mỗi người gọi phần thức uống của mình.
Ngọc hỏi.

- Linh đã quyết không quay về làm việc cho Thiên Bạch nữa?

- Quay lại có ích lợi gì chứ?

Ngọc quan tâm.

- Tình hình không cứu vãn được ư?

- Cái bực mình nhất của mình là thái độ của Thiên Bạch. Linh nói - Anh ấy cứ làm ra vẻ tỉnh bơ, mình lại không tin là đã bấy lâu nay mà anh Bạch lại không biết gì cả.

- Có khi không biết thật thì sao? Hai người lại có quan hệ bà con mà?

- Mình không nghĩ như vậy. Bà con xa lơ xa lắc thôi mà. Mình thấy rõ là anh ấy cố tình làm ra vẻ như thế. Vì anh Bạch muốn phủ nhận cái tình của của mình.

- Thiên Bạch không phải là con người hời hợt như vậy.

Linh lắc đầu.

- Trước mặt Ngọc, anh Bạch là con người khác, còn trước mặt em, anh ấy cũng là một con người khác nữa. Đó là một sự thật. Anh ấy cứ xem em như là con nít, mặc dù biết là ngày xưa anh ấy và em đã từng học chung một lớp mà?

- Có thể vì Linh quá quen thuộc, nên mới có tình trạng như vậy. Còn với tôi, một người ngoài nên anh ấy phải khách sáo.

Linh lắc đầu.

- Bích Ngọc mà là người ngoài à?

- Ít ra trên phương diện quan hệ. Tôi quen với anh Bạch, nhưng đâu có rành anh ấy thích gì, yêu gì, chuộng gì? Mà tôi cũng không cần biết rõ chuyện đó.

Linh nhìn Ngọc, nàng biết là Ngọc đã nói thật. Nhưng mà sao Bạch lại không thay đổi thái độ khi biết Ngọc không ngó ngàng đến mình?

- Rất cảm ơn những điều mà Ngọc cho biết. Nhưng anh Bạch giống như một hòn đá tảng, khó có gì lay chuyển được anh ấy.

- Đừng có nản chí sớm như vậy. Bích Ngọc cười nói - Thiên Bạch cũng là người, rồi một lúc nào đó phát hiện ra chuyện mình chỉ thả mỗi bắt bóng, phải quay lại thôi.

- Tôi không nghĩ như vậy. Vì anh Bạch là con người tình si Bạch chỉ mê có Ngọc.

- Lầm rồi. Ngọc nói - Có nhiều khi đó chỉ là ảo giác. Bởi vì tôi

và Thiên Bạch là hai láng giềng. Bạch đã cùng tôi lớn lên từ một không gian, có lẽ đó là tình anh em thì hơn. Sau đấy, Bạch cũng biết chuyện tôi yêu Chí Hào. Rồi Chí Hào chết. Một thứ tình cảm thương hại, đồng tình thương người yếu đuối chứ chưa hẳn đó là tình yêu.

Linh nghi ngờ nhìn Ngọc, rồi nói.

- Nhưng mà tôi chỉ cảm thấy là anh Thiên Bạch như lợi dụng cái tình cảm tôi để làm lợi cho anh ấy.
- Thiên Bạch không xấu đến độ như vậy đâu. Ngọc biện hộ cho Bạch - Tôi hiểu rõ anh ấy mà. Anh ấy đã dùng cô chẳng qua vì tin tưởng, vì cần trợ tá đắc lực.

Câu nói của Ngọc làm lập trường của Linh lung lay.

- Nhưng tôi quyết không trở lại làm đâu.
- Tôi đồng ý với cái quyết định đó của Linh. Ngọc nói - Phải để cho anh Bạch thấy sự vắng mặt của Linh làm anh ấy bị hụt hẫng, phải để anh ấy khổ tâm một chút và tự động quay lại năn nỉ Linh.

Sắc mặt Linh tươi hơn một chút.

- Nhưng tôi thấy không tin tưởng lắm.
- Hãy tin những gì tôi nói. Tôi là con người bàng quan nên có cái nhìn khách quan. Sự hiện diện của Linh bên cạnh Bạch như một nếp và anh Bạch đã quen rồi, không làm sao chịu nổi khi vắng Linh đâu.

Linh lắc đầu.

- Đó chỉ là đứng trên phương diện việc làm thôi.

- Chưa hẳn như vậy, rồi Linh sẽ thấy. Bích Ngọc cổ vũ - Tại Linh bị quan vì Linh là người trong cuộc. Linh làm sao thấy được ánh sáng mặt trời bên ngoài căn phòng khép kín chứ?

- ánh sáng đó màu gì?

- Một màu rực rỡ, chói chang.

Linh suy nghĩ, rồi cười.

- Ngọc là một thuyết khách khá thành công đấy.

- Tôi nói sự thật chứ không có ý thuyết phục hay nói tốt cho ai cả.

- Nhưng Ngọc nói hay lắm. Linh nhận xét - Chính vì vậy mà ai cũng thích Ngọc. Riêng tôi, hay thẳng ruột ngựa nên bị anh Bạch chê là trẻ con, không có cái mềm của phụ nữ.

- Đừng nghe vậy. Có khi người ta nói để mà đùa thôi.

- Đùa à? Nhưng rõ ràng là anh Bạch cũng yêu Ngọc mà?

- Nhưng tôi thì khác. Ngọc nói - Sau những trắc trở, phiền muộn tôi cảm thấy mình như dầy dạn ra nên khó rung động.

- Vậy à? Thế còn Thù Chiến? Gần đây thấy Chiến cứ xuất hiện bên Ngọc?

- Chiến mãi mãi chỉ là một người bạn. Sự quan hệ đó khó thay đổi.

- Tôi thì thấy Chiến đã có vẻ yêu Ngọc rồi đấy.

- Đừng có đùa. Tôi đã nói là không còn dễ rung động, và lại tôi còn lớn hơn Chiến những bốn tuổi.

Linh cười.

- Thời buổi này người ta nói chuyện tình yêu có ai để ý đến tuổi tác đâu?

- Nhưng mà như vậy là đại loạn.

- Tôi không nghĩ như vậy. Chúng ta chỉ là con người bình thường.

Nhưng Ngọc khẳng định.

- Hãy tin tôi, tôi chỉ xem Chiến như một người bạn.

- Coi chừng đấy, Ngọc lại làm cho người ta khó.

- Tôi nghĩ người như Chiến không dễ khổ đâu. Anh ấy xuất thân từ chốn loạn lạc, trái tim đã được tôi luyện qua rồi.

- Mong là Ngọc không lầm.

Ngọc nói.

- Linh biết không, tôi cũng đã đề phòng chuyện đó, nên Chiến hẹn gặp ba lần thì tôi mới đáp lại có một. Cái thái độ đó của tôi, Chiến nếu suy nghĩ hẳn thấy.

- Khi yêu rồi thấy cũng như không? Người ta không thể để ý đến những cái tiểu tiết đó.

- Cũng có thể.

Linh lắc đầu.

- Ngọc đừng quên. Chúng ta cũng chỉ là con người bình thường thôi nhé?

- Chính vì là con người nên phải phân biệt rõ ràng, cái nào nên nhận và cái nào không.

- Vậy thì tôi hỏi bạn. Linh do dự một chút nói - Vậy chứ lúc đó Ngọc cũng yêu tha thiết Chí Hào, nhưng rồi sau đấy nghĩ lại - Ngọc lại rút lui?

Lời của Linh làm Ngọc tái mặt.

Chuyện Chí Hào đối với Ngọc là một vết thương chưa lành. Linh nhìn Ngọc chột hiệu, nói.

- Xin lỗi Ngọc, mình lại tầm bậy quá. Mình đã làm Ngọc không vui.

Ngọc yên lặng một chút nói.

- Không phải là không vui. Mà là... Mình thấy như mất cả linh hồn.

- Bích Ngọc

- Vâng, chính vì vậy mà mình sợ mình không muốn một ai nhắc đến chuyện cũ. Bởi đó là một cú sốc, một vết thương. Mà mãi mãi không quên được, vì vậy, Linh hãy tha thứ cho tôi.

- Có nghĩa là Ngọc vẫn còn yêu anh Chí Hào?

- Vâng... Với tôi đấy là mối tình bất diệt.

- Thế còn Thù Chiến?

- Tôi đã nói rồi, đây là người bạn tốt...

Và để chấm dứt câu chuyện. Ngọc đứng dậy.

- Thôi đã đến giờ rồi, chúng ta ra ngoài chờ anh ấy đi.

CHƯƠNG 16

Khả Di bắt đầu quen với căn hộ mới.

Bây giờ thì Di thật sự an tâm. Di có cảm giác như mình thật sự là chủ một cái “nhà”.

Từ lúc dọn đến đây tới giờ, Di không quay về nhà nữa. Bởi vì Di không muốn nhìn thấy khuôn mặt buồn của mẹ, thái độ bất mãn của cha và nhất là sự phản kháng của ông anh Cả.

Vì vậy đây là nơi ẩn náu thì đúng hơn. Đôi lúc Khả Di cũng phân vân, bứt rứt. Nhưng rồi công việc bận rộn ở đài truyền hình, về nhà lại có việc riêng của một bà nội trợ, nên Di cũng không có thời gian đâu để nghĩ vấn đề Di có cái an ổn. ít ra là bên ngoài.

Hôm nay thì Triết sẽ về rất trễ, vì phải dự một hội nghị khá quan trọng ở Sở Thông tin văn hóa. Chắc chắn là chàng sẽ mệt. Vậy cần phải làm một món gì cho Triết? Di tự hỏi. Và chợt thấy, tuy đã sống với Triết bao nhiêu năm qua, nhưng Di vẫn chưa biết được sở thích của Triết thế nào.

Nghĩ đến đó, bất giác Di liên tưởng đến Mỹn. Mỹn hiện giờ sống ra sao? Cảm nghĩ của người đàn bà kia thế nào khi mất chồng? Giận dữ? Đau khổ, hay buồn bã? Chai lì? Di biết mình đã làm một chuyện không phải. Nhưng mà... bản chất con người là ích kỷ. Di không làm sao bỏ được chuyện sống chung với Triết. Di cũng không biết lúc gần đây Triết có quay về nhà với Mỹ không? Di không hỏi và cũng không muốn

hỏi. Bởi vì như vậy chỉ làm cho tâm trạng bứt rứt thêm.

Di biết. Chuyện giữa nàng và Triết chưa giải quyết được gì cả. Mỹ và các con Triết có biết cái tổ này không? Nếu biết chắc chắn sớm muộn gì rồi họ cũng đến.

Càng nghĩ, Di càng thấy đầu căng thẳng. Nàng vội chạy vào nhà bếp, mở tủ lạnh lấy một lon bia mở ra uống ngay. Di muốn con người mình lạnh đi một chút.

Ngay lúc đó tiếng chuông điện thoại reo vang. Có lẽ là Triết gọi về. Di vội chạy ngay ra phòng khách, cầm ống nghe lên:

- Alô, anh Triết đấy à?

Bên kia đầu giây không phải tiếng đàn ông, mà là giọng nói của Mỹ.

- Không phải Khả Di ạ! Như vậy là anh Triết không có ở nhà à?

Câu nói của Mỹ làm Di lúng túng.

- à, à không! anh ấy còn ở đài truyền hình. Có lẽ khuya lắm, mới về đây.

Bên kia đầu dây Mỹ yên lặng khoảng mấy giây, rồi mới ngập ngừng:

- Tôi không định quấy rầy, nhưng mà Khả Di này... Tôi có chuyện gấp lắm cần gặp anh Triết, mà liên lạc với anh ấy ở Đài thì họ lại bảo là không có mặt.

Khả Di hỏi:

- Có chuyện gì quan trọng lắm không? Tôi có thể giúp được

chị chứ?

- Vâng, số là con gái tôi, nó đang bị sốt rất cao, tôi định đưa nó vào bệnh viện...

- Thế à? Vậy thì tôi sẽ đến ngay. Anh Triết bận thật đấy, anh ấy mắc họp...

Khả Di nói với một chút mặc cảm.

Mỹ nói rồi đặt máy xuống. Khả Di cứ để nguyên áo quần như vậy, chỉ xỏ thêm đôi giày là chạy vội xuống xe. Di cho xe chạy rất nhanh. Hai lần vượt qua đèn vàng. Dù gì thì đấy cũng là con của Triết. Di vừa dừng xe lại, đã thấy Mỹ bế con đứng trước nhà chờ. Vừa trong thấy Di, Mỹ đã òa lên khóc.

Di nói:

- Đừng có xúc động như vậy. Mọi chuyện vào đến bệnh viện là sẽ ổn thôi.

Di an ủi, nhưng biết Mỹ khóc chưa hẳn vì sợ con chết mà có thể là vì một lý do khác. Mỹ yên lặng bế con ngồi vào xe. Nước mắt vẫn tiếp tục chảy. Hai người đàn bà yên lặng trên suốt lộ trình.

Đến bệnh viện, Mỹ bế con chạy ngay vào phòng cấp cứu. Di kiểm chỗ đậu xe rồi mới vào sau. Chỉ có một mình Mỹ ngồi ngoài cửa phòng nhận bệnh. Khả Di ngồi xuống cạnh.

- Thế nào, cháu gái đâu rồi?

Mỹ vẫn khóc:

- Mấy cô y tá bế cháu vào trong rồi. Tôi mong là tai qua nạn khỏi.

- Trẻ con bị sốt là chuyện bình thường. Chắc không có gì đâu.

Mỹ lắc đầu:

- Cháu nó bị sốt hai ngày nay rồi, nhưng tôi cứ chần chừ không dám nói cho anh Triết hay, sợ làm mất thời gian của anh ấy

- Thì cứ đưa thẳng vào bệnh viện?

- Nhà không có đàn ông, thường làm cái gì cũng phân vân, không dám quyết định. Mỹ cúi đầu nói - Cô cũng biết đấy, tôi chẳng làm gì được cả.

Khả Di yên lặng, một chút bứt rứt trong tim. Trong khi Mỹ lại tiếp.

- Tôi rõ là con người vô dụng, nếu bây giờ mà cháu có mệnh hệ gì thì tôi sẽ ân hận đến chết.

- Chuyện này hoàn toàn không phải lỗi ở chị.

Khả Di lẩm bẩm nói. Không biết là để an ủi Mỹ hay là nói cho mình nghe.

Rồi Di đứng dậy

- Thôi chị ngồi đây nghe, để tôi gọi đây nói để liên lạc với anh Triết.

Và Di đi ra ngoài gọi đây nói. Nàng gọi mấy số luôn mà chẳng liên lạc.

Bởi vì đây là một phiên họp có tích cách quan trọng, nên mọi liên hệ với bên ngoài bị cắt đứt. Chỉ bao giờ họp xong, mới có sự giao tiếp với bên ngoài.

Thế là Di quay lại phòng cấp cứu. Vừa lúc bệnh nhân được đưa chuyển sang phòng bệnh.

Bác sĩ hỏi:

- Ai là mẹ bệnh nhân?

- Tôi đây! Tôi đây!

Mỹ lấp bắp nói, bác sĩ trách:

- Con bé bị viêm màng não. Tại sao mãi bây giờ chị mới đưa cháu đến đây?

- Dạ tại tôi không biết! Tôi hoàn toàn không biết!

Mỹ run rẩy nói. Khả Di cũng căng thẳng

- Thế cháu nó có gì nguy hiểm không bác sĩ.

- Nguy hiểm thì qua rồi. Bác sĩ nói - Nếu tối nay không có biến chứng gì khác thì coi như ổn định... Mà chuyện đó thì có nhiều hy vọng vì cháu nó sức khỏe khá tốt.

Rồi bác sĩ quay qua Mỹ:

- Vì cháu nó còn nhỏ quá, nên chúng tôi cho phép chị được ở lại chăm sóc cho cháu.

Khả Di vẫn còn lo lắng:

- Còn sợ biến chứng nữa?

- Vâng. Nhưng chắc không xảy ra đâu. Bác sĩ trấn an - Ở đây cũng đầy đủ tiện nghi và thiết bị.

Bây giờ Di mới yên tâm. Cả hai người đàn bà theo chân bác sĩ

vào phòng bệnh. Đây chỉ là phòng hạng nhất thôi chứ không phải thượng hạng.

Phòng có đến hai giường. Cô ý tá sau khi điền tên đã nhìn Mỹ hỏi:

- Bà là vợ Ông Điền Triết à? ông ấy khá nổi tiếng. Chúng tôi rất ái mộ Ông ấy.

Và chỉ chiếc giường cạnh giường bệnh nhân, cô ta nói:

- Tối nay bà sẽ nghỉ ở đây nhé. Thế ông Điền Triết đâu rồi?

Khả Di vội đáp thay:

- Anh ấy hôm nay bận họp nên không đến kịp.

Cô ý ta cười:

- Mấy người làm việc ở Đài truyền hình lúc nào cũng bận rộn. Tôi có người bà con làm ở đấy cũng thế, gần như cả ngày không về nhà. Thôi được, nếu có cần gì cứ bấm chuông gọi, tôi sẽ có mặt ngay.

Và cô ta quay đi định ra ngoài. Khả Di vội giật lại:

- Khoan đã, cô đợi tôi một chút. Di nói - Tối nay rất quan trọng vì vậy đề đề phòng chuyện bất trắc xảy ra. Chúng tôi muốn nhờ cô tìm cho một cô y tá chăm sóc đặc biệt.

- Vâng, chúng tôi sẽ giúp cô chuyện đó, mời cô sang đây làm thủ tục.

Khả Di gật đầu chào Mỹ, rồi theo cô ý ta bước ra ngoài.

Đến văn phòng, Di điền tên mình vào giấy. Cô ý tá đã nhìn Di với ánh mắt ngạc nhiên,

Di cười hỏi:

- Có chuyện gì mà cô nhìn tôi chăm chăm vậy?
- Chị tên Diệp Khả Di à? Chị cũng là đạo diễn? Trẻ và đẹp thật!
- Vậy chứ cô tưởng tôi thế nào?

Cô y tá không đáp chỉ nói:

- Nghe người ta đồn đại, chuyện chị với Điền Triết...

Cô y tá chỉ nói như vậy rồi ngưng lại. Khả Di cảm thấy lúng túng. Vậy là chuyện của nàng với Triết đã vang ra ngoài. Như vậy với dư luận xã hội hẳn là không có gì hay ho. Cô y tá như để phá vỡ cái không khí ngưng ngừng nói:

- Nhưng mà thấy chị cư xử tốt với vợ anh Điền Triết như vậy, tôi nghĩ là... đây chỉ là tin đồn bậy thôi... Chứ không có gì... à, Mà chúng tôi cũng rất thích các chương trình của chị phụ trách đấy.

- Cảm ơn.

Di nói và nhìn vào đồng hồ:

- Khá trễ rồi, chị làm ơn làm thủ tục nhanh tí cho tôi.

Cô y tá cảm cúi lo thủ tục. Sau đó Khả Di quay lại phòng bệnh. Con gái của Triết vẫn nằm thêm thiếp trên giường, còn Mỹ thì ngồi ủ rũ cạnh đấy.

Khả Di đặt tay lên vai Mỹ nói:

- Một chút sẽ có y tá đặc biệt đến chăm sóc cho cháu, chị yên

tâm, hãy tin đi, rồi mọi thứ sẽ ổn thỏa, cháu nó sẽ thoát hiểm.

Mỹ chỉ gật đầu không đáp;

- Thôi bây giờ tôi về. Khả Di do dự một chút nói - Tôi sẽ tìm anh Triết và bảo anh ấy đến ngay bệnh viện với chị.

- Cảm ơn Di nhiều lắm.

Khả Di lắc đầu rồi bỏ đi.

Di chẳng vui tí nào. Những lời trực ngôn ban nãy của cô y tá làm lòng Di rối rắm. Người ta chẳng tin lời đồn, nhưng đó là sự thật. Mà sự thật đó cũng chẳng đẹp gì, nó cứ như một cái vết nhức nhối. Và Di cảm thấy mệt mỏi. Nàng lái xe mà đầu là một khoảng trống mênh mông. Di thấy thật cô độc.

Bước vào đến nhà, Di đã thất Triết ngồi đọc báo trong phòng khách.

- Khả Di, em đi đâu đấy. Ban nãy hình như em có gọi giây nói tìm anh phải không?

- Anh hãy thay áo nhanh lên. Con gái anh nói bị viêm màng não nằm ở bệnh viện. Nó đang gặp nguy hiểm.

Khả Di nói ngay. Triết nghe nói nhảy dựng lên.

- Cái gì? Con gái bệnh à? Bao giờ vậy? Đích thân em đưa nó vào viện à?

- Vâng, chị Mỹ tìm anh không gặp, nên em phải đưa hai mẹ con chị ấy đến bệnh viện.

Khả Di thở ra nói:

- Nó là con gái của anh. Em không thể không lo.

- Cảm ơn em. Triết nắm tay Di nói - Tối nay có lẽ anh sẽ ở lại bệnh viện.

Và Triết vội vã đi ra.

Khả Di ngồi xuống ghế. Triết đi rồi... Cả căn hộ trống vắng. Khả Di mệt mỏi. Triết đâu phải của riêng nàng? Triết còn có vợ con. Và khi vợ con cần, đương nhiên là anh ấy phải quay về. Triết về rồi khi mọi chuyện qua đi, chàng lại sẽ quay lại. Di biết như vậy mà không hiểu sao Di vẫn cảm thấy sợ hãi, lo lắng. Di nghĩ mình sẽ mãi mãi không chiếm hữu được Triết.

Ngả lưng trên salon. Di vừa nhức đầu vừa đói, nhưng Di lại chẳng buồn xuống bếp kiếm cái gì ăn.

Thời gian lặng lẽ trôi. Hai giờ rưỡi sáng. Triết vẫn chưa về. Ban này rõ là Triết đã nói sẽ ở lại bệnh viện. Vậy mà Di vẫn trông, vẫn muồn vào ngay đấy với chàng. Nhưng lý trí đã can ngăn. Di biết không nên vào đấy. Hai vợ chồng người ta đang ở đấy canh chừng con. Thế ta vào đấy làm gì? Một sự thừa thãi. Di lắc đầu. Đã biết sai ngay từ đầu vậy mà cứ húc đầu vào... Chuyện tình cảm là chuyện không thể thỏa hiệp. Vậy tại sao cứ mặt dạn mày dày? Có phải là sự lừa dối chính mình không?

Di biết, Chuyện của mình và Triết là chuyện chẳng có đoạn kết. Vậy mà...

Và Di ngồi như vậy mãi đến sáng trắng. Rồi Di sửa soạn đi làm, có thể nào thì cũng phải đi làm, việc làm vừa quên lãng vừa là niềm vui.

Nhưng khi đến sở. Di không phấn chấn được... Nàng làm việc mà đầu đễ đâu đâu. Di đi ngang qua phòng Triết, thấy

Triết cũng đã đến sở làm... Nhưng chàng đang bận tiếp khách nên Di cũng không đi vào.

Đàn ông và đàn bà khác nhau chỗ đó. Với đàn bà tình yêu là trên hết. Còn đàn ông, họ còn có sự nghiệp. Sự nghiệp mới quan trọng hơn mọi thứ.

Và trong cái tình cảm lạc lõng đó. Sau một ngày làm việc, Di không đợi Triết, nàng lặng lẽ bỏ về trước. Di muốn được yên ổn một mình. Di sợ sẽ nghe Triết nói: “Bây giờ anh muốn quay lại với vợ con”.

Vâng. Di mãi bị ám ảnh bởi điều đó. Nhưng rồi Di cũng không quay về nhà. Ở nhà trống vắng quá. Di đi ra quán rượu.

Lúc Thù Chiến vào quán thì đã thấy Di đang ở trạng thái ngà ngà say. Chiến ngạc nhiên. Sao chỉ có một mình Di còn Triết đâu?

- Tôi ngồi đây được chứ?

Thù Chiến hỏi. Khả Di gật đầu.

- Được, được anh ngồi xuống đi, rồi chúng ta cùng uống rượu.

Có chuyện gì không vui đã xảy ra Chiến phân vân, tò mò hỏi:

- Vâng, nhưng mà anh Triết đâu rồi?

- Anh ấy à? Suốt ngày hôm nay tôi không có gặp, anh ấy. Có lẽ là Triết bận họp, mà cũng có thể anh ấy đang ở đẳng bệnh viện với vợ con.

- Ở bệnh viện với vợ con? Ai bệnh?

- Con gái anh ấy.

- Bệnh gì?

- Viêm màng não. Di nói - Nhưng có lẽ đã qua khỏi tình trạng nguy hiểm, bằng không thì sáng nay anh ấy đã không đi làm.

- Vậy à?

Thù Chiến hỏi, nhưng vẫn chưa hết thắc mắc.

- Còn chuyện gì khác nữa không?

- Không, không có gì nữa cả Di nói - Thế hôm nay anh đến đây cũng có một mình à? Còn Bích Ngọc đâu?

- Bích Ngọc à? Mấy hôm rồi không gặp

Thù Chiến nói, thái độ không vui:

- Hẹn cô ấy ba bốn lần mới được gặp một lần. Không biết tại sao.

Khả Di nhìn Chiến, chột hỏi:

- Thế anh đã yêu cô ấy rồi à?

Thù Chiến suy nghĩ một chút nói:

- Cô ấy là một cô gái khá đặc biệt.

- Đặc biệt? Nghĩa là thế nào? Lạnh lùng? Tế nhị? Phong trần? Kín đáo?

- Tôi cũng không biết. Chỉ cảm nhận là khác với những người con gái khác. Nhiều lúc Bích Ngọc nhạy bén, tình cảm nhưng đôi khi lại lạnh lùng xa lạ...

Di cười:

- Anh như một khách lạ quen thuộc... Bởi vì anh giống Chí Hào.

- Giống thật à?

- Mới nhìn thoáng qua tưởng là một người. Nhất là cái vẻ phong lưu, lạnh lùng, cao ngạo. Nhưng nếu nhìn kỹ thì anh lại khỏe mạnh rắn chắc hơn.

- Người lạnh lùng sao phong lưu được?

- Con người Chí Hào như vậy đó. Gần như tập trung nhiều chất mâu thuẫn, nhưng đó cũng là đặc điểm quyến rũ của anh ta.

Thù Chiến suy nghĩ một chút hỏi:

- Khả Di có thể cho tôi biết chuyện của Bích Ngọc và Chí Hào ngày xưa, thế nào không?

- Tôi cũng không được rõ lắm.

Khả Di hóp thêm một hóp rượu. Rồi có lẽ vì rượu khiến Di mất đi phần nào sự thận trọng ngày thường, nên Di nói:

- Nghe nói thì... Bích Ngọc yêu Chí Hào ngay từ cái năm Ngọc mới mười sáu tuổi. Đó là mối tình đầu. Mà như vậy thì đương nhiên phải sâu sắc. Phải có ấn tượng mạnh. Nhưng mà... Chí Hào nào phải là người bình dị. Anh ta thuộc type play boy, coi trọng cuộc sống riêng tư buông thả... Chí Hào không phải là không yêu Ngọc. Nhưng Hào cũng có những cô con gái khác. Bên cạnh đó Hào lại có máu đen đỏ... Hào mê cờ bạc như mê tình yêu. Vì vậy chung quanh Hào có lắm mối

oan cừu. Bạn bè của Hào phần lớn cũng giống như anh chàng. Máu nóng và hay choảng nhau. Sau đấy Chí Hào cùng gia đình sang Mỹ định cư Rồi chuyện cuối cùng đó đã xảy ra trên đất Mỹ.

- Nghe nói là Chí Hào bị người ta bắn chết nhưng chuyện xảy ra thế nào?

Khả Di thở dài:

- Mỗi người đều có những bút rút và khổ tâm riêng. Có khi đó là định mệnh và con người không làm sao có thể ngăn được

- Chị có thể nói rõ hơn một chút không?

- Anh hãy hỏi thằng Bích Ngọc, cô ấy là nhân vật chủ chốt, đương nhiên là biết rõ hơn. Tôi nói có khi sai, không đúng sự thật

- Làm gì tôi dám hỏi Bích Ngọc đó. Thù Chiến nói - Tôi chỉ biết một điều là... Hiện nay Ngọc xem tôi như một người bạn mà cái tình bạn đó bắt đầu bằng cái bóng dáng của Hào thôi.

- Tôi không thể kể cho anh biết, vì tôi không rõ ràng, sự việc... Khả Di nói - Riêng Bích Ngọc, tôi cũng biết cô ấy là người sống bằng nội tâm, nên mọi chuyện đã xảy ra thường cứ giữ kín trong lòng, chứ không muốn tỏ bày cho ai biết.

- Trên đời này không ai dám cho là mình biết rõ người khác.

- Vâng. Không ai hiểu được ai. Đó là sự thật

Thù Chiến quay qua nhìn Khả Di.

- Khả Di, hình như chị cũng đang có chuyện buồn?

- Vâng, hôm nay tôi không được vui, vì vậy mới đến đây uống rượu. Tôi cũng biết là... Rượu sẽ không giải quyết được gì, nhưng ít ra còn hơn là ngồi ở nhà để đối diện với bốn bức tường lạnh vô tư.

- Khả Di đang giận anh Triết, phải không?

- Không, không có chuyện đó. Anh Triết chẳng có lỗi gì cả. Chẳng qua vì hôm nay tình cảm tôi hơi xuống. Nên tôi nghĩ vẫn vợ hơn nhiều... Con người tôi đây mâu thuẫn...

- Con người chị mà cũng mâu thuẫn ư? Thù Chiến nhìn thẳng vào Khả Di hỏi - Tôi nghĩ... Khả Di là con người can đảm dám đối diện với thực tại và chấp nhận sự thật. Di là người đàn bà cương quyết và tôi nể vì, ái mô... Di không nhận ra điều ra điều đó sao?

- Nhưng tôi không phải là người đàn bà thép!

Khả Di cười rồi đáp.

- Anh Chiến biết không? Mình cũng chỉ là con người bằng xương bằng thịt, vì vậy mà thỉnh thoảng bị kim đâm vào người vẫn thấy nhức nhối. Đâu phải chuyện nào cũng tâng lờ được, nhất là chuyện tình cảm.

- Anh Triết biết chuyện này chứ?

- Tôi thì không muốn gây bất cứ một áp lực nào... Anh thấy đấy anh Triết lúc nào cũng bận rộn, cũng bị công việc vây cứng. Bấy nhiêu đó, thở đã không ra hơi rồi, gây thêm phiền nhiễu làm gì?

- Nếu tôi là Khả Di thì... cái gì cũng vậy. Nên dứt khoát đỡ phải đau khổ hơn.

Lời của Thù Chiến làm Di chững lại, nghĩ ngợi...

- Anh nói đúng. Tại sao cứ phải kéo dài mọi chuyện trong đau khổ.

- Chị đừng hiểu lầm nhé. Tôi muốn giải quyết sự việc êm đẹp thôi.

- êm đẹp là thế nào? Tôi cũng muốn như vậy lắm chứ? Khả Di cười nói - Nhưng đâu có chuyện gì êm đẹp cho mọi phía đâu?

Và để cho không khí bớt căng thẳng. Di hỏi:

- Thế nào? Hôm nay anh không có đến các phòng trà trình diễn à? Có đi không? Tôi cùng đi với anh?

Chiến không đáp, đứng dậy nói:

- Để tôi gọi dây nói cho anh Triết?

Khả Di đưa tay ngăn lại:

- Đừng, tối nay tôi không muốn làm rộn ai cả.

- Nhưng chị phải gặp anh ấy.

- Đúng nhưng không phải ngay bây giờ.

- Thôi được... Chiến nói - Nhưng chị không được uống rượu nữa nhé?

- Sao hôm nay cậu khó chịu như ông già lụ khụ vậy?

Khả Di lắc đầu nói:

- Thôi được, chúng ta chỉ ngồi nói chuyện thôi nhé?

- Vâng, nhưng tôi cũng phải gọi giầy nói báo cho phòng trà.

Chiến đứng dậy nhưng Di nói:

- Tôi đã nói trước rồi nhé, tôi chỉ ngồi đây với cậu thôi. Không được Bích Ngọc cũng không có Triết, bằng không tôi sẽ bỏ về ngay đây.

Lời của Di làm Chiến bỏ ý định gọi dây nói, Chiến ngồi xuống nhìn Di hỏi:

- Thế từ nào đến giờ... Chị Khả Di, chị có bao giờ nghĩ đến tương lai của chị và anh Triết thế nào không?

- Không?

- Thế còn bây giờ? Buồn là đương nhiên có nghĩ. Và đàn bà nào hình như cũng quan trọng cái lễ cưới. Kể cả những người dễ dãi nhất.

Khả Di lắc đầu:

- Tôi không quan trọng cái lễ cưới đâu.

Chiến hỏi

- Thế tại sao hôm nay chị buồn?

Khả Di yên lặng. Không giải thích được. Rõ ràng mọi chuyện khá phức tạp. Triết có cuộc sống riêng tự Triết còn có vợ và con. Ly dị để lấy nàng, rồi bỏ vợ con bỏ cho ai? Liệu có hạnh phúc chăng?

Rõ là Di đang va đầu vào bức tường đá, đang đi vào cái ngõ cụt.

- Chị đang nghĩ gì vậy?

- Cảm ơn điều anh vừa hỏi. Khả Di chợt nói - Đàn bà chúng tôi thường sống rất hẹp hòi, nên dễ bị đau khổ.

- Không hẳn, nhưng mà... Tình yêu đâu phải nỗi khổ tâm của riêng ai.

- Anh có vẻ rành tâm lý đấy.

Chiến cười:

- Nào bây giờ chị cho phép tôi gọi giây nói cho anh Triết hay Bích Ngọc đến không?

- Được bây giờ thì tùy anh. Muốn gọi ai cũng được.

Thù Chiến đứng dậy, và năm phút sau quay lại cười nói:

- Anh Triết đang như chú kiến nằm trên nắp vung nóng, anh ấy đang rối tung lên gọi đây nói đi khắp nơi tìm Di, thì nhận được điện thoại của tôi. Anh ấy bảo là sẽ đến ngay.

Khả Di ngạc nhiên:

- Hôm nay anh ấy không vào bệnh viện à?

- Anh ấy đã về nhà của hai người.

Cái tiếng “nhà” của Chiến làm Khả Di cảm thấy bối rối.

- Thế anh có gọi điện cho Bích Ngọc không?

- Có, nhưng cô ấy không có ở nhà.

Thù Chiến nói với thái độ buồn buồn.

- Không biết thật hay giả.

Khả Di nói:

- Đâu để tôi gọi thử xem.

Và Di đi lại máy nói, một lúc sau quay lại.

- Đúng là cô ấy chưa về nhà. Tan sở rồi không biết lại bỏ đi đâu.

- Cô ấy có chỗ nào đi?

- Không biết, nhưng chắc chắn là không phải đi với Thiên Bạch. Bởi vì tôi cũng đã gọi đây hỏi Thiên Bạch rồi.

Chiến nghe nói, như sức nhớ ra.

- à, còn chuyện Thiên Bạch thì sao? Cô Linh đã quay về làm chưa?

- Chưa, lần này chuyện có vẻ căng đấy. Không biết rồi hồi kết cục sẽ ra sao?

Di nói, và Chiến lắc đầu.

- Người nào cũng có nỗi khổ tâm riêng của mình.

Di hỏi:

- Bây giờ tôi mời Thiên Bạch đến, anh có ý kiến gì không?

- Không. Chiến nói - Tôi chỉ thắc mắc không biết Bích Ngọc giờ này đang ở đâu.

Khả Di thăm dò.

- Anh đã yêu Bích Ngọc rồi à?

Thù Chiến suy nghĩ, rồi gật đầu.

- Tôi nghĩ có lẽ như vậy. Từ xưa đến giờ tôi chưa có nhiều kinh nghiệm về tình yêu. Nhưng tôi thấy... Lúc gần đây làm gì tôi cũng thường hay suy nghĩ đến Bích Ngọc, nhớ đến cô ấy và muốn được gặp mặt thường xuyên...

- Thế anh không thấy trở ngại gì về những cái khác ư?

- Những cái khác là thế nào?

- Chẳng hạn như tuổi tác. Anh đừng quên là Bích Ngọc lớn hơn anh những bốn tuổi đấy nhé.

- Ở tuổi tác không thành vấn đề. Tôi nghĩ cái quan trọng ở đây là con người, tình cảm của Bích Ngọc.

- Nếu vậy thì anh hãy bắt đầu, nhưng nói trước là không dễ dàng đâu vì Bích Ngọc là một cô gái cứng cỏi, nguyên tắc rất chung thủy.

- Tôi biết rồi mình phải làm gì? chiến nói - Nhưng với tình yêu thì có gì là trở ngại không thể dẹp được.

Ngay lúc đó. Triết từ bên ngoài, hùng hục xông vào. Vừa trông thấy Di, Triết nói:

- Anh tưởng là em đã bỏ anh đi rồi chứ?

Triết là con người vậy đó, rất dễ rung động, dễ bị choáng, Di chỉ ngồi cười.

Triết ngồi xuống cạnh Di.

- Lần sau, em không được hành động như vậy nữa nhé.

- Anh sợ em bỏ đi thật à?

- Sợ chứ.

Di cười thỏa mãn. Triết nói thêm:

- Em biết không, tối qua anh nằm ở bệnh viện mà lòng cứ nôn nóng. Cứ nghĩ đến em.

- Anh đừng quên là con gái anh nó đang bệnh đấy nhé. Khả Di nhắc nhở - Nếu con người mà hoàn toàn không quan tâm gì đến con cái, thì làm sao em dám tin tưởng anh nữa chứ?

Triết không đáp, chỉ cúi xuống hôn Khả Di.

Ngay lúc đó Thiên Bạch cũng đến. Hôm nay, Thù Chiến thấy Bạch có vẻ bơ phờ.

CHƯƠNG 17

Thiên Bạch ngồi trong phòng làm việc, mà lòng đầy rối rắm.

Linh mới bỏ nhiệm sở có một tuần lễ. Mặc dù Bạch đã muốn một cô thư ký khác thay Nhưng mà... Mọi thứ lại không ổn. Bộ máy như trục trặc làm sao ấy. Công việc chẳng chạy đều.

Cái không khí căng phòng căng thẳng. Thiên Bạch cau có, gắt gỏng, chẳng có gì làm Bạch hài lòng cả.

Sao vậy? Tại sao vắng Linh mọi thứ lại xáo trộn thế này?

Ngay trước có Linh. Bạch không phải lo lắng gì cả... Cái gì Linh cũng tự tay giải quyết. Ngay cả những việc nhỏ nhặt, và nhờ vậy Bạch chỉ phải chú tâm vào các thương vụ, tiếp khách nước ngoài... Không phải bận bịu thêm gì cả.

Thế còn bây giờ?Ồ! Bất cứ một cái gì, cô thư ký mới cũng hỏi. Hỏi xong lại làm không phải cách, phải sửa lại. Lúc đầu Bạch cho là vì mới chưa quen cái lạ nước. Nhưng rồi càng lúc càng bức mình. Cái gì cũng chờ chàng giải quyết.

Và bây giờ Bạch mới nhận ra cái vị trí quan trọng của Linh.

Thì ra Linh đã làm cho Bạch rất nhiều việc, vậy mà trước kia không bao giờ Bạch thấy.

Thế là Bạch gọi đây nói cho Linh. Dù gì cũng là anh em mà. Bạch nghĩ. Nhưng Bạch không ngờ. Linh đã có chủ ý nên dù đã phần nào xiêu lòng, nhưng Linh lại cương quyết không

tiếp điện thoại Bạch đã gọi lại mấy lượt nhưng chỉ nhận được câu trả lời của cô tớ gái:

- Cô Linh đi vắng không có ở nhà.

Bạch thở dài, bí quá Bạch đành gọi dây nói sang Bích Ngọc.

- Bích Ngọc này, mình có việc nhờ cô giúp đây.

Ngọc sốt sắng:

- Anh cứ nói đi. Nếu có thể mình sẵn sàng giúp.

Bạch thú nhận:

- Linh nó không chịu tiếp điện thoại của mình.

Ngọc giả vờ ngạc nhiên:

- Nhưng anh điện thoại cho cô ấy làm gì?

- Ngọc hiểu chợ Văn phòng của mình mà không có Linh là không điều hành được. Thật vậy, mới có một tuần mà Ngọc biết không mình muốn phát điên lên. Bằng mọi giá phải kéo cô ấy về giúp mình mới được.

- Chỉ có vậy thôi à?

- Vâng, Linh là một phụ tá đắc lực cho mình.

Ngọc suy nghĩ một chút nói:

- Tôi sẵn sàng làm thuyết khách cho anh, nhưng còn chuyện thành công hay không là còn phải xét lại... Bởi vì mình thấy chuyện này khó quá. Vì Linh đã thề với mình là sẽ chẳng bao giờ quay lại làm việc với anh.

- Tôi có làm gì sai đâu mà Linh lại thù tôi như vậy?
- Tôi không biết. Bích Ngọc lắc đầu nói - Tôi nghĩ là chuyện của hai người phải rành hơn cả tôi chứ? Hay là thế này, đích thân anh đi tìm gặp Linh đi, xuống nước với cô ấy mấy câu là xong ngay chứ gì?

Thiên Bạch thiếu não.

- Nhưng cô ấy đâu có chịu tiếp tôi đâu. Cô ấy cứ lẩn tránh.
- Mà anh đã thử chưa?
- Chưa, nhưng tôi biết chắc là như vậy.
- Chưa mà bảo là chắc? Làm sao anh dám cả quyết thế?
- Bởi vì tôi biết là Linh rất giận tôi.
- Anh biết rõ vậy à?

Câu hỏi của Ngọc làm Thiên Bạch lúng túng. Ngọc lại nói:

- Đấy, rõ ràng là anh đã biết cả nguyên nhân. Vậy thì tại sao không dùng thuốc chữa ngay?
- Bích Ngọc này!

Thiên Bạch ngập ngừng, nhưng Ngọc đã nói ngay:

- Anh Bạch. Tôi đã nói với anh bao nhiêu lần rồi. Anh cũng biết tôi là con người cố chấp, khó thay đổi. Tôi đã quyết định rồi anh còn chờ đợi gì? Xin hãy hiểu mà tha thứ cho tôi

Thiên Bạch thở dài, thật lâu mới nói:

- Thù Chiến là con người quá may mắn.

- Anh lầm rồi. Bích Ngọc vội đính chính - Trong quả tim của tôi chỉ có hình bóng của Chí Hào. Và không ai có thể thay thế cho hình ảnh anh ấy.

- Nhưng mà Bích Ngọc biết không? Chí Hào đã chết, nhưng tôi vẫn ước ao phải chỉ mình là Chí Hào. Bởi vì Hào dù gì cũng diễm phúc hơn tôi.

- Anh lại nghĩ ngợi xa vời.

- Không đâu Bích Ngọc ạ. Với tôi, Bích Ngọc mãi mãi là người tôi yêu quý, ao ước.

- Cảm ơn điều anh vừa tán dương. Bích Ngọc nói - Nhưng tôi thấy tốt nhất bây giờ anh nên đi tìm Linh. Cô ấy là người rất xứng đáng với anh trên mọi phương diện, lại yêu anh. Anh nên suy nghĩ cặn kẽ đi anh Bạch ạ.

- Vâng, để tôi suy nghĩ.

Đặt máy nói xuống, Thiên Bạch ngồi yên gần nửa tiếng. Chàng biết với Bích Ngọc coi như không còn hy vọng. Nếu cứ kéo dài mãi tình trạng này sẽ không đi đến đâu. Chỉ còn tìm một giải pháp khác và Bạch chợt thấy éo le vô cùng. Định mệnh rõ là hay đùa với tình cảm. Một người đuổi theo một người trong trạng thái vô vọng. Cứ giông như những hình nhân trong ngọn đèn kéo quân. Rồi chẳng được gì hết.

Và Bạch cứ ngồi đấy suy nghĩ. Trong khi Bạch cứ thả mồi bắt bóng thì có một người con gái khác lại đang một tâm một vọng vì chàng. Bạch đứng dậy, lại đỡ ống nói lên quay số. Nhưng cô người làm chết tiệt ở nhà của Linh lại nói:

- Cô Linh nói là không muốn tiếp điện thoại của anh.

Bạch bực dọc đặt ống nghe xuống. Rồi bỏ cả đồng việc đang chờ giải quyết trên bàn, chàng khép cửa lại bỏ chạy xuống lầu.

Phải đi gặp Linh! Phải trực diện với Linh! Có tiếng vô hình thúc giục trong đầu.

Và sự thúc giục đó giống như những con sóng, càng lúc càng dồn dập hơn. Bạch muốn được gặp ngay Linh.

Xe vừa ngừng trước cổng, Bạch mở cửa xe xông vào nhà. Chàng không cần cả chuyện bấm chuông. Cô tớ gái đã phải giật mình khi thấy Bạch xông thẳng vào nhà.

- Ồ! Không được! Không được! Cô Linh có dặn rồi cô ấy bảo là không muốn tiếp anh cơ mà?

Nhưng đã muộn. Bạch đã vào đến phòng khách. Bạch đã trông thấy Linh đang ngồi trên salon xem báo.

Bạch không để Linh lên tiếng, nói ngay:

- Ồ! Xin lỗi Linh nhé. Tôi đến thế này có trễ lắm không?

Linh nhìn lên, sự ngỡ ngàng cộng với xúc động làm nước mắt chảy dài xuống má. Linh chỉ phản kháng bằng những cái khoát khoát tay.

- Linh ơi! Linh! Bạch ngồi xuống cạnh Linh, vỗ về! - Em đừng có khóc nữa, mọi thứ đã qua rồi? Đúng không? Chúng ta sẽ không còn hờn dỗi giận hờn nhau. Chúng ta đã trưởng thành. Bây giờ để ăn mừng chuyện đó. Mình ra ngồi kiếm cái gì ăn đi, gọi là chúc mừng sự hạnh ngộ... Rồi mai này, em quay về sở làm với anh.

Linh ngừng khóc, đẩy Bạch ra xa, giọng hờn dỗi:

- Ai? Ai sinh sự với anh bao giờ mà có chuyện giận hờn? Làm lành? Tôi cũng không làm việc với anh nữa, vì vậy không có chuyện ăn mừng. Anh đi đi, đừng có quay lại nữa.

- Linh này... Bạch này nì - Anh muốn nói là...

- Tôi đã nói với anh rồi, tôi đã chịu đựng như vậy là quá đủ rồi, tôi sẽ không bao giờ quay lại công ty của anh nữa đâu, anh về đi.

Thiên Bạch quay qua thấy cô tớ còn đứng đấy, chàng khoát tay cho cô ta đi, rồi nói:

- Đừng có hiểu lầm chuyện đó, nếu Linh không muốn trở về làm cho công ty cũng được. Nhưng ít ra hôm nay, tôi muốn mời cơm Linh để giải tỏa sự ngộ nhận của chúng mình.

- Không có sự ngộ nhận nào cả. tôi thù anh, ghét anh, anh đi đi.

Thiên Bạch ngẩn ra. Cái thái độ hờn dỗi của Linh nó đáng yêu làm sao. Vậy mà bấy lâu nay Bạch không để ý. Bạch chỉ thấy có Ngọc là người đẹp nhất trên đời.

Bạch ngập ngừng một chút nói.

- Linh này..., Linh phải để cho tôi có cơ hội chứ... bây giờ thì tôi đã biết... Trước kia tôi thật sự có lỗi với Linh... Thôi thì để chúng ta bắt đầu lại từ đầu vậy?

Lời của Bạch làm Linh bối rối. Ta không nghe lầm chứ? Bạch nói là muốn đi lại từ đầu?

- Linh này. Thiên Bạch lại nhích đến gần, năn nỉ - Linh hãy hiểu cho Trước kia tôi là con người u mê Bây giờ... Tôi đã

ngĩ ra. Và vì vậy Linh cũng nên khoan dung, mở rộng cửa, để tôi có cơ hội. Tôi sẽ cố gắng biểu lộ tình cảm mình.

Nhưng Linh lại đẩy Bạch ra xa.

- Anh này, hôm nay sao nói năng gì lộn xộn vậy?

Bạch vẫn nói:

- Anh biết mà... Em cũng thế, em cũng đang chờ anh đến làm lành với em. Và bây giờ anh đã đến đây rồi, em chưa hài lòng sao?

Linh quay mặt đi.

- Trễ rồi!

Bạch ngồi sát vào.

- Không trễ đâu. Bạch nói - Chuyện tình cảm bao giờ có chuyện sớm hay trễ.

Linh cúi nhìn xuống, tim đập mạnh, niềm vui tràn ngập từng tế bào nhưng Linh vẫn ngượng ngùng không biết phải xử lý ra sao.

- Thôi đi thay áo đi chứ?

Bạch giục, Linh nói:

- Nhưng tôi đã thề là sẽ không làm việc cho anh nữa mà?

- Đã nói là không không thành vấn đề. Bạch cười nói, chàng biết mọi thứ đã trôi qua Sau cơn mưa lại sáng - Em không đi làm cũng được.

- Chỉ cần em hỗ trợ cho anh trên phương diện tinh thần.

- Lúc này anh có vẻ mồm mép dữ?

- Sao em lại nói vậy? Bạch cười - Hôm nay anh mới có được dịp nói, còn mấy hôm trước em biết không? Ở công ty anh giống như người bị mất hồn... Anh giống như một chiếc tàu đang đi trên biển khơi, đột nhiên bị gãy bánh lái. Không có em, khổ như vậy đó.

Linh cười:

- Phải Bích Ngọc dạy anh nói những lời đó không?

- Em đánh giá anh thấp quá Thiên Bạch lắc đầu nói - Anh một mình nghĩ ra không được à?

- Thôi được, em sẽ đi thay áo ngay.

Linh đứng dậy nói. Và khi Linh đã đi vào trong. Bạch mới thở phào nhẹ nhõm.

Vậy là mọi chuyện sẽ tốt đẹp. Và Bạch chợt thấy thắc mắc. Tại sao mãi đến bây giờ Bạch mới nghĩ ra Còn trước kia Cứ mãi húc đầu vào cái ngõ cụt... Bạch nhìn ra ngoài trời, nắng ngoài cửa sổ chói chang.

Có lẽ đây là định mệnh. Bạch nghĩ. Số ta vô phần với Bích Ngọc, chỉ có Linh. Biết đâu rồi chỉ có Linh mới mang lại được cho ta hạnh phúc?

Linh cũng thay áo rất nhanh, cô nàng bước ra.

- Xong chưa? Mình đi ngay được chứ?

Thiên Bạch nhìn lên. Hôm nay Linh thật trẻ trung trong chiếc robe đỏ.

- Ồ, Linh đẹp quá, lần đầu tiên tôi thấy Linh thật sự là con gái.

- Anh lại nói bậy. Linh nguýt Bạch - Em mặc thế này lâu rồi, chứ nào phải mới đây.

Bạch lắc đầu:

- Trước kia, khi còn đi làm với anh, anh nhớ em chỉ mặc áo pull quần Jean thôi mà.

- Đó là chuyện mấy năm về trước, còn lúc sau này em đã thay đổi, nhưng anh nào có chú ý đến đâu?

Linh Trách, và Bạch cười xuề xòa nói:

- Bây giờ thì khác rồi. Bắt đầu từ giờ phút này, anh sẽ chú ý đến em được chưa?

- Trễ rồi.

- Anh đã bảo là chưa trễ.

Bạch nói, Linh tư lự một chút hỏi.

- Có cần phải mời cả Khả Di và Bích Ngọc không?

Bạch lắc đầu.

- Tối nay thì không, vì anh muốn tối nay chỉ dành riêng cho hai đứa mình thôi.

Linh nghe có cả một bản nhạc mùa xuân vang lên trong tim.

o0o

Có tiếng chuông cửa reo.

Bích Ngọc bước ra mở cửa. Thiên Bạch đang đứng bên ngoài. Lâu lắm rồi mới thấy Bạch đến chơi.

Bạch hôm nay có vẻ thật vui. Nhưng vui đó cũng pha chút ngượng ngùng.

- Tôi có thể vào được chứ?

Bích Ngọc cười. Mặc dù bấy giờ đã hơn chín giờ khuya.

- Đương nhiên rồi.

Và nàng nhường để Bạch bước vào trước. Ngọc biết giờ này mà Bạch đến kiểm hản là phải có chuyện gì.

Bạch ngồi một lúc mới lên tiếng:

- Tôi đã làm lành với Linh.

- Vậy à? Thế thì tốt. Ngọc cười nói - Tôi đã biết chắc là cô ấy chờ anh đến thôi.

Bạch lắc đầu, nghĩ ngợi một chút lại tiếp

- Bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy là nhiều lúc mình khờ khạo quá, có mắt mà như mù... Con đường rộng mở trước mắt mà như không thấy, cứ tìm ngõ cụt để dẫn văt mình... May là Ngọc đã vạch ra cho tôi thấy.

- Đâu có. Chính anh đã nhận ra đó chứ.

- Vâng, nhưng nếu không có sự động viên của Ngọc... Tôi sẽ còn chần chừ. Tôi giống như một con người tham lam, muốn cùng lúc đứng trên hai con thuyền, mà vậy thì... rất dễ té phải không?

- Không đến nỗi trầm trọng như vậy. Bích Ngọc cười nói - Tại

anh vô tình không để ý chứ Linh lúc nào cũng là của anh. Cô ấy chờ anh lâu lắm rồi.

- Thật ra thì...

Thiên Bạch định nói gì đó nhưng lại thôi. Chàng chỉ nói thêm:

- Tôi và Linh đều hết sức cảm ơn Ngọc.

Ngọc cười:

- Anh hôm nay làm sao lại khách sáo như vậy? Anh quên là chúng mình là láng giềng tốt từ lâu, chúng ta lại là bạn...

- Nhưng dù có thế nào thì cũng đã nhờ Ngọc đấy chứ?

Bạch nói.

- Thấy hai người vui vẻ là quý lắm rồi.

- Thế Ngọc thì sao?

- Dĩ nhiên là tôi cũng vui chung.

Bạch nói:

- Hôm nay, Linh có ngỏ ý với tôi là muốn mời Ngọc cùng đi dùng cơm. Nhưng tôi thấy chưa vội, hãy để cho tình cảm đi vào quỹ đạo trước, rồi mọi thứ tính sau.

- Anh làm như vậy là đúng. Phải để cho Linh có được niềm tin đã.

Rồi Ngọc cười. Ngọc cảm thấy đàn ông nhiều lúc rất kỳ cục. Họ đam mê mù quáng thật lâu. Dùng một cái tình dục... Họ lại dễ bị dao động, họ lại bị mặc cảm tội lỗi, thế là tìm mọi cách như để đền bù.

Bạch ngồi thêm một chút rồi đứng dậy.

- Thôi bây giờ tôi về. à mà này. Ngọc không biết gì cả à?

- Chuyện gì?

Bạch suy nghĩ một chút nói.

- Anh chàng đang đứng ở dưới. Ban nãy lúc đến đây tôi đã thấy.

Ngọc giật mình.

- Anh chàng nào vậy?

- Còn ai nữa. Thù Chiến chứ ai?

Bạch nói rồi bỏ đi ra ngoài.

Thù Chiến à? Anh ta đến đây làm gì? Ngọc ngạc nhiên, giữa hai người. Tình cảm cũng hạn chế. Ngọc nào có gì với Chiến? Người Ngọc yêu là Chí Hào thôi. Ngọc cũng không phủ nhận là đôi khi Ngọc cũng thích Chiến qua cái dáng dấp của Hào. Nhưng đó nào phải là tình yêu? Không lẽ Chiến không biết chuyện đó?

Ngọc bối rối, suy nghĩ một lúc rồi bước xuống lầu, ra ngoài.

Thù Chiến vẫn còn đứng đấy, bên cạnh cây cột đèn.

- Sao anh đứng đây là gì vậy?

Ngọc hỏi. Chiến đáp:

- Tôi cũng không biết. Có lẽ vì lâu quá không gặp mặt Ngọc.

Ngọc nghĩ ngợi một chút nói:

- Anh có thể lên nhà tôi ngồi cơ mà?

- Được à? Thù Chiến cười - Tại vì lâu nay đâu có được Ngọc mời đâu.

Ngọc nhún vai.

- Bạn bè lâu quá rồi, còn phải chờ mời nữa sao?

Thù Chiến chột hỏi:

- Ngọc biết tôi là ai không?

- Thì là Thù Chiến. Một người bạn.

- Vậy mà tôi tưởng là... Ngọc cứ xem tôi như một chiếc bóng của Chí Hào thôi.

Bích Ngọc chau mày, rồi nói:

- Tôi là người rất công bằng, tôi chỉ xem anh là Thù chiến thôi.

- Như vậy là tôi thấy vui rồi.

- Vậy anh lên nhà nhé?

- Thôi đã khuya rồi... Tôi không dám phiền đâu.

Ngọc cười nói:

- Cùng nhờ anh Thiên Bạch báo cho biết là anh đứng dưới này bằng không tôi nào có biết đâu.

- Tôi cũng không có ý định gặp Ngọc. Chiến lắc đầu nói - Đứng ở đây một chút cũng thấy thoải mái. Tôi sẽ đi ngay bây giờ.

Bích Ngọc thở dài, chủ động hỏi:

- Chúng ta cùng đi bộ một chút nhé.
- Có tiện cho Ngọc không?

Ngọc cười:

- Sao lúc nào anh cũng có vẻ khách sáo như vậy, chúng ta là bạn cơ mà?

Thù Chiến thú nhận:

- Biết vậy, nhưng không hiểu sao tôi vẫn cảm thấy Ngọc xa cách tôi làm sao đấy.
- Tại anh nghĩ vậy.
- Ngọc chỉ xem tôi là cái bóng của người khác, dù trên đầu môi Ngọc đã phủ nhân chuyện đó.
- Anh đã sai về tôi.
- Tôi không biết, nhưng với tôi, tôi vẫn giữ cái lập trường cũ về tình yêu.

Tình yêu? Bích Ngọc nghe nói mới giật mình? anh chàng sắp sửa tỏ bày chẳng? Nhưng điều đó... Ngọc chưa hề chuẩn bị cho mình. ít ra là trong lúc này.

Ngọc vội nói:

- Chúng ta đi xa quá rồi, thôi quay lại.
- Vâng.

Chiến không phản đối.

- Bây giờ khá khuya, anh cũng nên về ngủ.

Bích Ngọc nói, rồi như nhớ ra điều gì, Ngọc hỏi

- Hình như tối nay anh không có trình diễn ở phòng trà?

Chiến lắc đầu.

- Tai hôm nay tôi tinh thần sa sút quá, không có hứng để hát.

- Anh bỏ dở như vậy, không sợ bị họ kiện à?

- Chỉ nghỉ có một ngày. Hôm khác hát bù cũng đâu có sao?

- Nhưng tại sao anh lại xuống tinh thần như vậy?

- Tôi cũng không biết. Có lẽ vì thất tình.

Chiến cười đùa nói. Ngọc yên lặng. Và như để giải thích rõ hơn. Chiến nói:

- Thật ra thì cũng không hẳn vậy. Tôi ở cái thành phố này có một mình nên nhiều lúc bơ vơ.

- Có bọn này làm chỉ Ngọc sốt sắng - Bọn này lúc nào cũng xem anh là bạn.

- Rất cảm ơn điều Ngọc vừa nói. Chiến xúc động... - Đây là sức mạnh lớn cổ vũ cho tôi.

- Anh có vẻ nghi ngờ nhiều quá. Nghĩ ngợi nhiều mau già lắm đấy.

- Có lẽ... Vì tôi đã từng về từ cõi chết...

- Nhưng người khác không biết, họ nghe anh nói sẽ cười.

- Thế còn Ngọc?

Bích Ngọc yên lặng. Chiến nói:

- Bích Ngọc này, nếu Ngọc chưa chấp nhận được cái tình cảm của tôi thì xin Ngọc cũng đừng cự tuyệt gặp tôi. Bởi vì Ngọc biết không, chỉ cần trông thấy Ngọc, nghe Ngọc nói là tôi cảm thấy như mình vẫn còn có chỗ dựa, mình không cô đơn.

Bích Ngọc chau mày, nhưng không giấu được xúc động.

Chiến nói phải. Ta không có tình cảm. Thì sợ gì mà phải trốn lánh. Như vậy càng cho thấy là ta mặc cảm, lo xa, bằng không thì... Không! Không được... Bích Ngọc vội vã lắc đầu. Ta chỉ có một tình yêu duy nhất và ta đã cho Chí Hào rồi.

Ngọc cố biện hộ.

- Anh biết đấy. Anh cứ muốn gặp tôi. Nhưng nào... Tôi cũng có công việc của mình. Tôi nào phải lúc nào cũng rảnh rỗi đâu?

- Vâng, nhưng nếu rảnh là Ngọc nhận lời chứ?

- Thôi được, Bích Ngọc cắn nhẹ môi - Mà cũng nào nhất thiết là gặp một mình tôi. Anh có thể hẹn cả Di, Triết, Thiên Bạch và Linh cùng đông cùng vui chứ.

Nhưng Chiến lại nói:

- Đông người quá tôi lại cảm thấy lạc lõng thế nào đấy.

- Nhưng họ cũng là bạn tốt của mình.

Chiến chợt hỏi:

- Khả Di và Triết hình như có chuyện trục trặc đấy. Tôi đã

gặp Khả Di một mình uống rượu ở quán.

- Làm gì có chuyện đó? Bích Ngọc không tin - Họ đang yêu nhau một cách nồng nàn. Không có gì làm họ phân cách được.

Chiến lắc đầu.

- Chắc chắn là Khả Di có nỗi khổ tâm nào đó mà không tiện nói ra.

Ngọc suy nghĩ rồi nói:

- Để bao giờ gặp cô ấy tôi hỏi xem? Chứ Triết là con người giàu tình cảm, nhất là với Di, Triết không bao giờ để Di phải buồn phiền hay thua thiệt.

- Có khi chuyện không phải do Triết gây ra thì sao?

Bích Ngọc suy nghĩ rồi thở dài:

- Đúng ra thì... trên đời này có tình yêu nào hoàn toàn trọn vẹn? Con thuyền nào đi biển lại mãi mãi không gặp bão tố?

Chiến chột hỏi:

- Còn chuyện giữa Thiên Bạch và Linh đã đi đến đâu rồi?

Bích Ngọc cười:

- Thiên Bạch đã tìm thấy chân lý, và bây giờ họ đang vui vẻ.

- Tôi thấy Thiên Bạch là người thông minh, hẳn Bạch biết là hạnh phúc không chỉ do ta yêu người, mà có khi do được yêu mà có... Đã có hằng hà bằng chứng cho ta thấy rõ điều đó.

- Con người anh có vẻ khá thông suốt.

- Đừng quên tôi cũng là con người từng trải.
- Từng trải về tình đời chưa hẳn là trên tình trường.
- Vâng, tôi không phủ nhận chuyện đó. Chiến nói - Và bây giờ thật sự tôi cũng đang cần tình yêu.

CHƯƠNG 18

Cuối cùng Bích Ngọc cũng tìm gặp được Khả Di trong phòng thu hình. Di đang làm việc một cách cật lực, mồ hôi lấm tấm trên trán

- Đợi đấy nhé! Khả Di vừa khoát tay vừa nói - Đợi mình thu hết scene này, mình sẽ ra ngay.

Bích Ngọc gật đầu. Ngọc đã quen với cách làm việc của mấy tay ở đài truyền hình. Nhất là những người có máu nghề nghiệp như Di và Triết.

Bốn mươi phút sau, Khả Di hô “Cắt” Rồi quay qua các tay phụ tá, dặn dò cách hoàn chỉnh đoạn phim. Sau đó mới đi ra ngoài, vươn vai, nói với Ngọc.

- Hôm nay bồ làm gì rảnh rồi đến đây thế? Trời sắp sập rồi à?

- Vâng, có lẽ trời sắp sập.

Bích Ngọc nói và chăm chú nhìn bạn. Mới cách nhau có một tuần lễ. Mà Di gần như thay đổi hẳn. Người sút đi thật nhiều, trên mặt lại có nếp nhăn.

Bích Ngọc nói:

- Hình như lúc gần đây, Khả Di không được vui?

- Ai nói?

Di lấp liếm, nhưng rồi lại tiếp:

- Thật ra thì lúc gần đây bận quá. Công việc bề bộn, mình gần như trở thành một bộ phận không thể tách rời của phòng thu hình.

Và Di ngoắc ngoắc Ngọc đi theo mình.

- Nào lại đây, mình phải qua phòng thẩm mỹ sửa lại dung nhan một chút, rồi chúng ta ra quán rượu nhé?

Ngọc đi theo, nhưng vẫn thắc mắc.

- Lúc gần đây, bạn hay đi uống rượu lắm à?

- Ai nói vậy? Di giật mình, rồi như hiểu ra - à, cái anh chàng Thù Chiến. Bạn sai rồi, mình chỉ gặp anh ta có một lần ở đấy. à! Cái hôm đó cũng bậy thật, quê quá. Mình ngà ngà say nên nói hơi nhiều... Mà cái anh chàng Thù Chiến này cũng khá nhiều chuyện...

- Đừng có nói xấu người ta như vậy. Bích Ngọc cười nói - Tất cả đều là bạn bè, nên cần phải quan tâm nhau. Chiến thấy bạn uống rượu có một mình, nghĩa là bạn có chuyện buồn.

Khả Di chau mày... Bỏ đi vào phòng trang điểm, một chút bước ra, chỉ ghế cho Ngọc ngồi. Bây giờ cô nàng có vẻ tươi tỉnh hơn.

Mỹ phẩm rõ là hữu ích khi nó giúp được con người che giấu đi những sự thật không nên để người khác thấy.

- à, còn anh Triết đâu rồi? Ngọc hỏi - Có cần gọi anh ấy cùng đi không?

- Không cần. Khả Di đưa tay ngăn lại - Anh ấy lúc này khá

bận rộn, không rảnh rỗi như chúng ta đâu.

Bích Ngọc tò mò.

- Bạn? Nhưng việc công hay việc tư?

- Sao bạn hôm nay tò mò vậy? Khả Di phản ứng - Đàn bà không nên tò mò quá, không tốt.

Ngọc yên lặng. Hai người rời khỏi đài truyền hình. Ngồi vào xe rồi mà Ngọc vẫn thấy thắc mắc. Khả Di thay đổi nhiều quá. Di hay gắt gỏng. Không những vậy, mà bây giờ lại hút thuốc nữa chứ.

Mà Ngọc biết. Con người chỉ hút thuốc nhiều khi cảm thấy bất an.

Và Ngọc không đành được lại hỏi:

- Khả Di này, có chuyện gì xảy ra vậy?

Di lắc đầu.

- Bạn sao giống Thù Chiến thế? Lúc nào cũng nhìn người khác bằng ánh mắt bi quan, nghi ngờ.

Ngọc lắc đầu.

- Mình mới không gặp nhau có một tuần lễ, vậy mà bạn đã thay đổi khác nhiều quá.

- Vậy à? Tại bạn tưởng tượng đấy.

- Không đó là sự thật.

Khả Di không đáp, khe khẽ hát:

- Đòi là vạn ngày buồn, biết tìm vui chốn nào...

Bích Ngọc quay sang bạn:

- Khả Di, bạn làm sao vậy? Khác hẳn với một Khả Di hàng ngày. Mình là bạn quá thân, bạn còn giấu giếm gì nữa chứ?

Khả Di yên lặng rất lâu rồi cuối cùng nói.

- Mình đang tính toán cái con đường mình sắp phải đi.

- Vậy nghĩa là sao? Bích Ngọc ngạc nhiên - Cái tình trạng hiện tại không phải là đã khá yên tĩnh rồi sao?

- Chưa được Khả Di khẳng định - Bạn dù gì cũng đâu phải là tôi, làm sao biết được nỗi đau thâm kín!

Ngọc lắc đầu.

- Cái gì cũng vậy, không nên tham lam quá. Mình thấy thì tình trạng hiện tại của bạn cũng quá tốt rồi.

- Chưa tốt. Khả Di nói - Bởi vì có nhiều vấn đề ngoài tầm tay của ta.

Và Di dứt tắt thuốc, rồi kết luận

- Thực tế và lý tưởng là hai sự việc khác biệt, lúc nào cũng có khoảng cách.

Ngọc tò mò.

- Ai đã làm Di buồn? Anh Triết? My hai là đứa con gái đang nằm ở bệnh viện?

- Không thể giải thích sự việc này một cách đơn giản.

- Vậy thì bạn khổ tâm thế nào cứ nói cho mình nghe đi.

Bích Ngọc sốt sắng nói:

- Bạn biết không, có nhiều khi nôi khổ như chiếc gai đâm vào da thịt, nếu chúng ta mà gỡ ra được thì mới thấy thoải mái, mới nhẹ người được.

Khả Di đốt điều thuốc khá.

- Nhưng sự đòi thường nào có đơn giản như vậy?

Ngọc hỏi:

- Lúc gần đây mỗi ngày Di hút mấy gói thuốc lặn?

- Cùng không nhất định. Di đáp - Hôm nào nhiều công việc thì hút ít một chút, còn bữa nào ở không, thì lại hút nhiều một chút

- Khả Di này. Bích Ngọc nhìn bạn thương hại - Bạn có biết bạn đang tự làm khổ mình không?

- Ai? Ai làm khổ ai? Khả Di lắc đầu - Bạn lầm rồi, tôi chẳng đau khổ tí nào cả. Con người tôi lúc nào cũng rất lạc quan

- Đừng có tự che đây. Mình quen bạn bao nhiêu năm nay không lẽ không biết rõ bạn ư?

- Nếu cho là biết thì đừng có hỏi.

- Tôi mong là bạn cần phải bình tĩnh, sáng suốt để lượng định sự việc, để giải quyết vấn đề. Đừng có xúc động hay gay gắt quá, mà hỏng hết mọi thứ.

- Có được cách giải quyết lý tưởng như vậy ư? Không xúc động, không gay gắt. Mọi thứ đều hợp tình hợp ý... Ô! ồ là

thần thánh...

Khả Di cười ngất nghẽo. Trong khi đó Bích Ngọc kêu lên

- Này. Cẩn thận đấy! Coi chừng xe leo lên bây giờ. Bạn lái xe kiểu này tôi đứng tim chết.

Khả Di lợi dụng cơ hội chuyển đề tài.

- Thế còn Thù Chiến, bây giờ thế nào rồi?

- Vẫn thế thôi. Bích Ngọc nói - Lâu lâu cũng gặp nhau một lần.

Khả Di thở ra:

- Anh chàng cũng si tình đấy. Bạn cần phải cảm thông một chút, đừng nghĩ rằng anh ta trẻ tuổi hơn mà xem thường. Phải nói là trong cái thời buổi này. Người như Chiến cũng không phải là dễ kiếm.

- Đúng rồi! Bích Ngọc cười nói - Trẻ này, đẹp trai này, lại đang nổi tiếng. Nhưng tiếc là Chiến lại không phải thần tượng của tôi.

Khả Di lắc đầu.

- Ta thấy trên đời này chưa có ai đại như người. Thời đại bây giờ, sao lại cứ khư khư cái quan điểm cũ. Chí Hào hán cũng đã chết rồi. Mà hán thì cũng nào có đáng để mi cứ mãi mãi thủy chung.

- Mi làm sao biết được tình cảm của ta?

Khả Di gật đầu.

- Đồng ý như vậy. Nhưng mà mi nghĩ kỹ đi lúc Chí Hào còn

sống, hẳn nào chỉ biết có người? Hẳn cũng không phải là người vẹn toàn. Trong khi mi lại chỉ biết có hẳn.

Nhưng rồi Di lại thở dài.

- Thôi thì kệ mi - Ta nghĩ là mỗi người có một cách suy nghĩ riêng. Một nỗi khổ riêng rẽ...

- Mi mà cũng khổ à? Trước kia ta thấy mi rất lạc quan cơ mà?

- Đó chỉ là bề ngoài. Khả Di nói - Nhưng con người phải thực tế. Đâu thể tảng lờ trước mọi thứ được

- Mi đã gặp điều gì không hài lòng?

Khả Di chỉ lắc đầu. Ngọc hỏi tiếp

- Thế Triết có biết nỗi khổ tâm của mi không?

- Anh ấy bận quá nên không để ý. Nhưng mà tao nghĩ thì - Anh Triết cũng đã tận hết sức mình để tao hạnh phúc.

- Mi biết vậy, sao còn đòi hỏi?

- Vấn đề ở đây, là có nhiều thứ không phải là đòi hỏi, mà là phải đối diện

- à thôi tao hiểu rồi, có phải là mi chứng kiến cảnh gia đình người ta, vợ chồng con cái đầm ấm rồi mi ganh tị phải không?

- Mi chỉ nghĩ xấu cho tao. Khả Di cười nói - Làm gì có chuyện đó.

- Vậy thì tại sao?

- Chuyện ở đây ai cũng phải thấy là... Triết đã có gia đình, có

con cái.

- à, tưởng gì, cái đó cũng dễ thôi, mi cũng có thể sinh cho Triết một đứa con vậy?

- Sao mi lại nói vậy? Khả Di chau mày - Tao đâu có ý sử dụng con cái làm vũ khí để kéo Triết về bên tao đâu?

- Nhưng rõ ràng là mi yêu Triết.

- Đó là chuyện khác... Bích Ngọc, mi đừng có nghĩ lầm. Tao không bao giờ dùng tình cảm để ràng buộc Triết. Vì tình cảm là một chuyện, còn trách nhiệm và tình cho con lại là một chuyện khác.

Bích Ngọc lo lắng.

- Vậy thì mi hãy nói rõ đi. Mi đã quyết định thế nào?

Đã đến bãi đậu xe. Di và Ngọc xuống xe, đi vào quán. Chiếc quán quen thuộc hàng ngày vậy mà hôm nay không khí lại có vẻ lạc lõng làm sao Ngọc nói;

- Hình như hôm nay quán hơn vắng.

- Không vắng. Di nói - Chỉ tại cái thời gian con người không còn thích hợp với không gian nữa, nên hơi lạc điệu.

- Khả Di này, mình thấy bạn hơi cố chấp đấy.

- Đâu phải một mình.? Bạn cũng vậy Khả Di nói - Nếu không tại sao bạn không chấp nhận Thù Chiến. Hắn cũng nào có chỗ nào kém đâu?

- Tại sao bắt buộc phải là Thù Chiến? Bích Ngọc cười hỏi - Phải chăng vì hắn có diện mạo của Chí Hào? Nếu vậy thì

hoang đường quá.

- Nhưng chỉ một điểm hấn giống Chí Hào, cũng là một cái chuyện rồi?

Bích Ngọc cười:

- Vạy càng lằm lằm hơn. Để đưa đến ngộ nhận, kém khách quan.

Khả Di gật gù:

- Mi cố chấp như vậy, hèn gì lúc gần đây ta thấy Thù Chiến cũng có vẻ thất chí thế nào đấy.

Bích Ngọc lắc đầu:

- Thôi chuyện đó chẳng dính lúu gì đến mi, hãy nói chuyện khác đi, chẳng hạn chuyện của người và anh Triết.

Khả Di nói:

- Bao giờ tao giải quyết được, người đầu tiên tao thông báo sẽ là mày.

- Tao sẽ không giúp được gì à?

- Tao biết, nhưng thấy mi buồn buồn, hình như cũng lo cho chuyện của chúng tao?

- Vâng, tao công nhận điều đó.

Khả Di yên lặng, hầu bàn đến. Di gọi một chai nước ngọc cho Ngọc, còn mình, một ly Martin.

- Sao lại gọi rượu mạnh thế? Bích Ngọc ngạc nhiên - Mi định tự chuốc say mình à?

- Không phải, Khả Di lắc đầu nói - Nhưng đôi khi có một chút rượu mạnh lại cảm thấy thoải mái hơn.

Bích Ngọc nhìn bạn thương hại:

- Như vậy có nghĩa là bạn đã quyết định phải sắp xếp lại cuộc sống?

- Phải vậy chứ? Khả Di cười - Đây, ta còn trẻ, tương lai còn dài, phải tính toán chứ không lẽ kéo dài mãi thế này?

- Sẽ phải gặp nhiều ray rứt, đau khổ.

- Vâng, cái đó thì hẳn nhiên. Và mình nghĩ, mình cần có sự hỗ trợ của bạn, ít ra trên phương diện tinh thần.

- Mình thì rất sẵn sàng. Bích Ngọc cười nói - Chúng mình là bạn rất thân cơ mà.

Rượu đã được mang ra. Khả Di bưng ngay lên, hớp cạn nửa ly. Bích Ngọc lắc đầu.

- Lúc này Di thường ra đây một mình? Anh Triết bận lắm à?

- Mình cũng không biết, mà mình cũng không thích hỏi? Khả Di nói - Cái gì anh ấy thấy cần, tự nói ra tự giác khai báo.

- Mì chờ như vậy chẳng phải thiệt thòi sao?

- Tình yêu không có hai chữ thiệt thòi. Khả Di nói - Cho và nhận là tự nguyện.

Bích Ngọc hỏi:

- Thế lúc gần đây Triết cư xử với bạn thế nào. Vẫn là bát nước đầy.

- Dĩ nhiên. Mà nếu không được như bát nước đầy thì mình cũng chấp nhận thôi.
- Vậy thì không có gì gấp gáp, chậm chậm tính toán cũng được.

Khả Di lắc đầu.

- Kéo dài thì cũng nào có ích lợi gì. Chuyện này rồi sớm muộn gì cũng phải giải quyết, thôi thì giải quyết cho xong.

Bích Ngọc quan tâm:

- Thế nếu giải pháp cuối cùng là phải chia tay, thì mi nhắm rút đi được không?
- Nếu đó là giải pháp thì phải chấp nhận thôi. Bởi vì cái gì cũng phải dứt khoát một lần, còn hơn là để khổ cho cả ba.
- Đúng về đạo nghĩa thì đúng, nhưng đừng quên cái yếu tố tình cảm nữa nhé.
- Khi đã quyết định thì không có gì tiếc nuối cả.
- Giả sử như mi rút lui, nhưng làm vậy rồi liệu Triết và Mỹ có giữ được hạnh phúc không?
- Chuyện đó không phải là chuyện của mình. Ngọc thấy đúng không?

Bích Ngọc lắc đầu.

- Ta chỉ cần thấy như mình đang trốn lánh hơn là giải quyết sự việc.
- Nói sao cũng được, nhưng thật ra là tao đang tìm một hướng đi riêng cho mình.

Khả Di hóp một hóp rượu rồi tiếp:

- Để tình trạng này kéo dài, chỉ có nước chết thôi.
- Tại mi quá nhạy bén.
- Người đàn bà nào lại không phải? Kể cả chị Mỹ.

Khả Di nói:

- Ngay bây giờ đây, mình cũng đã có cái bức xúc mà Mỹ đã hỏi qua.

Bích Ngọc lắc đầu:

- Mỹ đơn giản hơn, Mỹ không nghĩ ngợi lung tung giống mi đâu.
- Tại bạn nghĩ vậy. Khả Di hóp một hóp rượu rồi nói - Chớ chẳng có ai đơn giản. Mà thú thật với Ngọc. Mình cũng không muốn làm cho Mỹ đau khổ. Mình cũng không thích làm kẻ chiến thắng. Bởi vì giữa tôi và Mỹ làm gì có chiến tranh mà có chuyện thắng? Đó chẳng qua là...
- Chẳng qua là thế nào?
- Mình nghĩ kỹ rồi, có lẽ đó chỉ là một sự ganh tị của đàn bà. Vâng, một sự ganh tị.
- Ganh tị gì?
- Ganh tị với hạnh phúc. Một sự chiếm hữu để thỏa mãn tự ái.
- Có nghĩa là mi yêu Triết và muốn tỏ cho Mỹ biết là mi có thể chiếm đoạt được Triết một cách dễ dàng?

- Đúng và đó là hành vi của tiềm thức.
- Mỹ cũng lạ, đúng ra Mỹ phải lồng lộn lên, ghen tức lên.
- Vâng nhưng cô ấy đã không làm như vậy?
- Và mi thấy thất vọng?
- Mình cũng không biết. Có nhiều khi mình thấy con người mình nó kỳ cục làm sao đấy.
- Mi thất bại và bây giờ định rút lui.
- Cũng không biết.

CHƯƠNG 19

Sau khi chia tay với Bích Ngọc. Khả Di không quay về nhà ngay. Nàng lái xe lòng vòng khắp thành phố, mãi đến hơn nửa khuya mới quay về nhà.

Lên lầu, Di tưởng giờ này Triết hẳn đã ngủ rồi, nhưng không ngờ đèn trong phòng khách vẫn còn cháy sáng. Triết đang ngồi đọc sách nơi sa-lon. Thái độ bình thản.

Nghe tiếng động ở cửa, Triết nhìn lên.

- Mới về tới đây à? Đi đâu vậy?

Triết hỏi. Khả Di vẫn còn ngà ngà say. Nàng muốn về phòng ngay chỉ nói:

- Đi chơi với Bích Ngọc rồi lái xe vòng vòng.

Triết giải thích:

- Ban chiều vừa tan sở, anh định qua rước em ngay. Không ngờ vừa đến nơi đã nghe mấy người trong phòng họ bảo em vừa đi với Bích Ngọc. Anh định đuổi theo nhưng không biết hai người đi đâu.

Khả Di đẩy mái tóc ra sau.

- Xin lỗi, tại em tưởng là anh phải ở lại họp, nên về trước.

Và không đợi Triết nói thêm. Di nói:

- Em phải đi tắm ngay, nóng quá!

Triết cười:

- Anh sẽ ngồi đây chờ em.

Khả Di vội vã bước vào phòng tắm, nàng mở vòi nước lạnh. Nước mát làm người Di như tỉnh táo hẳn.

Bây giờ Di lại băn khoăn. Tại sao hôm nay Triết quay về sớm như vậy? Chàng đã thấy sự thay đổi của nàng? Nếu không tại sao Triết nói là chờ? Có chuyện gì để nói ư?

Càng nghĩ Di càng thấy căng thẳng. Và nước mát cũng không còn giúp ích được gì... Di kéo dài thời gian để không gặp Triết.

Nhưng không lẽ ở mãi trong nhà tắm? Không được. Mọi thứ nếu cần phải giải quyết thôi.

Và khi Di bước ra ngoài. Thì Triết vẫn còn ngồi trong phòng khách, có điều ngọn đèn lớn đã được tắt thay vào đấy là ngọn đèn tường nhỏ, Di hỏi:

- Sao anh không đi ngủ đi?

- Chưa buồn ngủ... Triết đáp - Và lại lâu lắm rồi không được đối diện với em. Anh muốn được ngồi đây ngắm em và nói chuyện với em một chút.

Khả Di ngồi xuống chỉ cười, không nói. Triết tiếp:

- Khả Di này. Mấy hôm rồi, hình như em cố tình lánh mặt anh phải không? Em biết không, nào phải là anh vô tình, em cũng thấy đấy, công việc ở đài truyền hình mấy hôm nay rất bề bộn... Anh lu bù, khi buông việc ra quay lại thì không còn

thấy em.

Khả Di nói:

- Em cũng vậy, lúc gần đây em cũng khá bận
- Em bận, nhưng anh biết là... Có nhiều việc em đâu cần phải đích thân làm đâu? Em có thể giao lại cho phụ tá mà? Cái gì em cũng bao, coi chừng có hại đến sức khoẻ đấy?
- Em biết.
- Thế lúc này Bích Ngọc thế nào?
- Cô ấy vẫn bình thường. Vẫn cố chấp như ngày nào.
- Thế còn anh chàng Thù Chiến.?
- Chiến với Bích Ngọc vẫn không có gì thay đổi, vì họ vẫn là bạn.

Cả hai như nói chuyện người khác một cách bình thản, nhưng thật ra thì cả hai đều biết, họ đang né tránh một vấn đề. Một vấn đề nhạy bén nhất.

Triết nói:

- Lâu quá rồi mình không có tập hợp bạn bè. Bữa nào mời họ dùng cơm đi?

Khả Di thờ ơ:

- Lần trước mời cơm lấy lý do là để mừng chuyện làm lành giữa Thiên Bạch và Linh, thế còn lần này?
- Nhắm chuyện giữa Bích Ngọc và Thù Chiến thế nào? Có hy vọng không?

- Không biết. Chiến thì có vẻ si tình rồi đấy, nhưng Bích Ngọc lại đứng đưng. Khả Di cười nói. Triết gật gù.

- Thù Chiến cũng không đến nỗi nào.

- Vấn đề ở đây không phải là tốt hay xấu, mà là... chẳng ai nắm rõ được cái quá khứ của Chiến.

- Nghĩa là sao?

- Bích Ngọc có cái gia thế vững chãi nề nếp tốt - Sự nghiệp công danh đầy đủ. Ngọc giống như một đóa hoa được vun trồng ở nhà kính. Còn Thù Chiến, mặc dù cũng tốt nghiệp đại học, nhưng cậu ấy lại giống như cây cỏ hoang dại, mọc trong rừng.

Triết cười:

- Có nghĩa là em muốn nói, giữa hai người không thể có sự thỏa hiệp?

Khả Di lắc đầu.

- Tạm thời thì không thấy gì.

- Anh thì rất ái mộ cậu Thù Chiến. Cậu ta có vẻ chững chạc, biết cách tự chế, chứ không như những ca sĩ khác, hát hỏng một cách không chọn lọc.

Khả Di cười:

- Anh có ái mộ bằng thừa. Thù Chiến thích Bích Ngọc hơn.

Triết nhìn Di.

- Tại sao ta không giúp đỡ họ.

Khả Di chau mày. Giúp họ? Được thôi. Nhưng còn mình? Ai sẽ giúp được ta.

Nhưng Di không nói, hỏi:

- à quên. Anh đã dùng cơm tối chưa?

Triết cười.

- Trong lúc chờ đợi, anh đã làm một gói mì ăn liền.

Di đứng dậy.

- Để em làm thêm món gì cho anh ăn nhé?

Triết lắc đầu.

- Anh không thấy đói. Đừng đi, ngồi xuống đây đi, anh có chuyện muốn nói với em.

Di lại ngồi xuống, Có một khoảng khắc yên lặng, Di chợt hỏi:

- Sao? Con gái anh đã khỏe hẳn rồi chứ?

- Vâng, trẻ con bao giờ sức khỏe hơn hẳn người lớn nên nó đã khỏe. Có điều... Triết thở dài nói:

- Nó đã gầy đi mà cả Mỹ cũng vậy.

Như vậy thì chủ đề câu chuyện định nói mấy lượt trốn tránh, bây giờ cũng phải trực diện

Di nghe Triết nói:

- Khả Di này. Mấy hôm rày anh cảm thấy lương tâm nó như bút rút thế nào đấy...

- Không phải chỉ có một mình anh, mà cả em nữa. Em thấy

mình có lỗi với chị Mỹ, rồi với con gái anh. Nhất là cái hôm đưa cháu nó vào bệnh viện. Em sẽ không bao giờ quên được chuyện hôm ấy.

- Khả Di, anh không phải nói chuyện đó! Triết nói, nhưng Di vẫn tiếp:

- Em thấy mình là người có trách nhiệm. Trong khi vợ con anh, ai cũng tin tưởng em. Vậy mà... Em nữ nào lại đi giựt chồng, giựt cha của người ta chứ?

- Em đừng có nói như vậy. Triết lúng túng - Anh lúc nào cũng làm tròn trách nhiệm. Anh dành hết mọi ưu tiên cho họ... Em đừng nghĩ đến những chuyện đó. Bởi vì... cả anh, anh cũng không dám nghĩ đến.

- Em cũng vậy, có bao giờ dám nghĩ đến đâu? Nhưng mà đấy là sự thật.

Khả Di nói. Con say đã tan đi phần nào, nên khuôn mặt của Di như chợt nhạt hẳn

- Em không muốn là cứ mãi bức hiếp người tạ Vợ con anh là những con người hiền lành vô tội.

- Anh nghĩ anh cũng chưa làm gì sai trái...

- Anh nói vậy là thiên vị mình, là bất công...

Khả Di lắc đầu, rồi tiếp:

- Sau cái buổi tối ấy, lương tâm em như tỉnh dậy và em không còn thấy an ổn nữa... Em nghĩ... Anh đã sai lầm... Có lẽ vợ con anh về phương diện vật chất, tiền bạc, họ không cần thêm, nhưng còn về phương diện tình cảm... con anh nó cần có một người cha thật sự... Vợ anh lại cần có một người chồng... Anh

biết không? Buổi tối đó, khi em lái xe đến trước cửa nhà anh. Chị Mỹ đã bế con đứng trong bóng tối chờ... Chị ấy đã khóc... Và em thấy thật tội nghiệp... Vì Mỹ quá bơ vơ.

Lời của Di làm Triết càng lúng túng hơn:

- Anh đã cố gắng hết sức mình, anh đã thu xếp và sẽ cố gắng hơn, để dành thời gian cho họ nhiều hơn.
- Không đủ đâu. Khả Di lắc đầu - Thời gian dành cho công việc, rồi cho em... Trong khi đó anh lại là người chồng rồi người cha nữa. Có bao giờ anh đặt mình ở vị trí của Mỹ mà suy nghĩ chưa?

Triết lắc đầu thú nhận:

- Chưa. Bởi vì anh không rảnh. Và lại anh đã nói với em rồi anh hoàn toàn không hiểu Mỹ.
- Anh không nói như vậy được, chị ấy vẫn là con người, chị ấy có tư tưởng và tình cảm riêng. Như vậy chắc chắn là cũng khổ, có điều không nói ra thôi...
- Em nghĩ như vậy?
- Vâng, và em cũng là đàn bà, em không muốn như thế.

Triết lắc đầu.

- Em phải biết là con người có nhiều hạng, nhiều quan điểm sống khác nhau. Mỹ thuộc type người theo quan điểm dạy con thờ chồng của Khổng Mạnh cũ. Cô ấy rất an phận.
- Anh đừng nghĩ vậy, coi chừng lắm. Mà nếu chị Mỹ kính anh như kiểu cũ đi thì người vợ nào lại không ghen. Không biết đau khổ khi bị giựt chồng chứ. Có điều chị ấy không nói ra

thôi.

Triết bối rối:

- Khả Di! Em đừng nghĩ là ai cũng giống em như vậy. Chỉ có giới hoạt động trong môi trường văn hoá như chúng ta mới đặc biệt nhạy cảm thôi. Còn ngoài ra, họ đều đơn giản, bình thường.

- Anh đừng có đem cái nghề nghiệp của anh ra làm cái lá chắn để giải quyết sự việc Anh phải thấy là... đã là con người bằng xương bằng thịt thì ai cũng đều giống nhau.

- Khả Di.

Triết đặt tay lên vai người yếu lắc mạnh

- Em đang nghĩ gì? Em có biết là em đã nghĩ sai không? Anh không muốn thấy em cứ nghĩ vẩn vơ như vậy, anh không thích.

- Em có thể nghe lời anh. Em không nghĩ nữa. Khả Di nói nhưng mà... anh biết đấy. Đâu có ai bắt được bộ Óc mình không làm việc. Ngay chính anh cũng vậy. Anh có làm được điều đó không? Đấy, con người yếu đuối ở chỗ đó... Chính những mâu thuẫn kia làm chúng ta đau khổ.

Mồ hôi lấm tấm trên trán Triết, Triết nói:

- Anh hiểu ý em rồi! nhưng mà Khả Di, anh nói cho em biết, em không có quyền bỏ anh ra đi. Bởi vì, nếu cuộc sống của anh mà thiếu em, thì coi như anh mất tất cả.

Khả Di lắc đầu.

- Em còn chưa quyết định gì cả.

- Em không có quyền quyết định một mình. Triết nói và xiết nhẹ vai Di.

- Chuyện này thôi thì để cả hai chúng ta cùng quyết định vậy.

Triết nói nhưng Di chỉ yên lặng.

- Chúng ta đồng cam cộng khổ, cái gì cũng phải chia xẻ với nhau, em hãy hứa với anh đi nhé, Dị Để chúng ta cùng quyết định?

- Thôi được... Khả Di nói - em hứa.

- Chắc chắn nhé?

- Vâng, chắc...

CHƯƠNG 20

Sau những lần dẫn đo dài, Triết rời khỏi công ty. Chàng bỏ đi một cách hấp tấp. Sự căng thẳng làm cho Triết không để ý cả chuyện mình đã chạm mặt với Khả Di ngoài hàng lang. Đó là lần lần lớn. Triết vội vã bước ra xe, như đã giải quyết một vấn đề gì quá ư nghiêm trọng.

Khả Di nhìn theo. Đúng ra, nếu như hàng này, thì Di đã chạy theo, hỏi xem chuyện gì. Nhưng hôm nay, Di lại bận, Di đang có một buổi họp quan trọng với đài truyền hình bạn Cộng chuyện xong sẽ tính sau.

Tối qua Di đã có một đêm trằn trọc không ngủ. Di yêu Triết, nhưng không thể kéo dài mãi tình trạng này. Nhưng Triết lại là người nhạy bén, chỉ cần Di đưa vấn đề ra là mọi chuyện sẽ bất lợi cho Mỹ. Di biết chuyện đó.

Nhưng phải làm sao đây? Di thấy hoàn toàn bế tắc trong chuyện này.

Triết lên xe, lái thẳng về nhà cũ.

Vừa đến nơi, chàng đã chạy thẳng lên lầu. Cảnh nhà giờ này hoàn toàn yên tĩnh. Con trai chàng đã đi học, con gái thì còn nằm dưỡng bệnh trong phòng. Thế còn Mỹ? Mỹ đi đâu rồi mà sao chẳng thấy bóng dáng đâu cả.

Nhà thì lúc nào cũng ngăn nắp, sạch sẽ. Mỹ là người nội trợ giỏi nên chẳng có hạt bụi trong nhà. Nhưng cái mà Triết cần

nào phải chỉ là một người vợ đảm đang, mà là một người tình, một tri kỷ, để đôi lúc có thể tâm sự. Mà những cái này thì Mỹ lại không có.

Triết nghe có tiếng động trong thư phòng. Mà thư phòng thì từ nào đến giờ là thế giới riêng của Triết. Chỉ có Mỹ thì thỉnh thoảng mới vào. Nhưng vào đấy chỉ với nhiệm vụ là dọn dẹp thôi. Vậy thì ai vào đấy? Triết không muốn thấy ai động chạm đến sách vở, tư liệu hay thư từ của chàng.

Thế là Triết vội vã bước vào. Trước mặt chàng là Mỹ. Mỹ đang cầm cúi bên học bàn. Trong khi gần đấy, sách vở lại chất đống, giấy tờ lại ngổn ngang.

- Em làm gì đấy?

Triết chau mày hỏi:

Mỹ thấy chồng bước vào, sợ hãi nhìn lên, rụt rè nói:

- Ô, xin lỗi, em không ngờ anh lại về đây. Nhưng mà... lâu quá rồi không có anh. Sách vở cũng đóng một lớp bụi dày, nên em không thể không sắp xếp lại.

Đôi mày của Triết giãn ra. Vậy là chàng đã hiểu lầm Mỹ, bậy thật.

- Cảm ơn em. Thế hôm nay, con nó hoàn toàn khỏe rồi chứ?

- Vâng, có lẽ không việc gì rồi.

Triết biết mà vẫn hỏi:

- Còn con trai?

- Nó đi học rồi.

Triết ngáp ngừng một chút nói:

- Thôi em để việc ở đó đi, bao giờ rảnh rồi làm sau. Còn bây giờ ra đây, anh có chuyện muốn bàn với em.

- Vâng.

Mỹ ấp úng, rồi lấy khăn phủi phủi áo một chút, lặng lẽ theo Triết bước ra phòng khách.

Ngồi xuống ghế ở tư thế đối diện nhau. Triết nhìn vợ, chợt nhiên thấy mở lời một cách khó khăn.

- Mỹ này, mấy ngày qua hẳn em cũng biết là anh ở đâu, ở với ai, làm gì. Đúng không?

Triết cố bình thản nói, trong khi Mỹ chỉ ngồi yên lặng. Triết lại phải nói thêm.

- Anh muốn nói là - Em hẳn biết rõ chuyện của anh và Khả Di chứ?

Nhưng Mỹ không biết là cố tình hay giả vờ, chỉ nói:

- Em... em không biết gì cả... chuyện đó em không dám nghĩ đến và cũng không muốn biết... Vì vậy anh không cần phải nói cho em nghe. Riêng ở đây, thì anh yên tâm mọi thứ ổn thỏa cả. Em một mình đảm đương được hết.

Triết không tin.

- Em không buồn? Không đau khổ. Không giận cả chuyện anh và Khả Di ư?

Mỹ nhìn lên... Thái độ thật thà.

- Không, không có gì đâu mà giận? Vả lại chị Khả Di là người

tốt chị ấy thỉnh thoảng ghé qua đây. Giúp em, em còn phải cảm ơn chị ấy hết sức.

Thật vô lý, bị giựt chồng mà còn phải cảm ơn?

Triết chịu thôi, không làm sao hiểu được Mỹ nữa. Và không dẫn được. Triết hỏi:

- Nhưng cô ấy đã giựt chồng em mà?

- Không phải như vậy đâu. Mỹ ghen lời nói - Khả Di không giống như bao nhiêu người đàn bà khác. Vâng. Di cư xử rất tốt với mẹ con em. Mấy hôm trước còn ghé đây cho tiền con. Cô ấy rất yêu con của chúng mình.

Triết chau mày, Mỹ thật kỳ cục. Không lẽ nào cô ấy lại không biết ghen?

- Nhưng mà, em hẳn biết đấy, người anh đang yêu hiện nay là Khả Di Anh yêu cô ấy mà Khả Di cũng yêu anh. Giữa anh và Khả Di là tình yêu là sự cảm thông... Anh không thể sống xa cô ấy cũng như cô ấy không thể xa anh... Mà như vậy thì...

Triết ngưng lại nhìn vợ, đắn đo nói ra thì tàn nhẫn nhưng không nói thì chẳng giải quyết được gì cả. Thế là cuối cùng trước cái ngo ngác của Mỹ, Triết nói:

- Mỹ này, Mỹ cũng biết đấy. Mặc dù Mỹ là vợ của tôi, nhưng mà lúc tôi cưới Mỹ, tôi còn trẻ quá. Xin lỗi, tôi phải nói như vậy. Vì, lúc đó có thể là chưa phải tình yêu, mà chẳng qua vì tôi muốn có một mái ấm gia đình... Một người vợ.

Mỹ lặng người, thật lâu. Mỹ mới rụt rẻ nói:

- Em thì cũng chỉ muốn là một người vợ với đầy đủ bốn phận thôi, ngoài ra em không dám mơ ước gì khác. Thật đấy, anh

Triết, anh muốn làm gì thì làm, em chỉ muốn được lo cho con em...

Triết giải thích thêm:

- Tất cả những gì anh nói điều là ý kiến của anh, chứ Khả Di không hề đòi hỏi gì hết. Khả Di yêu anh và chấp nhận mọi thứ, nhưng mà...

- Thế nào anh?

- Lúc gần đây anh thấy cô ấy có vẻ buồn buồn thế nào. Em cũng biết đấy, Khả Di là một người đàn bà lương thiện, cô ấy dễ bị lương tâm cắn rứt. Vì vậy anh sợ là một ngày nào đó... Khả Di rồi sẽ bỏ anh đi, nên anh muốn hợp thức hóa cho cô ấy.

- Nghĩa là...

- Anh muốn được cưới Khả Di chính thức là vợ.

- à!

Mặt Mỹ tái hân. Triết tiếp:

- Vì vậy Mỹ à, nếu em còn yêu anh. Em hãy giúp anh. Chấp thuận cho anh.

Mỹ suy nghĩ, rồi sắc mặt cũng dịu đi.

- Từ lâu lắm rồi, em đã nói với anh, em nào có tranh giành gì đâu? Em chấp nhận chuyện đó... Có điều, xin anh hiểu cho... Có thể nào cũng được. Nhưng cố giữ gìn cho tình trạng hiện nay nguyên vẹn đừng để em phải vỡ mặt với cha mẹ, thân nhân, bạn bè...

- Nhưng mà... đã ly dị thì làm sao giữ được nguyên trạng như hiện nay?

- Em có thể lặng lẽ ra tòa ký giấy ly dị cho anh. Rồi anh cũng làm giấy hôn thú một cách lặng lẽ như vậy với Khả Di, được chứ?

Triết suy nghĩ. Chàng biết không thể nào có chuyện đó được. Chắc chắn là mọi chuyện sẽ lộ dỏ. Bởi vì Di phải xuất hiện công khai trước công chúng như một người vợ chánh thức của Triết. Nhưng mặc, để giải quyết cái khâu hóc búa này xong rồi sẽ tính sau.

- Được, chúng ta cứ ly dị và anh bao đảm với em là anh sẽ cố giữ nguyên trạng như hiện nay, nếu em đồng ý.

Mỹ lại ngây ngô hỏi:

- Nhưng ly dị rồi thì em đâu còn là vợ anh nữa, phải không?

- Trên phương diện pháp lý thì như vậy. Triết trấn an - Nhưng mà trên thực tế thì anh cũng phải nghĩ đến em và con chứ? Anh sẽ không để mẹ con em thiệt thòi đâu, em hãy tin anh. Còn nếu em không tin, anh và em sẽ cùng đến văn phòng luật sư, mình ký một tờ giao kết.

-Ồ, không, không! Em làm sao lại không tin anh? anh muốn thế nào, em cũng chấp thuận... cả... Bởi vì em biết trên nhiều phương diện, em kém hẳn chị Khả Di, em nào dám so sánh với chị ấy? Lúc nào em cũng muốn anh được hạnh phúc. Chỉ tiếc một điều là...

- Là sao?

- Em kém cỏi quá. Em không mang lại được hạnh phúc cho

anh!

- Đó không phải lỗi của em, Mỹ ạ. Triết xúc động nói. Nhưng chàng cũng cảm thấy thật nhẹ nhõm. chàng không ngờ đã thuyết phục được Mỹ một cách dễ dàng như vậy - Có điều như em thấy đấy. Sự kết hợp của chúng mình là không hợp lý... Nếu nói đúng hơn thì cuộc hôn nhân của chúng ta là một sai lầm, lạc điệu và điều này khiến anh hối hận vô cùng. Vì anh cũng làm khổ cả em.

- Anh cho cuộc hôn nhân nay là lầm lẫn?

- Vâng. Triết thẳng thắn nói - Nhưng lầm lẫn đó là do anh tạo nên. Mỹ ạ - Anh không cố tình làm em khổ đâu. Mãi đến lúc lấy nhau rồi anh mới phát hiện ra là giữa chúng ta nhiều khoảng cách.

- Em hiểu. Mỹ nhìn xuống nói - Thật ra thì lỗi cũng phần nào tại em. Từ lúc lấy anh đến giờ, em cứ khư khư ở nhà, em không biết cầu tiến, phải chi em cũng đi làm như người ta. Trong khi anh thì càng lúc càng có địa vị trong xã hội. Vì vậy khoảng cách giữa chúng mình càng lúc càng mở rộng ra. Em đã sai lầm quá...

Triết lắc đầu.

- Không thể trách em được. Mỗi người có một vai trò của mình, mà em thì đã trách nhiệm của một người nội trợ. Anh chỉ muốn nói là... Chúng ta đã lầm lẫn ngay từ đầu.

- Xin lỗi anh... Em là vợ mà không mang lại được hạnh phúc cho anh thì rõ là em cũng có lỗi đấy chứ?

- Mỹ này.

Triết buồn bực, như Mỹ lại tiếp:

- Anh lúc nào cũng tốt với em. Mặc dù em chỉ là con đàn bà vô dụng. Chỉ bao nhiêu vậy cũng đã cảm kích lắm rồi.

- Mỹ đừng nói vậy.

- Nhưng đó là sự thật và phải chi em có thể sống một cách độc lập được, không cần phải ỷ lại vào anh thì hay biết mấy.

- Mỹ, em làm anh bứt rứt... Em đừng nói gì nữa, anh hứa với em. Từ đây đến cuối đời... Anh sẽ chu cấp đầy đủ cho mẹ con em.

Mỹ lắc đầu.

- Đấy, bao nhiêu vậy cũng cho thấy em là con đàn bà vô dụng.

Triết không muốn tiếp tục lằng nhằng, chàng đứng dậy.

- Anh rất cảm ơn chuyện em đồng ý ly hôn. Em đã giúp anh rất nhiều trong chuyện này. Thôi bây giờ anh đi, nếu vài hôm nữa có cần thiết những giấy tờ gì, thì anh sẽ báo lại em rõ.

Mỹ ngược lên run rẩy.

- Chắc chắn phải làm thủ tục ly hôn mới được sao?

Triết do dự một chút nói:

- Đúng, phải có mới được.

Triết nói và vội vã bước ra cửa.

- Dù gì thì anh cũng rất cảm ơn em.

Chàng nói với lại, Mỹ hỏi:

- Thế anh còn quay về đây thăm hai con nữa không?
- Đương nhiên là phải về chứ? Chúng nó là máu mủ của anh cơ mà.

Triết nói và khuất nhanh ngoài cửa. Mỹ ngẩn ra nhìn theo.

Triết ra đến xe rồi mà vẫn bàng hoàng, chàng cảm thấy hành động của mình quá ư là tàn nhẫn. Nhưng không thể làm sao khác hơn được chàng không muốn mất Khả Di.

Nghĩ đến Khả Di mọi bút rút chốt tiêu tan. Vậy là xong, mọi vướng mắc đã giải quyết một cách suông sẻ. Triết phải báo tin vui này cho Khả Di hay ngay.

Chàng vội vã lái xe quay lại đài truyền hình. Vào ngay phòng làm việc của Khả Di.

Nhưng cô thư ký trong phòng Di nói:

- Cô Khả Di bận họp, không biết bao giờ mới quay lại đây.

Triết chau mày. Chuyện nóng hổi thế này mà không thể báo ngay cho Di biết. Triết thấy thất vọng, nhưng cố dằn xuống chỉ nói cho cô thư ký biết!

- Bao giờ cô Di họp xong, cô làm ơn nhắn cô ấy là sang ngay phòng tôi có tí việc.

Nhưng vừa quay về phòng riêng là công việc lại ùn đến. Và rồi mãi mê công việc Triết lại quên mất mọi thứ. Mãi cho đến lúc buông tay ra, nhìn đồng hồ thì đã ba giờ chiều. Triết chợt nhớ ra. Nhưng sao từ sáng đến giờ Khả Di không qua phòng chàng? Chàng đã nhắn là phải có việc, hay là phiên họp chưa

tan?

Triết lại nôn nóng quay số sang phòng Di lại chỉ có cô thư ký trả lời:

- Cô Di bận việc nên lại ra ngoài rồi.

Bận việc? Việc gì vậy? Triết thắc mắc. Và rồi không đợi được nữa, Triết quay về nhà.

Thật bất ngờ. Vừa vào nhà, Triết đã thấy Khả Di bình thản ngồi ở phòng khách. Hình như nàng cũng đang chờ đợi chàng.

Triết vui vẻ pha trò.

- Ồ! Chưa đến giờ tan sở đã chuồn về, thế này là em ăn cắp giờ nhà nước đấy nhé. Bộ định về hưu sớm à?

- Chưa đến độ như vậy. Khả Di cười, nụ cười nhẹ nhàng - Định báo cho anh biết là em còn sung sức lắm. Mới tăng tốc để nhận thêm phần việc đấy.

- Nhận thêm chương trình à?

Di không trả lời chỉ hỏi:

- Còn anh? Sao hôm nay quay lại về sớm vậy?

Triết làm ra vẻ quan trọng.

- Tìm em mãi mà không gặp, có chuyện muốn nói với em!

- Chuyện gì?

Triết ngồi xuống, nhìn thẳng vào mắt Di, không cười:

- Nào bình tĩnh nhé. Không được căng thẳng, không được ngạc nhiên. Nghe xong cũng không được trả lời là “No” nhé.

- Làm gì quan trọng vậy?

- Quan trọng lắm chứ!

Triết cố tình kéo dài để Di hồi hộp. Nhưng Di lại chau mày nói:

- Em cũng có một chuyện quan trọng không kém, muốn báo cho anh biết!

Triết chợt căng thẳng.

- Vậy thì bây giờ ai nói trước nào? Anh hay là em?

Khả Di nói:

- Để em nói trước.

- Vậy thì nói đi!

Khả Di chậm rãi:

- Cách đây hai tiếng đồng hồ, em vừa ký một hợp đồng đi xa.

- Hợp đồng gì?

- Em đã nhận lời mời của hãng truyền hình Singapour sang đây công tác.

Lời của Di như một tiếng nổ lớn. Triết ngẩn ra không còn nghe thấy gì cả, chàng chỉ biết chăm chăm nhìn Di.

Di không có vẻ gì là căng thẳng, chỉ có một chút mệt mỏi

- Anh là người đầu tiên được em báo tin và em mong là...

Anh sẽ mừng và cổ vũ cho em.

- Khả Di!

Triết kêu lên một cách tuyệt vọng. Nhưng Khả Di giả vờ như không thấy, tiếp tục nói:

- Anh hoàn toàn tán đồng phải không? Em biết thế nào cũng vậy mà? Anh biết không, đây là một sự thử thách lớn. Nhưng em chấp nhận và tuyệt đối chấp nhận. Bởi vì anh biết đấy, mấy năm qua làm việc ở đài truyền hình, em đều núp dưới cái ô dù của anh. Mặc dù là thành công, nhưng em không thấy tự mãn. Em muốn đứng bằng đôi chân của mình, vì vậy em định lần này thử xem. Khả năng của mình rồi sẽ thành công ở mức độ nào.

Triết nhìn thẳng Khả Di, chàng không tin lắm.

- Em đã quyết định rồi à?

Khả Di cười:

- Hợp đồng đã ký xong, đâu có gì thay đổi được. Đây chuyện của em coi như xong rồi, bây giờ đến phiên anh đi. Tin gì nào?

Triết cắn răng, buông người tựa ra sau. Bây giờ thì mọi thứ đã sụp đổ.

- Cái tin mà anh muốn nói với em, bây giờ chẳng có ý nghĩa gì cả.

Giong của Triết buồn buồn, làm Khả Di bối rối;

- Ban sáng. Hình như anh đã về nhà cũ phải không?

Triết yên lặng, Di hỏi tiếp:

- Anh đã gặp chị Mỹ?

Triết không nhận cũng không phủ nhận, Di thăm dò:

- Anh đã đề nghị ly dị? Và chị ấy đã đồng ý?

Triết vẫn bất động như ông phỗng đất, Di nói:

- Anh Triết, anh là người thông minh mà sao lại hành động một cách nông nổi như vậy? Anh không thể ly dị chị Mỹ. Em không muốn thấy chuyện đó xảy ra. Bởi vì anh nghĩ kỹ xem... Ly dị rồi lấy em, liệu anh có thấy hạnh phúc không? Hay là lương tâm của hai đứa sẽ phải mãi cắt rứt? Thật em không ngờ... anh lại hành động như vậy.

Triết lắc đầu.

- Khi làm việc này, anh nào có nghĩ gì khác? Anh chỉ sợ bị mất em thôi.

Khả Di ngồi nhích lại về phía Triết. Nàng chậm rãi nói:

- Mãi mãi, anh sẽ không bao giờ mất em. Anh Triết ạ. Anh nên nhớ là... Dù người em ở nơi nào, thì trái tim em vẫn mãi mãi bên anh. Anh cũng biết điều đó cơ mà?

Triết vòng tay quay người Di

- Di này. Em ở lại không được à? Em cần gì phải đi chớ?

Nhưng Di lắc đầu.

- Không được, không phải chỉ là sự ràng buộc của hợp đồng mà còn là vì em cần có một không gian yên tĩnh để suy nghĩ.

Triết năn nỉ:

- Nhưng đâu cần phải rời khỏi đây ngay đâu?
- Nếu em ở lại, thì với hoàn cảnh bây giờ, nào có gì phân biệt?

Khả Di cười nói tiếp:

- Em phải rời khỏi đây? Như vậy vừa có lợi cho anh mà cả cho em!
- Nhưng mà... Anh đã nói chuyện với Mỹ xong rồi?
- Mỹ đồng ý? Chưa hẳn là một sự tự nguyện, mà có thể chỉ vì bắt buộc.
- Nhưng bây giờ chuyện đã nói xong không lẽ rút lại?
- Cũng chẳng có gì đáng ngại. Khả Di nói - Vợ chồng mà, anh chỉ cần quay lại nói với chị ấy. Ban nãy chỉ vì không làm chủ động được tình cảm của mình, anh đã nói bậy và xin lỗi, là xong.

Triết nhìn Di, lắc đầu:

- Em làm việc mà chẳng nghĩ một tí nào đến anh cả.
- Nếu không nghĩ đến anh, em nào đã tính đến chuyện bỏ đi?

Khả Di cười buồn nói:

- Em đã nghĩ kỹ rồi. Anh không thể sống thiếu Mỹ và hai con của anh được nhất là hai con của anh được, chúng là máu thịt của anh, anh cũng yêu chúng nó và tình yêu tin làm anh giằng co, đau khổ... Em biết anh cũng yêu em. Em không nghi ngờ cái tình yêu đó. Nhưng mà... Em làm sao có thể ngang nhiên mà hưởng trọng?

- Nếu cần anh sẽ cắt đứt mọi quan hệ với họ?
- Chuyện đó càng không nên. Thà là em đi xa mà vẫn nghĩ đến anh.
- Nhưng mà em đâu còn bên anh?
- Nhưng em sẽ ở trong tim anh? Khả Di cười nói - Không phải chỉ trong tim mà cả trong tình cảm. Anh nghĩ kỹ xem nào. Có phải lúc anh ăn, anh ngủ, anh làm việc, anh đi uống rượu hay tiệc tùng. Rồi anh sẽ liên tưởng đến em. Vậy thì lúc đó. Có phải bao giờ em cũng bên anh không?

Triết ngồi yên ngắm Di Di ngồi đấy mà như thật xa vời. Di như người không hề liên can. Có thể như vậy được sao?

- Tại sao em lại có thể bình thản như vậy được?
- Vâng, em cũng không biết. Khả Di nói - Sau khi ký xong hợp đồng, em như trút hẳn gánh nặng. Em sung sướng vì đã làm được cho mình và cả anh một việc tốt, cần thiết.

Khả Di dựa lưng ra sau nói:

- Em cảm thấy chỉ có như vậy, em mới thật sự là có anh
- Thì bây giờ em cũng đã có anh rồi?
- Nhưng không phải là hoàn toàn.
- Sao em lại nói vậy?
- Đùng bao giờ lừa dối chính mình. Khả Di lắc đầu nói - Anh hãy suy nghĩ kỹ đi. Có phải chính bây giờ, nhiều lúc anh cũng bứt rứt về chuyện đối xử với Mỹ và hai con không? Anh vẫn còn yêu họ, đó là sự thật, là trách nhiệm. Anh Triết, anh là

con người tình cảm... Em hiểu anh nhiều lắm mà... Có thể là trong lúc này, anh sẽ không quên, sẽ buồn phiền chuyện em bỏ đi. Nhưng đó chỉ có tính cách thời gian, rồi một lúc nào đó mọi thứ sẽ lắng xuống. Anh sẽ bình thản trở lại. Anh sẽ thấy chuyện em làm là đúng. Mọi sự trên đời này đều diễn biến như vậy. Có cuộc tình nào mà vì chia ly rồi đưa đến cái chết đâu? Phải không anh? chúng ta lại cũng không còn trẻ con nữa.

- Anh không biết... Nhưng có thể là em nói đúng.

Triết nói. Sự căng thẳng lúc đầu như đã dịu bớt phần nào.

- Hẳn anh cũng không hận em chứ?

- Anh lấy tư cách gì để hận em?

Triết hỏi ngược lại, làm Di cười.

- Làm gì lại nói như hờn dỗi vậy? Em thấy anh khác hẳn anh Triết thường ngay đấy.

- Vậy à? Anh thì không biết hằng ngày ra sao.

Rồi Triết thở dài nói:

- Trước kia, nếu anh độc đoán một tí, có lẽ cục diện đã không diễn biến thế này.

- Nếu anh độc đoán mà không bút rút, thì có lẽ anh không còn là anh Triết của em nữa.

Triết ngồi yên, lại thở dài một lúc hỏi;

- Hợp đồng ký mấy năm? Và bao giờ thì đi?

- Hợp đồng hai năm. Di đáp - Còn ngày đi thì cũng gần thôi.

Ba ngày nữa?

- Gấp gáp vậy sao? Ba ngày nữa đi rồi à?

Triết kêu lên, có vẻ thất vọng.

- Sớm muốn gì rồi cũng phải đi thôi. Khả Di lắc đầu nói - Kéo dài thì nào có ích lợi gì?

- Nhưng mà anh...

Triết lắp bắp định nói gì đó, Di lại tiếp:

- Em đã điện thoại cho mời Bích Ngọc và Thù Chiến. Tối nay bọn họ sẽ đến đây dùng cơm tối với chúng mình.

Triết phản đối:

- Thời gian đã gấp gáp như vậy còn mời họ đến để làm gì? Anh chỉ muốn một mình ở cạnh em.

- Chúng ta đã có quá nhiều thời gian đơn độc bên nhau rồi, chưa đủ sao?

Khả Di cười rồi tiếp:

- Anh cũng biết đấy, em không phải là con người tham lam. Em biết nên dừng lại lúc nào.

- Nhưng mà với anh thì chưa đủ. Em khiến anh cảm thấy như bị hụt hẫng.

- Tại anh nghĩ vậy - Chứ giữa đôi ta, em thấy thì như vậy là quá đủ... Chúng ta đã hết mình yêu nhau. Chẳng ai nợ nần ai và cũng chẳng có gì để bút rút.

Triết hỏi:

- Anh hỏi thật... Thời gian sống cạnh anh, em có hoàn toàn hạnh phúc không?

- Tại sao anh lại hỏi em như vậy?

- Chớ anh biết nói gì trong lúc này?

Triết nói và chàng biết rằng. Chuyện Khả Di đi là chuyện thật, không thể lay chuyển... Tình yêu không đủ giữ Di lại.

Triết nghe Di nói:

- Anh biết em sắp đi, anh phải nói một lời chúc thế nào chứ?

Triết nắm tay Di, đưa lên môi hôn rồi nói:

- Em đi là mang cả cõi lòng anh đi theo, em có biết không?

Di cười đùa:

- Vậy thì nặng quá! Anh có biết là số hành lý em mang theo đã vượt cả quy định rồi không?

Triết lắc đầu rồi hỏi:

- Thế vài tháng nữa, anh có quyền sang Singapour thăm em không?

Di lại cười

- Được, với điều kiện anh phải mang cả vợ con anh theo!

Triết thở dài!

- Em thật là con người... vô lương tâm! Tại sao em lại có thể dứt khoát một cách sạch sành sanh vậy? Em chẳng cảm thấy bút rút một chút nào cả sao?

- Anh cũng biết đấy, Có nhiều thứ quan trọng hơn tình yêu rất nhiều. Thí dụ như một gia đình nguyên vẹn. tiếng cười của trẻ thơ... Tình cảm gia đình, lòng chung thủy... Những cái mà chúng ta khó có thể dứt bỏ vô trách nhiệm... Và anh phải hiểu cho một điều là nếu không vì quá yêu anh em đã không lựa chọn chuyện ra đi này.

- Anh vẫn không hiểu.

- Anh cần gì phải hiểu. Anh chỉ cần biết rằng, dù cho có cách xa anh bao nhiêu dặm. Em vẫn yêu anh và em biết em vẫn không mất anh.

Khả Di vẫn vui cười nói. Triết nhìn Di, chợt như ngộ ra. Đây chỉ là một thử thách, nếu thật sự yêu nhau, thì sự chia cách kia nào phải là sự vĩnh viễn mất nhau.

Và Triết nói:

- Anh biết anh phải làm gì rồi.

Khả Di cười.

- Em biết ngay, anh là con người thông minh. Và chính vì vậy mà em không làm sao yêu người khác được

- Không yêu người khác được, mà em lại chỉ chấp nhận anh như một người bạn?

- Làm bạn mà lại hiểu nhau thế này, thì có gì ân hận chứ?

- Thôi được rồi. Từ đây đến lúc nhắm mắt, chẳng bao giờ anh quên em.

Khả Di nhìn Triết, với cái nhìn nồng thắm.

- Sao em lại thấy yêu cái thái độ hiện nay của anh vô cùng. Chưa bao giờ em thấy anh đẹp trai hơn hôm nay.

Triết lắc đầu.

- Mỗi con người, đều có những gút mắc, những phiền hà riêng. Có ai hoàn toàn được như ước nguyện. Thôi thì, anh chấp nhận vậy. Có lẽ định mệnh muốn thế.

- Em thì lúc nào cũng yêu anh, tin anh. Vì anh là Điền Triết của em.

- Đừng đưa anh lên cao quá. Triết nói - Và anh tin là từ đây về sau. Công việc sẽ khiến anh quên đi. Biết đâu đó lại chẳng giúp anh thành công nổi tiếng hơn chứ?

- Đúng đấy. Khả Di nói - Bởi vì lúc đó anh sẽ chuyên tâm hơn. Công việc về gia đình rất đơn giản. Anh sẽ tìm được hạnh phúc.

- Con đường bắt buộc phải chọn thì đúng hơn.

Để cho không khí bớt căng thẳng. Khả Di đề nghị.

- Anh Triết, hay là bây giờ anh quay về nhà cũ ngay đi. Thế nào... ?

- Chuyện đó không cần gấp gáp lắm. Triết nói - Ngày mai hoặc ngày mốt cũng được, bởi vì lúc nào mà Mỹ lại không có mặt ở nhà?

Và Triết vươn vai nói:

- Anh sẽ dành hết những ngày này cho em.

Khả Di lại đề nghị:

- Hay là bây giờ gọi đây nói về cho chị Mỹ trước. Báo cho chị ấy biết là... Anh đã đổi ý...

Triết lắc đầu.

- Anh không hề đổi ý. Đây chẳng qua là... Anh không có con đường lựa chọn nào khác thôi.

- Anh đừng có nói bằng cái giọng lưỡi tiêu cực đó. Bộ bây giờ anh muốn mất cả vợ con nữa à?

- Anh không sợ chuyện đó. Bởi vì con bao giờ chẳng là của anh? Nó họ Điền cơ mà?

Khả Di không đồng ý.

- Chỉ họ Điền không cũng chẳng đơn giản. Chúng nó không chỉ cần cái số tiền trợ cấp hàng tháng của anh không thôi. Mà chúng nó cần tình thương của một người cha. Anh phải nhớ điều đó và phải tròn trách nhiệm.

Triết ngồi yên suy nghĩ.

- Có lẽ... Anh không thể làm gì khác hơn. Bởi vì em nào có cho anh con đường nào khác, để lựa chọn.

- Anh đừng nói vậy, em nào dám cưỡng bức, bắt anh phải thế này thế nọ? Em chỉ muốn đưa anh vào đúng cái quỹ đạo mà anh phải đi.

Và Khả Di cười nói:

- Anh biết không. Lúc em còn đi học, chưa gặp anh. Đọc sách báo, em chúa ghét những người đàn bà giựt chồng người khác. Em khinh bỉ và xem họ như những con người hạ cấp, vô liêm sỉ... Vậy mà cuối cùng rồi tới mình cũng đi vào con

đường đó. Vậy mà còn ngại biện... Xem đó là tình yêu tự nhiên. Nhưng bây giờ nghĩ lại, mới thấy là mình nào có khác gì họ. Những con người đáng bị phỉ nhổ.

- Em làm sao nói vậy được? Họ khác, hành động vì một lý do khác chứ nào phải tình yêu?

- Làm sao anh biết là họ khác? Ngay cả những người đàn bà phong trần như gái điếm gái bán bar giựt chồng người khác, đôi khi nào phải vì tiền danh vọng... ai cũng có lý do của mình.

- Bây giờ anh không muốn tranh luận với em nữa. Chúng ta chỉ còn một khoảng thời gian ít ỏi. Ba ngày tức là bảy mươi hai tiếng đồng hồ. Thời gian này nên dành riêng cho hai tã Anh đề nghị thế này, mình kiếm một nơi nào đó ẩn dật. Em thấy sao?

- Không được.! Khả Di lắc đầu nói - Bởi vì em còn quá nhiều việc để thu xếp, em sẽ không rảnh rỗi đâu... Thời gian qua, chúng ta sống với nhau. Phải nói là... mỗi phút giây đều ngập đầy hạnh phúc. Bao nhiêu đó, quá đủ rồi... còn đòi hỏi gì?

- Nhưng anh vẫn muốn khăng khít bên em suốt ba ngày còn lại này.

- Anh sao trẻ con vậy? Khả Di cười nói - Thêm ba ngày nữa nào có nghĩa lý gì?

- Thôi được bây giờ mình đi tìm bạn bè làm cuộc vui suốt đêm nay đi.

- Anh muốn vậy à? Khả Di đứng dậy - Sẵn đây để em phone cho Thiên Bạch và Linh để thông báo luôn cho họ biết.

Và Di đến máy điện thoại quay số, một lúc quay lại.

- Xong rồi, bây giờ anh đưa em ra quán rượu cũ... Bọn mình sẽ họp nhau ở đấy.

- Ngay bây giờ.

- Chứ sao? Khả Di có vẻ bình thản - Anh đã bảo là mình không có thời gian, thì họp mặt được lúc nào, càng hay lúc đó chứ?

- Thôi được anh hiểu ý em. Anh biết mình nên hành động thế nào.

- Anh nói gì em không hiểu.

Triết giải thích.

- Tối nay họp mặt bạn bè xong. Anh sẽ hành động giống như lần đầu tiên gặp em. Anh sẽ đưa em về đây một mình, rồi sau đấy anh sẽ quay về nhà cũ với Mỹ.

- Cám ơn điều anh vừa nói. Khả Di xúc động - Em rất hài lòng về ý tưởng vừa rồi của anh.

Di đã nói thật, mọi cái nên diễn ra như vậy. Có bắt đầu thì cũng có kết thúc. Và mọi thứ nên diễn ra một cách êm đẹp, đừng có lằng nhằng mà mất cả ý nghĩa.

- Em đừng cảm ơn gì cả. Triết chợt nói - Đột nhiên rồi anh bỗng liên tưởng đến một bài thơ khá cũ. Hình như ở thập niên bốn mươi gì đó...

Khả Di cười:

- Anh Triết hôm nay sao lại lằng mạn như vậy?

- Em biết anh nói gì không mà cười?
- Biết chứ! Anh định nhắc đến bài “Tình già”
- Vâng, tình già...

“Hai mươi bốn năm xưa

Một đêm vừa gió lại vừa mưa

Dưới ngọn đèn mờ.

Trong gian nhà nhỏ?

Đôi mái đầu xanh.

Kề nhau than thơ?

ôi, đôi ta tình yêu nhau thì vẫn nặng

Mà lấy nhau hẳn đã không nặng.

Để đến đôi tính trước phụ sau.

Chi cho bằng sớm liệu mà xa nhau.

“Thơ của Phan Khôi”

CHƯƠNG 21

Cái hôm mà Khả Di bước lên máy bay, bạn bè đều có mặt đông đủ, chỉ trừ một mình Triết. Rõ là một chuyện kỳ cục. Không có lý do gì mà Triết lại vắng mặt. Bởi vì đây là cái “scence Ending”, vai chính phải hiện diện. Đôi màn chung kết mới khép lại được chứ? Vậy mà khi Di bước vào nhà kiếng, Triết vẫn chưa thấy đến. Cái con người hoạt bát thường khi như Khả Di, hôm ấy cũng phải trầm lặng, buồn buồn. Di nói chuyện với bạn bè, mà mắt vẫn ngóng đâu đâu. Ngoài bãi xe thỉnh thoảng có một chiếc ghé vào, nhưng không phải xe của Triết. Đã sắp đến giờ phi cơ cất cánh. Còn phải cân đồ kiểm soát hành lý, rồi hải quan. Di chần chờ thêm một chút, rồi nói với bạn về.

- Thôi quý vị về đi, nhớ bảo trọng. Tôi vào nhé?

Bích Ngọc nắm tay Khả Di kéo lại:

- Khoan đã, đợi thêm một chút đi. Có lẽ Triết đang bận gì đấy anh chàng chắc chắn là đang chạy thực mạng đến phi trường.

Khả Di nhìn vào đồng hồ.

- Nhưng để trễ giờ rồi. Không thể chờ được thêm.

Di nghẹn ngào nói

- Quý vị cho tôi gửi lời nhắn với anh ấy, hãy bảo trọng sức khỏe.

- Khả Di này!

Ngọc gọi, nhưng Di đã quay đi.

- Singapour cách đây cũng không xa lắm. Di nói - Mong có ngày sẽ gặp lại các bạn bè bên ấy. Còn bây giờ, xin chào

Và rồi Di bước vào trong. Đôi cách cổng lại khép lại. Chỉ là một khoảng cách gang tấc mà thật xa vời. Bích Ngọc và Chiến nhìn nhau. Linh đứng gần đấy, không dám được nói:

- Thật vô lý. Không có lý do gì để cái ông Triết không đến tiễn Di.

Thiên Bạch nói:

- Hay là trên đường có gì trục trặc? Chẳng hạn như xe hư bất ngờ?

Chiến nhìn Ngọc không có ý kiến.

Ngọc thì nhìn mọi người với một tâm sự nặng trĩu:

- Thật không ngờ, đám chúng ta mới đây mà sắp sửa tan hàng.

Linh ngậm thơ.

- Chỉ mới mất có một mình Khả Di thôi. Rồi cô ấy sẽ quay về. Tôi mong là sang đến bên ấy, điều kiện sống khó khăn, Khả Di chịu không nổi, sẽ hủy hợp đồng về ngay.

Thiên Bạch lắc đầu.

- Tôi biết cá tính của Khả Di, có thế nào thì cô ấy cũng không quay về ngay đâu.

Bích Ngọc lắc đầu. Cảm giác lạc lõng, bởi vì Khả Di là bạn thân, một tri kỷ, đã nhiều lúc gặp chuyện buồn phiền, khó khăn, Ngọc thường tìm đến Dị Hai người con gái đã từng có những cảnh khổ tâm tương tự. Vậy mà bây giờ Di lại bỏ đi.

Ngọc nói:

- Thế này nhé, hai hôm nữa chúng ta sẽ gặp lại nhau, biết đâu cái đó sẽ biết được tin của Di Giờ thì tôi sẽ chờ bằng điện thoại sau.

Linh chợt hỏi:

- Chúng ta có cần đến gặp Triết không?

Bích Ngọc nói

- Triết không đến tiễn Di hẳn có chuyện lạ. Một là xe hư trên đường, hai là ở đài truyền hình có buổi họp đột xuất.

Thiên Bạch kéo Linh đi và hứa.

- Tôi sẽ phone đến đài truyền hình tìm Triết ngay.

Chỉ còn Bích Ngọc và Thù Chiến đứng giữa trạm đi và đến, Ngọc hỏi:

- Anh hiện rảnh không?

Chiến chỉ gật đầu:

- Vậy anh đi với tôi được chứ?

Chiến lại gật đầu, làm Ngọc ngạc nhiên:

- Hôm nay anh có vẻ lạ? Có tâm sự không vui à?

Chiến nhún vai.

- Cũng chẳng có gì, ngoài một chút cảm khái. Sự hợp tan của con người cũng bất định như bèo mây. Mới thấy vui vẻ rồi lại chia tay đấy. Tôi mà có được ngày hôm nay là cũng nhờ có Triết và Khả Di, vậy mà bây giờ. Thấy họ xa nhau mà cảm hoài. Mọi chuyện giống như những bọt nước trên biển, hình thành rồi tan nhanh.

- Nhưng Khả Di không tan biến, Khả Di vẫn hiện hữu.

- Nhưng tôi dám chắc là Di sẽ không quay về đây trước hai năm hợp đồng.

- Vói cá tính và con người của Di thì như vậy. Nhưng mà... biết đâu?

- Biết đâu làm sao?

- Tôi cũng không nói được Bích Ngọc lúc đầu nói - Bây giờ tôi muốn đi tìm xem Triết đang ở đâu?

- Tôi sẽ đi với Ngọc.

- Vậy thì tốt. Ngọc nói - Tôi có cái linh tính là Triết đang gặp điều gì đó không vui.

- Cũng có thể lắm.

- Bởi vì tôi biết Triết là con người nhiều tình cảm. Triết không thể nào vô tình như vậy. Nhưng trước hết để chúng ta gọi điện thoại xem?

Và đến trạm điện thoại công cộng, trước tiên Ngọc gọi dây đến dài truyền hình. Ở đây cô thư ký cho biết là trước đó một ngày Triết đã xin nghỉ, nên không có mặt. Ngọc lại gọi dây

nói đến nhà mượn của Triết và Khả Di Nhưng chuông điện thoại đã reo rất lâu mà chẳng ai tiếp. Vậy là chẳng có ai ở nhà.

Cuối cùng, Ngọc quay qua Chiến.

- Ở đây còn một điểm cuối cùng, đây là nhà cũ của Triết, nơi có cả vợ con anh ấy. Vậy thì không gì hơn là ta trực tiếp đến đây, anh thấy sao?

- Ngọc tin là Triết có mặt ở nhà à?

- Có thể là như vậy.

Cả hai lên xe, Chiến nhay bén quay sang nhìn Ngọc.

- Có phải Ngọc nghi ngờ điều gì?

- Tôi cũng không chắc. Nhưng mà rõ là vô lý. Chẳng có lý do gì lần cuối cùng mà Triết lại để cho Di thất vọng như vậy.

Ngọc nói Thù Chiến chỉ yên lặng và tăng nhanh tốc độ xe.

Nhà cũ của Triết ở ngoại ô Ngọc có qua mấy lần nên cũng khá quen thuộc. Lúc họ dừng xe lại dưới nhà. Thấy bên trong yên tĩnh nên yên tâm. Chắc không có chuyện gì xảy ra đâu. Ngọc tuy nghĩ vậy nhưng vẫn thấy hồi hộp, bởi những yếu tố đồn dập của Triết gây ra cho Mỹ, rồi Khả Di gây ra cho Triết. Con người mà, nào phải lúc nào cũng bình tĩnh sáng suốt đâu?

Ngọc đưa tay lên nhấn chuông. Một lúc mới nghe tiếng chân rồi cửa mở. Một chú bé giống Triết xuất hiện, nó rụt rè nhìn hai người.

- Ba có ở nhà không cháu?

Đứa bé yên lặng gật đầu, rồi nép qua một bên. Ngọc và Chiến tự nhiên bước vào. Thấy phòng khách vắng lạnh.

- Thế ba mẹ đâu rồi cháu.

Đứa bé cũng không lên tiếng, nó tròn mắt chỉ về phía căn phòng đang đóng kín cửa, nó có vẻ sợ sệt. Bích Ngọc và Chiến nhìn nhau căng thẳng. Do dự một chút rồi quyết định. Cả hai bước tới cánh cửa đóng kín. Ngọc đưa tay lên gõ cửa. Có tiếng của Mỹ từ trong vọng ra. Nhưng khác với thường ngày. Giọng của Mỹ lớn tiếng giận dữ.

- Ai đấy? Đã bảo là không có cho ai vào cả, sao chúng mày lại không nghe chứ?

Bích Ngọc biết là Mỹ đang rầy con, vội lên tiếng:

- Bích Ngọc và Thù Chiến đây mà chị Mỹ. Thế anh Triết có mặt ở nhà không chi?

Bên trong phòng chợt yên lặng, rồi cửa mở. Xuất hiện trước mặt hai người là một Mỹ rất khác thường, một Mỹ đầu bù tóc rối. áo quần xốc xếch.

- Các vị đến rất là kịp lúc. Mỹ với thái độ hung hãn - Vào đây, vào đây đi. Mấy người hãy nghỉ giùm xem. Ai phải ai trái?

Bích Ngọc hơi bất ngờ, lùi ra sau một chút.

- Chi Mỹ! Sao vậy?

Mỹ chụp lấy tay Ngọc nói:

- Nào vào đây. Anh Triết đang ở trong đấy đấy. Mấy người đến đây là để gặp anh ấy mà? Vậy thì vào đấy mà gặp.

Bích Ngọc đưa mắt nhìn quanh. Thư phòng không ngăn nắp như ngày nào. Nó bị bới tung lên. Giấy má bừa bãi dưới đất. Trong khi Triết ngồi ở một góc tường thiếu ngủ:

Bích Ngọc không dần được bước tới:

- Anh Triết!

Nhưng Triết lại phớt lờ như chẳng nghe thấy. Trong khi Mỹ lại lồng lộn như một con thú dữ. Mỹ khác hẳn cái hình thức vợ hiền hàng ngày. Mỹ nói:

- Mấy năm qua, tôi đã phải nhẫn nhịn như vậy là quá đủ rồi. Quý vị có thấy không? Có ai như ông ấy. Có vợ con đầy đủ, lại còn lăng nhăng bên ngoài. Chuyện ông ấy cặp với Khả Di, nếu biết điều cũng nên kín đáo một chút. Đằng này không coi ai ra gì. Cứ công khai. Dù gì tôi cũng là vợ mà... nhưng tôi đã cắn răng chịu đựng, cho mãi đến cách đây mấy hôm. Anh ấy đòi ly dị. Tôi cũng chấp nhận, tôi nghĩ là thôi vậy cũng được, mọi thứ dứt khoát cũng hay. Tất cả chỉ còn chờ thủ tục xong là ký, vậy mà dùng một cái. Ông ấy quay qua đổi mặt. Ông ấy không chịu ly dị nữa. Quý vị có thấy được không? Tôi đâu phải là đứa con nít.

Bích Ngọc khuyên:

- Chị Mỹ này, tôi thấy thì nếu chuyện còn có thể cứu vãn được thì phải cứu. Chị còn có con cái. Chúng nó cần có cha. Và lại anh Triết cũng là người có tên tuổi, tiếng tăm, nên bây giờ làm căng quá cũng tội cho anh ấy.

- Hừ! Nghĩ đến ông ấy rồi ai nghĩ đến tôi? Đã lâu rồi, tôi nhẫn nhục là vì thương, vì yêu, vì sợ chồng mình mất mặt. Nhưng anh ấy nào có nghĩ gì đến tôi đâu. Với những người đàn ông

vô lương tâm như vậy. Mình có tốt lành với họ cũng vô nghĩa

- Chị Mỹ này!

- Cô đừng có nói thêm gì hết. Mỹ nói - Tôi đã quyết định rồi lần này tôi sẽ làm đến nơi đến chốn. Tôi đang nhờ luật sư đưa anh ấy ra tòa về tội thông dâm. Tôi đã có chứng từ đầy đủ.

- Chị Mỹ!

Bích Ngọc sợ hãi kêu lên, nàng không ngờ Mỹ lại có thể hành động như vậy. Nhưng Mỹ lạnh lùng nói:

- Tôi đã quyết định hành động và mọi thứ sẽ không thay đổi!

Thù Chiến chen vào:

- Nhưng mà bây giờ. Chị Khả Di đã bỏ đi rồi.

- Chuyện đó là chuyện riêng của cô ạ Mỹ cương quyết nói - Mà cô đẩy bỏ đi là hay đấy, chớ ở lại sẽ chết chùm. Còn chuyện anh Triết đã làm thì anh ấy phải gánh lấy hậu quả. ác giả ác báo chứ?

Bích Ngọc khuyên ngăn:

- Chị Mỹ này, tôi thấy thì chuyện cũng không đến tột tệ như vậy. Chúng ta có thể cứu vãn được cơ mà.

Mỹ lắc đầu:

- Với những người đàn ông không có trái tim như anh Triết, tôi không cần nữa. Bây giờ tôi chỉ cần tiền để nuôi các con tôi. Vàng, tôi chỉ cần tiền!

Và Mỹ quay qua Triết:

- Nếu anh tài giỏi thì cứ đi tìm Khả Di về! Anh chỉ cần tình yêu thôi, phải không?

Thù Chiến hỏi:

- Thế tại sao trước đây, chị không quây chờ đến bây giờ Khả Di đi rồi chị mới làm lớn chuyện chứ?

Mỹ nhún vai:

- Không có chuyện gì đơn giản như vậy. Quý vị cũng biết đấy. Tôi đã chịu đựng bấy nhiêu năm nay. Và bây giờ là lúc tôi trả thù. Tôi sẽ làm cho Triết thấy là tôi có thể khiến anh ấy mất tất cả, từ tiền bạc, địa vị đến danh dự!

- Chị đừng quên! Anh ấy là chồng chị!

- Ông ấy là chồng tôi à? Còn lâu ông ấy mới biết đến tôi. Ông ấy chỉ xem tôi như một công cụ sinh con đẻ cái, một người ở không lương, một con nô tì không hơn không kém.

- Và bây giờ là lúc chị trả thù?

Thù Chiến hỏi, nhưng Mỹ chỉ cười:

- Vâng, có thể anh cho tôi là hành động nhỏ nhen ích kỷ. Nhưng anh hãy nghĩ kỹ đi, anh Triết đã cư xử thế nào với tôi? Anh ấy đã tàn nhẫn như vậy, tại sao tôi không có quyền đổi xử ngược lại chứ?

Ngọc nói:

- Nhưng dù gì chị cũng phải nghĩ lại. Bởi vì hai người cũng đã từng là chồng vợ.

- Vợ chồng? Chuyện đó có đúng không? Hay chỉ giống như

một chiếc quần một chiếc áo vô nghĩa. Không, không được. Phải để cho anh ấy thân bại danh liệt. Không còn một cái gì cả, anh ấy mới thấm thía.

Bích Ngọc nghe mà lòng đau thắt. Có thể như vậy được sao? Mọi thứ cạn tàu ráo máng như vậy không được à?

Bích Ngọc không tin cuộc đời còn có trái tim nữa chứ?

CHƯƠNG 22

Mấy hôm liền, tinh thần Ngọc xuống thấp.

Ngoài những giờ có mặt ở sở làm, Ngọc về thẳng nhà mệt mỏi. Ngọc núp trong phòng không muốn tiếp xúc với ai. Chỉ làm bạn với sách vở. Ngọc thấy bức dọc cả với trời đất. Tại sao “họ” lại vô tình như vậy. Tàn nhẫn như vậy. Không có một cái gì suông sẻ, cái gì cũng éo lẹ. Không chỉ một chuyện của Bích Ngọc với Chí Hào, mà còn chuyện của Triết với Khả Di, chuyện của Thiên Bạch với Linh. Bây giờ còn có sự tham gia của Thù Chiến nữa. Không lẽ định mện thích trêu chọc, dẫn vật tuổi trẻ?

Về đến nhà là Ngọc dặn ngay mẹ. Có ai đến tìm cứ bảo là không có mặt ở nhà. Điện thoại đến cũng không tiếp... Ngọc muốn được yên tĩnh. Được có thời gian để nghỉ ngơi. Chuyện xảy đến dồn dập đến độ thở không ra hơi. Phải có thời gian để sắp xếp lại tình cảm, Ngọc nghĩ đến chuyện cũ. Sau cái chết của Chí Hào. Rõ là Ngọc đã sống một cách dật dờ. Hào đã mang đi hết bao nhiêu tình cảm của Ngọc, Ngọc sống đấy nhưng với một thân xác không hồn. Ăn, ngủ, vui chơi, vô cảm xúc. Nhưng mà bây giờ nghĩ lại. Ngọc chợt thấy nghi ngờ. Tại sao lại vậy? Cái thời gian mà Hào còn sống. Giữa nàng và Hào có phải lúc nào cũng ngập đầy hạnh phúc khó quên chẳng? Hay là... - Không, không! Ngọc nhớ rất rõ. Giữa hai người lúc đó... buồn nhiều hơn vui. Gần như là một sự dầy vò trong đau khổ. Cái vết tích thương đau mãi bây giờ còn hằn sâu cơ mà? Vậy thì đó là yêu hay là hận? Hoặc có cả

hai? Bích Ngọc nghĩ mãi mà vẫn không xác định được.

- Có điện thoại của Thù Chiến nè, con nghe không?

Bích Ngọc lắc đầu, kiên quyết. Người mẹ khó hiểu.

- Người ta làm gì con buồn mà không tiếp chứ?

- Con đang bức mình. Ngọc nói - Có nhiều chuyện con suy nghĩ mãi mà không hiểu. Nên con không muốn nghe gì cả. Con muốn được yên tĩnh để suy nghĩ tiếp.

- Ban nãy Thiên Bạch với Linh cũng có điện thoại đến, lúc nay chúng nó có vẻ tâm đầu ý hợp quá, phải chi...

Nhưng Bích Ngọc đã cắt ngang.

- Mẹ! Con van mẹ! Mẹ đừng có chọc tức con nữa, ý mẹ bây giờ muốn gì? Lấy đại một thằng nào đó làm chồng hay là chết.

- Thôi con không thích nghe thì thôi. Người mẹ lắc đầu nói - Làm gì phải giãy nảy lên như vậy? Mẹ cũng không có nói gì, chưa chi con làm như bóng nước sôi không bằng.

Rồi bà thở dài bước ra ngoài khép cửa lại.

Bích Ngọc ngồi đấy mệt mỏi. Chẳng ai hiểu cho nàng cả, một người bạn có thể gọi là tri âm như Khả Di thì cũng đã bỏ đi xa. Nghĩ đến Khả Di, bất giác Ngọc lại nghĩ đến Triết và Mỹ. Chuyện của họ đến đâu rồi? Giải quyết ổn thỏa chưa hay càng lúc càng tệ hại hơn?

Và Ngọc đứng dậy, định ra ngoài gọi đây nói đến đấy. Bởi vì có thể nào thì Triết vẫn là bạn bè, không thể bỏ rơi được

Nhưng ngay lúc đó, người mẹ lại đi vào.

- Bích Ngọc, con lại có điện thoại này. Đường dài đấy, từ Singapour chắc có lẽ của Khả Di đấy, con có nghe không?

- Nghe, phải nghe chứ? Cảm ơn mẹ nghe.

Và Ngọc chạy vội ra phòng khách, cầm ống nghe lên. Cảm ơn khoa học tiến bộ.

Cách xa ngàn dặm mà giọng nói của Khả Di vẫn rõ như đang đứng bên cạnh.

- Bích Ngọc đấy à? Báo cho bạn một tin vui nhé? Bây giờ cuộc sống của mình đã khá ổn định rồi.

Khả Di cảm xúc nói. Ngọc định báo cho biết chuyện của Triết nhưng kịp thời dằn xuống, chỉ nói:

- Ở đây, ai cũng bình thường cả, yên tâm. à! Mà có ai điện thoại cho Di chưa?

Có tiếng cười của Khả Di:

- Chắc bạn không ngờ đâu. Mình nhận được điện thoại của Thù Chiến anh chàng thân thiện là từ lúc mình đi đến giờ, anh ta không gặp được bạn.

Bích Ngọc mệt mỏi

- Đừng nhắc đến hần nữa, mình đang bực mình đây.

- Tại sao lại bực mình? Cảm giác mâu thuẫn?

- Cũng chẳng có gì quan trọng.

- Vì anh ta chẳng? Mà này có gì thì cũng vừa phải thôi đừng

đầy đọa người ta quá nhé.

- Mình đã bảo là chẳng dính líu gì đến hắc cơ mà.

- Chưa hẳn là như vậy, Khả Di nói - Mình biết là bạn cũng thích hẳn có điều không dám thú nhận. Bởi vì bạn cứ bị ám ảnh bởi chuyện Chí Hào. Bạn sợ như vậy là có lỗi với Chí Hào đúng không?

Bích Ngọc lắc đầu.

- Sai rồi, mình chưa hề nghĩ đến chuyện đó.

- Đừng có húc đầu mãi vào đá nữa, Di nói - Bạn phải biết là Chí Hào dù gì qua đời cũng đã hơn ba năm... Bọn này không bức bạn. Nhưng bạn là người thông minh hẳn phải thấy rõ chuyện đó? Bạn phải biết những gì cần làm trong lúc này.

- Khả Di, mi tự cho mình thông minh. Vậy thì nói cho ta biết xem, mi đã rõ được những gì?

- Làm sao không? Những gì mi nghĩ trong đầu, ta gần như đều đoán ra cả.

- Vậy đâu mi nói ra xem, ta đã quyết định thế nào?

- Tao đã nói cho Thù Chiến biết rồi. Để rồi xem. Chiến sẽ xác định điều ta nói là đúng!

- Này này, đừng có bán đứng bạn bè chứ?

- Mà có thật sự là mi đã không tiếp Thù Chiến, cũng như không nghe cả điện thoại của hẳn không?

Bích Ngọc cười:

- Cái gì hẳn cũng mách lại mi cả à?

- Làm sao khác hơn được? Khả Di nói - Bởi vì chỉ có tao mới là người hiểu được hẳn.

- Mi đã nói sai. Bích Ngọc nói - Chẳng ai hiểu được ai cả, bản thân tao này cũng không biết mình đang muốn gì?

- à, đó là chuyện khác. Mình thì không hiểu được mình. Nhưng chuyện của người khác thì rất sáng.

Bích Ngọc chợt hỏi:

- Thế chuyện mi bỏ đi sang đấy. Bây giờ nghĩ lại có thấy hối hận không?

- Không đến nỗi quan trọng như vậy. Khả Di đáp - Chuyện hối hận hay không là một vấn đề khác. Có điều lý trí cho tao biết, cái quyết định lần này của tao là đúng đắn.

Bích Ngọc chợt nhớ lại hành vi của Mỹ đối với Triết mà rùng mình. Chuyện bỏ đi của Di đúng hay sai? Thật khó nói, nhưng có thể nào thì cũng không nên nói cho Di biết chuyện đó nhất là trong lúc này:

Bích Ngọc hỏi:

- Thế Triết đã phone qua cho bạn chưa?

Khả Di đáp một cách bình thản:

- Chưa, có lẽ vì anh ấy quá bận

Bích Ngọc gật gù:

- Vâng đúng là anh ấy bận lắm. Ngay cả mình đây nhiều lúc muốn gặp anh ấy cũng rất khó khăn.

Chợt nghe Di hỏi:

- Bạn có nghe gì về tình hình bên ấy không? chị Mỹ lúc này thế nào?

- à. à, nghe nói mọi chuyện đều tốt đẹp. Bích Ngọc ngập ngừng một chút nói - Cái hôm mà mi lên máy bay đấy mà. Sau đấy họ cũng có đến, nhưng không kịp.

Bích Ngọc nói dối, nhưng Khả Di có vẻ yên lòng:

- Đó là điều ta hằng mong và ta muốn là Mỹ rồi sẽ cảm thông cho ta.

- Mi đã nghĩ là Mỹ thù mi lắm à?

Bích Ngọc hỏi, Khả Di chậm rãi nói:

- Ta thì không rõ. Nhưng tao lại có cảm giác rất là kỳ cục... Có thể là do tiên kiến nên không chính xác. Nhưng tao thấy thì Mỹ cũng không hẳn là con người có cái về ngoài mà ta đã thấy đâu.

Bích Ngọc cố tình hỏi:

- Nghĩa là mi muốn nói con người Mỹ không đơn giản, thực thà chứ gì?

- Có lẽ là hơi phức tạp một chút. Đàn bà chẳng ai lại không biết ghen. Nhưng mà tao mong là nhận xét đó sai.

- Khả Di này. Bích Ngọc yên lặng một chút nói - Mi lúc gần đây có vẻ thay đổi nhiều lắm. Mi đa nghi đủ thứ.

- Không phải là đa nghi mà là linh tính cho thấy như vậy.

Di nói tiếp:

- Mi biết không, lần này tao bỏ đi là cả một sự cương quyết tao cũng không ngờ mình làm được như vậy... Nhưng mà... thôi ta không muốn nói thêm nữa.

- Sao lại không nói? Tao ghét ai nói chuyện bỏ lửng nữa chừng!

- Tao có cái cảm giác, không biết đúng hay sai. Khả Di nói - Tao bỗng thấy lo cho anh Triết quá. Vì tao thấy con người của Mỹ khá đặc biệt. Lúc đứng trước mặt tao thì Mỹ tỏ ra rất ân cần nhưng sau lưng tao biết không hẳn như vậy.

- Tại mi nhạy bén!

- Tao cũng mong đấy chỉ là một ảo giác, nhưng mà nhiều lúc tao nghĩ. Nếu tao không bỏ đi thế này. Sợ sẽ có chuyện không hay rồi sẽ xảy ra.

- Lại nghĩ ngợi lung tung nữa. Ngọc giả vờ cười to - Mi nói đi chuyện gì sẽ xảy ra nào?

Ngọc nói nhưng phải cảm phục, cái giác quan thứ sáu của Khả Di khá nhạy.

- Không biết, nhưng chắc chắn không phải là chuyện vui. Mi biết đấy chuyện gì xảy ra với tao thì không thành vấn đề, nhưng tao không muốn anh Triết đau khổ. Tao hoàn toàn không chấp nhận chuyện đó.

Bích Ngọc xúc động nói:

- Bạn lúc nào cũng quan tâm đến anh Triết, anh ấy mà biết được, hẳn rất cảm động

- Cảm động hay không chẳng thành vấn đề. Mình lúc nào

cũng muốn anh ấy giữ được hoặc có hơn cái hiện nay?

Bích Ngọc nói:

- Nhưng bạn có biết là sự ra đi của bạn là một sự mất mát lớn của Triết không?

- Con người của mình nào có nghĩa lý gì? Cái vấn đề mình đề cập ở đây là sự nghiệp của anh ấy. Bạn biết không cái sự nghiệp đó đâu phải tự nhiên mà có. Mà là thành quả của bao nhiêu năm cùn cù lao động. Mình muốn nó phải trường tồn, không được sụp đổ hay biến mất.

- Khả Di này...

Suýt tí nữa thì Bích Ngọc đã nói toạc ra. Nhưng rồi Ngọc lại ngăn lại được. Không được! Làm vậy là tàn nhẫn quá. Không phải vì Triết mà là vì Di Di hiện sống bơ vơ ở xứ người... Cô ấy phải có một cuộc sống ổn định yên ả.

Khả Di thấy Bích Ngọc đang nói đột ngột yên lặng hỏi:

- Sao? Tao nói không đúng à?

- Mi có vẻ lo lắng nhiều quá. Bích Ngọc cuối cùng nói - Anh Triết như mi biết đấy đâu phải bỏ, anh ấy đầy đủ bản lĩnh. Có gặp mưa to gió lớn thế nào rồi anh ấy cũng sẽ vượt qua. Đó là chưa nói bên cạnh anh ấy còn có một người vợ hiền thực như Mỹ. Cô ấy sẽ là một cánh tay đắc lực trong việc động viên chồng.

Khả Di nói:

- Được rồi. Lời của mi ta hoàn toàn yên tâm. Mi biết không. Bắt đầu ngày mai là ta đã thực sự làm việc. Và cũng từ ngày mai ta sẽ bận rộn hết sức... Nên có lẽ là sẽ rất ít liên lạc với

bạn bè... Bao giờ rảnh, mi qua đây chơi. Ở đây mọi thứ tuyệt lắm.

- Vâng, tao sẽ cố gắng. Nhưng không dám hứa. Có gì ta sẽ liên lạc với mi bằng điện thoại nhé.

- OK! Nhưng mà này Bích Ngọc à. Ta đề nghị mi hãy xét lại chuyện của mi với Thù Chiến... Tao cảm thấy là sự xuất hiện của Chiến, trong đám bạn bè mình cũng là một cơ duyên đấy.

Bích Ngọc cười buồn:

- Cơ duyên ở đâu mà lắm vậy? Thôi đừng có hại người ta phí thời giờ bạn ạ.

- Mi thật là cố chấp. Khả Di nói - Mi nên nhớ là người ngoài cuộc bao giờ cũng sáng hơn trong cuộc nhé. Vì vậy ta thật tiếc cho mi, nếu mi vô tình. Thù Chiến là một thanh niên sáng giá trên nhiều phương diện.

- Vì vậy là... bỏ qua rất uổng phải không?

Bích Ngọc cười

CHƯƠNG 23

Cái gì cũng không qua mặt được báo chí.

Sáng nay ở phụ trang Văn hóa nghệ thuật của các báo đều có đăng bản tin liên quan đến nhà đạo diễn tài ba Điền Triết.

“Đạo diễn Điền Triết đột ngột từ bỏ hết các chức vụ quan trọng trong đài truyền hình với lý do việc riêng”.

Và với báo chí thì hai chữ “Việc riêng” này có rất nhiều ý nghĩa. Họ bắt đầu thăm dò, điều tra Những bài phóng sự nhỏ, vén màn bí mật... Phần lớn kết luận... sự lục đục gia đình do chuyện tình cảm lãng nhãng của Triết mang lại.

Tuy không chỉ đích danh. Không cụ thể, nhưng những thứ đó cũng làm Bích Ngọc bức mình, nàng phone ngay đến đài truyền hình, đến nhà riêng tìm Triết nhưng ở đâu cũng không thấy. Triết trốn ở đâu? Bỏ đi đâu? Hay là trong một phút mất bình tĩnh có làm chuyện gì dại dột không? Ngọc biết lúc này Triết hẫng bối rối lắm. Mất tình yêu của Di lại bị áp lực của Mỹ. Triết như chiếc thuyền mất hướng ở biển khơi, trong cơn mưa bão. Phải tìm Triết để động viên bạn và chỉ có lúc này. Nhưng mà, tìm Triết ở đâu đây? Bích Ngọc căng thẳng, nàng đã lục lọi khắp nơi những chỗ mà Triết và bạn bè thường đến cũng không gặp. Ngọc bỏ cả bữa cơm trưa, xin phép nghỉ cả buổi chiều đi tìm, ở đâu cũng không thấy.

Hon bốn giờ chiều. Đứng giữa ngã tư đường nhìn xe cộ dập dìu qua lại. Bích Ngọc thở dài. Triết chợt nhiên mất tích.

Không có chuyện vô lý này. từ nào tới giờ Triết là con người thận trọng. Triết không thể có hành động gì quá lỗ. Nhưng giữa biển người mênh mông trong thành phố này, biết tìm Triết ở đâu? Trong cơn bối rối đó, chợt nhiên Ngọc nhớ đến Thù Chiến. Tại sao ta không đi tìm Thù Chiến. Biết đâu Chiến biết nơi ẩn của Triết? Ngọc vừa nghĩ đến điều đó là vội bước vào cửa hàng gần đây mượn điện thoại quay số để nhà Chiến ngay.

Nhưng ở đây chuông reo rất lâu, mà chẳng có ai nhắc điện thoại, chứng tỏ chủ nhà đã đi vắng. Vậy thì rõ là hôm nay ta đã xui quá. Ngọc thần thờ bước ra. Trên quầy báo ở góc đường, báo buổi chiều đã phát hành. Trên một trang báo văn nghệ Ngọc thấy có cái tit lớn với hàng chữ “Đạo diễn Điền Triết gặp chuyện rắc rối về hôn nhân”. Nàng vội vã mua ngay một tờ nhét vào xách tay. Bọn ký giả họ săn tin hay thật, vậy là mọi chuyện đã nổ tung. Không có gì giấu giếm được nữa. Ngọc tò mò nhưng cũng dần xuống, về nhà đọc rõ ràng hơn. Ngọc bước tới lề đường đón taxi Nhưng giờ này là giờ tan sở. Ngọc đứng như vậy gần mười phút mà chẳng có lấy một chiếc taxi trống. Ngọc nhìn quanh, chợt thấy một quán rượu gần đây. Hay là vào đây uống cái gì trước rồi một hồi về sau cùng được?

Và Ngọc đi vào quán. Giờ này ở đây khách không đông lắm. Ngọc chọn chiếc bàn trong góc cùng ngòì. Chưa bao giờ Ngọc vào quán một mình thế này, nên không tránh khỏi cảm giác bơ vơ.

Ngọc lại nhớ đến Thù Chiến, định gọi dây nói mời Chiến đến như nghĩ sao lại thôi. Lúc đó có một gã đàn ông lạ, thấy Ngọc ngòì một mình bước tới, với nụ cười:

- Xin lỗi, cô đến đây uống rượu có một mình à?

Bích Ngọc phớt lạnh:

- Không, tôi đang chờ bạn.

Gã thanh niên thấy không đúng đối tượng nên bỏ đi. Ngọc biết, nếu cứ ngồi một mình thế này, thế nào cũng gặp phiền nhiễu khác. Nàng vội hóp nhanh ly rượu nhẹ. Vừa định đứng dậy bỏ đi thì thấy hai người đàn ông ở trạng thái nửa say, đang lạng choạng bước vào. Ngọc giật mình, Chiến và Triết! Nàng vội chạy tới.

- Hai người đi đâu đây?

Ngọc hỏi. Triết quay sang, giọng lè nhè:

- Ồ là cô... vui quá... bọn này đã uống rượu suốt buổi chiều nay, vui quá!

Ngọc kéo Triết và Thù Chiến về chỗ ngồi của mình. Để hai người bạn ngồi xuống xong Ngọc lắc đầu nói với Chiến.

- Anh cũng vậy, tại sao lại rủ nhau đi uống rượu đến say mèm như thế này?

Chiến chỉ nhìn Ngọc với đôi mắt đỏ ngầu, như đau khổ như trách cứ, làm Ngọc không dám nhìn Chiến lâu, nàng quay sang Triết.

- Anh Triết, tại sao anh lại hành động như vậy? Chuyện gì mà phải đến độ từ chức, bỏ việc ở đài truyền hình chứ?

- Tôi làm vậy là đúng đấy chứ? Triết lè nhè nói - Cô không thấy sao, bây giờ tôi là cái thằng tự do, nhẹ nhàng nhất không phải làm, không phải bận rộn với bất cứ việc gì cả.

- Sao anh không nghĩ lại... Cái công trình lao động bấy lâu nay của anh? Cái tâm quyết mồ hôi,... phải tốn bao nhiêu năm qua mới đạt được địa vị này... Vậy mà anh lại bỏ hết.

- Không đáng một đồng xu! Đừng có nhắc đến nữa! Triết lớn tiếng nói - Cô thấy đấy. Sau khi Khả Di đi rồi có cái gì trên đời kia, không có tôi nó vẫn hoạt động được cơ mà? Nó nào có cần đến tôi. Nói rõ hơn... sợ là có nhiều người họ còn vỗ tay ăn mừng nữa là khác. Bởi vì họ cho rằng. Sự hiện diện của tôi đã cản trở sự tiến thân của họ.

- Tại sao anh lại nghĩ như vậy?

- Tôi nói không đúng sao? Tôi biết là có nhiều người họ mong tôi ngã xuống, họ chờ cái ngày này lâu rồi. Tôi biết thân nên một mình rút lui trước, như vậy phải hay hơn không?

- Anh là con người quá khích, anh tưởng ai cũng muốn hại anh? Sao không nghĩ đến chúng tôi? Anh có cả đám bạn bè này mà? Còn cả vợ con nữa..

- Vợ con à? Triết chột cười phá lên - Cô có biết Mỹ bây giờ thế nào không? Cô ấy đang reo hò chiến thắng, vì đã đạt được ước nguyện. Tôi bây giờ mất hết tất cả. Còn cô ấy? Mọi thứ trong tay. Từ tài sản, tiền bạc đến cả con cái. Nghe nói cô ấy định đổi họ cho cả hai đứa con của tôi nữa. Cũng được! OK! Đổi thì đổi. Bây giờ tôi cũng chẳng muốn giành giật nữa làm gì... Cả cái mạng này cũng chưa hẳn là của tôi nữa mà?

Ngọc lắc đầu:

- Mỹ sẽ không làm những chuyện như vậy đâu.

- Không lẽ tôi vu oan cho người ta Triết đưa tay ra liệu cho hầu bàn mang rượu ra, rồi nói tiếp:

- Tôi cũng nào có say, tôi rất tỉnh cơ mà? Cô không biết, Mỹ đã âm mưu chuyện này lâu lắm rồi. Mỹ chỉ chờ có dịp... và cơ hội đó đã đến, khi Khả Di bỏ đi, lúc tôi đang chơi với. Mỹ đã tổng thêm một đá, thế là tôi ngã nhào. Nhưng mà nghĩ lại... tôi thấy mình cũng đáng tội lắm... Tôi đã hư hỏng, không đề phòng. Tôi tưởng mọi thứ đều đơn giản... Ồ! Nghĩ lại mới thấy mình ngu, mình dại!

Nhưng Ngọc vẫn lắc đầu:

- Chị Mỹ không xấu như anh nghĩ đâu. Nếu có những dọa dẫm đó thì một chẳng qua chỉ là một sự xúc động nhất thời, một hành động không cố ý.

- Vậy thì cô cứ tự nhiên đến tìm hiểu xem.

Triết cười lớn, rồi tiếp:

- Đấy, đảng đó đâu còn là nhà tôi nữa, tôi đã không có quyền quay về.

- Sao kỳ vậy?

Bích Ngọc giật mình hỏi, nhưng Triết không trả lời, chỉ đưa ly rượu, hầu bàn mới đưa đến nốc cạn.

Bích Ngọc quay sang Thù Chiến:

- Anh biết chuyện gì đã xảy ra không?

- Tôi cũng không rõ.

Thù Chiến đáp. Khuôn mặt thất thần:

- Sáng nay, Triết đã tự động mò đến nhà tôi, rồi anh ấy rủ tôi đi uống rượu, chúng tôi đã uống hết quán này đến quán

khác. Tôi đang buồn, nên không muốn tìm hiểu gì cả. Chỉ thấy rượu thôi. Cuộc đời này rõ là vô duyên với lũ đàn ông chúng tôi.

- Tại sao anh lại có thể nói những lời bi quan như vậy? Đừng quên anh là con người đã từng từ cõi chết trở về nhé.

- Vậy mới là kỳ, trước kia trên con đường tìm đến cái sống tôi không hề bi quan, đó là một sự chiến đấu niềm tin. Còn bây giờ, sự việc hoàn toàn khác.

- Khác ở chỗ nào?

- Tôi hoàn toàn mất niềm tin. Chiến nói - Có thể là tôi không hiểu. Nhưng mà cái cú sốc tình cảm làm cho người ta dễ bị quật ngã hơn bất cứ cái gì khác.

Bích Ngọc chau mày, né tránh:

- Tôi không muốn thảo luận chuyện đó. Chúng ta hãy nói chuyện anh Triết đi.

- Anh ấy nào có khác gì tôi? Cùng đều là kẻ chiến bại trên mặt trận tình cảm. Chiến lắc đầu nói - Đàn ông sẵn sàng đổ mồ hôi, đổ máu không tiếc rẻ trên bất cứ lĩnh vực nào. Nhưng lại không chịu nổi những cú sốc trên phương diện tình cảm.

Bích Ngọc chau mày. Ngọc không muốn nghe, nhưng Chiến cứ lải nhải mãi cái điệp khúc trên nên nói:

- Phần lớn sự việc đều do chính mình tạo ra thôi.

- Tôi đồng ý là vậy, nhưng biết làm sao hơn, khi đã sa vào cái vòng đó? Bích Ngọc, từ lúc quen biết cô Tôi hoàn toàn bị động.

- Anh im đi. Anh tưởng giữa tôi và anh đã có gì à? Bích Ngọc đỏ mặt nói - Anh lấy tư cách gì nói chuyện đó với tôi chứ?

Thù Chiến không giấu giếm:

- Vì tôi yêu Ngọc!

Lời của Chiến làm Ngọc giận dữ. Ngọc cảm thấy như bị xúc phạm.

- Anh tưởng anh là ai? Anh lấy tư cách gì để nói với tôi điều đó? - Anh đừng có tưởng là vì mình giống Chí Hào rồi muốn nói gì là nói. Anh cần phải nhận diện lại con người mình đi. Xin lỗi, anh không phải là Chí Hào!

- Vâng, tôi biết rất rõ điều đó. Tôi không phải là anh Chí Hào, tôi không lấy tư cách gì cả. Tôi cũng không xứng với Ngọc, nhưng mà...

Thù Chiến bậm môi, mắt đỏ ngầu.

- Tôi yêu Ngọc... Và yêu là yêu... Chứ không cần nghĩ ngợi gì cả. Tôi không thể tự chế được mình. Bộ Ngọc tưởng là tôi không biết đau khổ sao? Không biết nhục sao? Tôi đã từng bị giằng co giữa bao nhiêu mâu thuẫn. Nhìn cái thái độ lạnh lùng, xem thường của Ngọc. Tôi muốn bỏ đi ngay. Nhưng rồi tôi không làm được như vậy. Tôi không biết tại sao nữa. Tôi hèn quá. Mặt dày quá phải không?

- Tôi không biết chuyện đó. Bích Ngọc run rẩy nói - Anh chỉ cần biết một điều là tôi yêu Chí Hào. Tôi chỉ biết có anh ấy và bất cứ một người nào tỏ ý yêu tôi, tôi đều cảm thấy đấy là như một sự xúc phạm làm tôi bị tổn thương...

Và điều này làm tôi buồn nôn. Bích Ngọc càng nói càng giận:

- Anh phải hiểu điều đó chứ? Trong trái tim tôi chỉ có một bóng hình của Chí Hào. Anh đã biết như vậy sao cứ quấy rầy tôi? Sao không cắt cho khuất mắt.

Cái thớ thịt trên mặt Chiến như căng ra. Một sự sỉ nhục quá sức. Sao Ngọc quá khích như vậy? Không lẽ Chiến không có cả cái quyền yêu. Chiến nghiêng răng nói:

- Cô... cô khinh rẻ tôi vừa vừa đó chứ?

- Anh muốn nói thế nào thì nói.

Bích Ngọc đột ngột đứng dậy bỏ đi ra ngoài:

- Tôi mong là từ đây về sau, anh đừng có quấy rầy tôi nữa,.

Bên ngoài gió lộng. Những cơn gió làm đầu óc Ngọc tỉnh táo phần nào... Ngọc chợt thấy hối hận, tại sao ban nãy mình lại khích như vậy? Tại sao nặng lời với Chiến? Nào có gì đáng đâu? Sao lại hành động như vậy? Cũng chưa uống nhiều mà? Ngọc thấy nhức đầu và không muốn nghĩ gì thêm nữa.

CHƯƠNG 24

Về đến nhà Bích Ngọc vào phòng khép cửa lại. Nàng lên giường định ngủ ngay. Một ngày căng thẳng, lại mệt mỏi... Bao nhiêu chuyện dồn dập. Dù là chuyện của bạn bè nhưng Ngọc lại khổ tâm không ít.

Và có lẽ vì mệt, cũng có thể vì rượu. Thật nhanh, Bích Ngọc thiếp đi.

Nhưng giấc ngủ không phải hoàn toàn là bình thản... Những cơn ác mộng vọt vờ. Ngọc ngạc nhiên - Không hiểu sao trong những giấc mơ đó chỉ hoàn toàn thấy khuôn mặt của Chiến chứ không thấy Chí Hào... Ngọc không thể không thừa nhận một điều... Chiến mạnh khỏe, rắn rỏi hơn Hào. Đó là hai con người với lại cá tính khác nhau. Nhưng đôi lúc như hòa nhau thành một. Nhiều lúc Ngọc không phân biệt được. Và khi tỉnh dậy, Ngọc thấy cổ họng khát bỏng, người lại ướt vã mồ hôi. Một sự giằng co đáng sợ.

Bích Ngọc ngồi dậy nhìn ra cửa sổ. Bên ngoài trời tối sẫm. Nhìn vào đồng hồ. Mới mười một giờ hơn. Ngọc bước vội ra phòng khách, tìm một ly nước lọc giải khát. Đèn ở đây còn sáng choang, mẹ đang ngồi xem ti vi.

Thấy Ngọc bước ra, người mẹ hỏi:

- Con có muốn ăn gì không, mẹ nấu cho?

Ngọc vừa rót nước vừa nói:

- Thôi không cần, con chỉ thấy khát thôi mẹ.

Người mẹ nhìn con gái lo lắng.

- Hình như con không được khỏe phải không? Ban chiều lúc con về nhà mẹ thấy con xanh xao thế nào đấy!

Bích Ngọc ngồi xuống gần mẹ trấn an.

- Ban nãy con có uống tí rượu rồi đi ra gió nên hơi choáng váng, nhưng bây giờ thì không sao rồi.

Bích Ngọc nói, mặc dù vẫn còn thấy nhức đầu. Buổi chiều đến giờ chưa có hạt com trong bụng, nhưng Ngọc vẫn không thấy đói.

- Con đã uống rượu với ai vậy? Người mẹ hỏi - Thù Chiến à?

- Không phải con chỉ uống có một mình, sau đấy mới gặp bọn Triết.

Bích Ngọc thở dài rồi tiếp:

- Thấy anh Triết cũng tội... Cả người anh ấy như sút hẳn đi.

Người mẹ với cái nhìn theo quan điểm của mình nói:

- Cái đó cũng đúng thôi. Gieo gì thì gặt nấy chứ? Con thấy không, đàn ông hay đàn bà gì cũng vậy. Một người không thể đứng cùng một lúc trên hai con thuyền. Tại hẳn tham lam quá. Vừa muốn có vợ con, lại vừa muốn Khả Dị Mà trên đời này đâu có gì đơn giản vậy? Ai cũng là con người cũng biết cảm xúc. Tham quá trắng tay thôi.

Bích Ngọc biện hộ cho bạn

- Chuyện không hẳn như vậy đâu mẹ. Nội tình phức tạp hơn. Ngay chính con nè cũng chịu không hiểu... Đồng ý là Triết hành động sai, chỉ vì Triết yêu Khả Di Nhưng mà chị Mỹ thì cũng...

Bích Ngọc không nói tiếp. Bởi vì Ngọc chợt nghi vấn. Mỹ có hoàn toàn không đúng không? Ở đây ai là đúng, ai không đúng? Làm sao có thể khẳng định được. Chuyện tình cảm là chuyện phức tạp không ai có thể nhận định một cách chính xác.

Người mẹ thấy Bích Ngọc đang nói nửa chừng, chợt dừng lại nên tò mò hỏi:

- Thế nào? Mỹ thì sao? Mẹ thấy cô ấy hành động vậy là đúng. Ai lại bất nhân như Triết? Bỏ bê vợ con, mãi cho đến lúc bị người tình đá đít mới quay về tổ cũ. Mẹ mà là Mỹ, mẹ cũng không chấp nhận chuyện đó.

Bích Ngọc không hài lòng.

- Mẹ này. Mẹ chưa rõ chuyện nội bộ của người ta thì đừng phê phán như vậy là không đúng. Ở đây phải thấy rõ một điều là... anh Triết cũng có lương tâm nên không cương quyết dứt khoát được, còn Khả Di cũng là người quá hiền lành biết nghĩ đến người khác nên chọn hy sinh. Kết quả là chỉ có chị Mỹ hưởng lợi chiếm thượng phong hơn tất cả.

- Không thể nói như vậy được. Người mẹ lắc đầu - Mặc dù mẹ rất quý Khả Di, nhưng cái gì cũng phải công bằng. Trên công luận, ai cũng thấy rõ một điều đây là Khả Di đã giết chồng người ta.

Bích Ngọc rót thêm một ly nước.

- Nhưng mà... Ở đây mẹ cũng rõ... Ai là người bị thiệt thòi nhất chứ?

Người mẹ suy nghĩ rồi cười.

- Chẳng ai vui sướng cả, mà phải nói là cả ba cùng khổ, đúng không?

- Sự thật là vậy. Bích Ngọc tựa người vào ghế nói - Mẹ biết không hôm nay trông anh Triết mà thấy tội.

Người mẹ nói:

- Nhưng dư luận sẽ không đứng về phía cậu ấy!

Bích Ngọc lắc đầu.

- Xã hội chúng ta rõ là kỳ cục... Cái gì cũng tiến bộ nam nữ thì bình quyền... Vậy mà phụ nữ vẫn được ưu tiên, lúc nào cũng bị xem là phái yếu và không cần đúng hay sai. Phụ nữ lúc nào cũng được bênh vực tuyệt đối.

Người mẹ nói:

- Mẹ thấy Mỹ không có lỗi gì trong chuyện này cả!

- Bây giờ chị ấy đã tống anh Triết ra khỏi nhà. Làm như vậy là đúng à?

- Đó cũng tại Triết. Cậu ấy đã làm việc không suy nghĩ. Có đời nào đã là chồng là cha lại không nghĩ đến vợ con. Mang hết tình cảm của mình cho người tình? Vậy là đúng ư? Mẹ không thể vì chuyện Di là bạn bè con, rồi mù quáng bênh vực họ. Rõ ràng lỗi ở đây hoàn toàn ở Triết.

Bích Ngọc ngồi suy nghĩ lời mẹ. Ngay lúc đó, chuông điện

thoại đột ngột reo. Người mẹ cầm máy lên, chột tái mặt:

- Ở đâu đấy? Sở cảnh sát à? Máy ông tìm ai?

Người mẹ nghe xong, trao ngay cho Ngọc.

- Sở cảnh sát họ tìm con nè.

- Sao có chuyện kỳ cục vậy? Bích Ngọc ngạc nhiên không kém

- A lô chuyện gì vậy? Vâng, là tôi đây, Vâng, Vâng... tôi sẽ đến ngay. Vâng, mười phút nữa thôi.

Và Bích Ngọc đặt máy xuống, rồi chạy ngay về phòng thay áo.

Ba phút sau nàng đã có một ngoài phòng khách, với ví tay đầy đủ. Người mẹ hỏi:

- Chuyện gì vậy con?

Bích Ngọc vừa bước ra cửa, vừa trả lời:

- Da... anh Triết và Thù Chiến họ đã đánh lộn trong quán.

Trên đường đi. Bích Ngọc thấy đầu căng thẳng. Sao lại có chuyện kỳ cục vậy. Ban nãy lúc bỏ đi. Ngọc thấy hai người vẫn còn uống rượu một cách đàng hoàng cơ mà? Mới cách mấy tiếng đồng hồ. Vậy mà lại đập lộn nhau. Chuyện gì? Phải chăng vì rượu? Có ai bị thương không? Sao lại bị nhốt ở bót cảnh sát? Ai thừa bắt.

Ngọc phóng lên taxi, nói địa chỉ. Khi chiếc xe dừng lại trước cổng bót. Ngọc đã trả tiền và bỏ cả tiền lẻ thối lại. Nàng báo tên với cảnh sát trước cổng, rồi chạy vội vào trong. Ngọc chỉ ngồi đợi một chút đã thấy người ta đưa Triết và Thù Chiến ra.

Triết đứng đấy với đôi mắt ngây dại. Tóc tay rối bù, như người mất trí. Còn Thù Chiến? áo sứt nút mặt tím bầm mấy chỗ. Người ngòm giống như kẻ bụi đời.

Bích Ngọc không nhìn họ lâu được

- Chị đến đây bảo lãnh cho họ phải không?

Vị sĩ quan hất hàm về phía bọn Triết hỏi Ngọc:

Ngọc gật đầu, không đáp.

Vị sĩ quan nói:

- Chúng tôi cũng vừa sưu tra lý lịch họ xong. Toàn là những nhân vật tài danh nổi tiếng...

Rồi ông ta cười:

- Đâu phải bọn lưu manh phá hoại đâu? Buồn chuyện gì mà lại đập lộn? Phá quán? Đây là lần đầu, lại nể là người đảng hoàng nên chúng tôi chỉ phạt vi cảnh. Vậy giờ chị hãy ký vào tờ giấy này, là có thể lãnh họ ra ngay.

Bích Ngọc vừa ký vừa thắc mắc:

- Chuyện xảy ra thế nào vậy ông?

Vị sĩ quan trực kể:

- Họ uống rượu say mềm - Nhất là anh ca sĩ Thù Chiến này. Anh ấy uống xong vỗ bàn rồi khóc và hét. Nhiều người quen mặt, biết anh ấy, mới bước tới can ngăn, nhưng anh ta không những không dừng lại, mà con vung tay lên đánh người, thế là trận hỗn chiến xảy ra. Cả quán rượu như muốn vỡ tung. Ấu đả loạn xạ. Đến độ chủ quán rượu không biết làm sao hơn

là gọi cảnh sát, thế là chúng tôi phải đến can thiệp, mang họ về đây.

- Thế còn anh Điền Triết? ông đạo diễn Điền Triết này?

- Anh ấy thì đỡ hơn, cũng say khướt, nhưng lại ngồi yên như ông phỗng đất, không nói năng gì đến ai cả. Nhưng vì ông ta đi chung với Thù Chiến, nên chúng tôi bắt buộc phải mang ông ta đến đây luôn.

Bích Ngọc thở dài, rồi quay qua nhìn Thù Chiến bây giờ cũng có vẻ tỉnh rượu. Anh ta đứng đấy yên lặng nhìn Ngọc. Đương nhiên Chiến biết Ngọc đến đây làm gì.

Bích Ngọc làm xong thủ tục, tiến đến phía hai người nói:

- Thôi bây giờ mình về đi!

Thù Chiến không nói một lời gì với Ngọc. Chỉ đỡ Triết đứng dậy rồi ra ngoài. Anh chàng như chẳng biết đến sự hiện diện của Ngọc.

Ngọc cũng yên lặng, đi sau lưng hai người.

Ra khỏi bót cảnh sát, Ngọc nói:

- Để tôi đưa hai người về nhà nhé?

- Thôi không cần.

Chiến nói, giọng vẫn còn đầy dối hòn.

- Cám ơn cô đã đến bảo lãnh cho chúng tôi. Bây giờ chúng tôi có thể một mình về nhà được rồi.

- Anh Thù Chiến này!

Bích Ngọc bút rút, nhưng Chiến lắc đầu.

- Cô về đi, một lần nữa cảm ơn cô!

- Nhưng các anh đi đâu chứ?

Ngọc hỏi, không yên tâm vì thấy Triết và Chiến chưa hoàn toàn tỉnh táo

Nhưng Chiến quay lại, ánh mắt có vẻ khó chịu.

- Cô còn quan tâm đến bọn này à?

- Đương nhiên là quan tâm. Bích Ngọc nói một cách tự nhiên

- Bởi vì các người đều là bạn của tôi

Nhưng Chiến lắc đầu.

- Cô nói sai rồi. Triết thì đúng, còn tôi? Tôi biết phận mình tôi không dám nhận cái danh dự đó đâu.

Rồi Chiến ngoắc lấy một chiếc taxi, dìu Triết ngồi vào, đóng cửa lại.

Chiếc xe xả khói chạy thẳng.

Bích Ngọc đứng ngẩn ra nhìn theo, lòng lạnh buốt. Bích Ngọc thấy cái ánh mắt và thái độ của Chiến ban nãy hoàn toàn giống hệt Chí Hào.

Và Ngọc cũng vội ngoắc lấy một chiếc taxi khác, leo lên. Ngọc dặn bác tài chạy đuổi theo chiếc xe vừa chạy. Bác tài ngạc nhiên nhưng không hỏi. Riêng Ngọc thì Ngọc hiểu tại sao mình lại làm như vậy.

Xe dừng lại trước tòa chung cư, nơi có căn hộ của Chiến. Chiến dìu Triết bước xuống xe, thấy Ngọc đuổi theo. Chỉ đưa

mắt lạnh nhìn Ngọc, rồi tiếp tục đi Triết vào nhà.

Ngọc lúng túng hỏi:

- Tôi có thể vào nhà anh được chứ?

Thù Chiến liếc nhanh về phía Ngọc rồi nói:

- Nhà chỉ có hai người đàn ông, cô vào có thấy bất tiện không?

Bích Ngọc chau mày lắc đầu:

- Tôi có làm điều gì không phải đâu! Sao anh lại khó chịu vậy? Dù gì chúng ta vẫn là bạn cơ mà?

- Cô vẫn coi tôi là bạn?

Ngọc không nói, chỉ hỏi:

- Tại sao hai người lại đánh lộn chứ?

- à! Vì buồn, bực mình ngứa tay, bất mãn đủ thứ.

Chiến nhún vai nói:

- Cô thấy đấy, chúng tôi sống như những tên hề. Chỉ giỏi làm trò cười cho thiên hạ. Vậy mà cứ nghĩ tưởng mình ngon lành lắm. Chúng tôi buồn mà họ lại dám vui vẻ... Có phải bực mình không? Vì vậy, phải đánh, thế là đánh nhau!

- Nhưng nghe ông cảnh sát nói là tại anh khóc lóc, la hét người ta mới kéo đến mà.

- Tôi không vui. Thì tôi có quyền la hét để hả hơi. Chuyện đó có gì lạ. Con người thật là kỳ cục. Tại sao lúc mình bình thường tôi đứng trên sân khấu tôi cũng hét, nhưng họ lại

nghe, lại còn vỗ tay... Còn hôm nay tôi hét, họ lại cười, có phải là họ đã chọc giận tôi không?

- Anh thật là...

Bích Ngọc nói nhưng rồi ngưng lại. Nàng như cảm thông cái nỗi buồn trong lòng Chiến. Bây giờ thì Ngọc hiểu. Tình cảm của Chiến dành cho nàng khá đặc biệt, đấy không phải là chuyện đùa.

Chiến tiếp tục:

- Cô thấy đấy. Tôi nguyên là một người đầy mặc cảm, Tôi thật sự yêu cô, nhưng trước mắt cô, tôi là một tên hề không hơn không kém.

Rồi chiến cười buồn,.

- Vậy mà... Tôi lại không chịu an phận. Làm sao có thể coi là ngang hàng một người như động vật quý được nuôi trong lồng sơn gác tía, còn người kia chỉ như loài thú hoang dã? Vậy mà không biết thân. Đại thật! Có phải là ếch nhái đòi ăn thịt thiên nga không?

Lời của Chiến làm tim Ngọc đập mạnh. Cai thái độ tự châm biếm của Chiến làm tim Ngọc nhói đau.

Chí Hào cũng đã từng ví von như thế.

- "... Em thì là một sinh viên giỏi, cầu tiến, em lại là đứa con gái ngoan trong gia đình. Em toàn bích, trong khi tôi chỉ là một thằng con trai hư đốn, một thứ lãng tử. Con đường của chúng ta đi không giống nhau, khác hẳn nhau. Vậy mà tại sao em lại cứ đeo theo tôi hoài vậy? Em không sợ cuộc đời mình xuống dốc, không sợ người ta cười chê ừ".

Chí Hào như vậy đấy. Một con người đi trong bóng tối, biết đường tối mà vẫn đi. Ở đây, Thù Chiến có nhiều cái tương đồng của Chí Hào. Nhưng không phải là cùng đi một con đường. Mà là cái thái độ, cái ngang tàng, bất cần đời.

Ngọc không dần được

- Anh nói đi... anh là ai?

Chiến không trả lời thẳng Ngọc, hỏi lại:

- Cô nghĩ tôi là ai chứ?

- Tôi thấy anh là Thù Chiến, nhưng anh cũng là Chí Hào. Có phải là anh chưa chết... Anh đã giả vờ để gạt tôi phải không?

Chiến lắc đầu.

- Bích Ngọc, cô đã lầm rồi... Cô hãy buông tôi ra. Cô nghe này... Tôi là Thù Chiến chứ không phải là Chí Hào. Tôi không phải là một vật thể thân của anh ấy. Mãi mãi không là thế...

Bích Ngọc lùi ra sau, nhưng vẫn không tin.

- Anh... chắc chắn là anh lừa dối tôi. Anh là Chí Hào và anh chưa chết.

- Làm gì có chuyện đó. Chiến lạnh lùng nói - Tại sao tôi phải dối cô chứ? Tôi không phải là Chí Hào. Tôi cũng không muốn đóng vai thế cho một ai, mà tôi là tôi. Thù Chiến đây. Cô có nghe không? Tôi hoàn toàn khác hẳn Chí Hào. Nếu cô muốn tìm Chí Hào từ thân xác tôi... Thì cô sẽ thất vọng... Không có chuyện đó đâu. Tôi cũng không muốn đóng vai trò đó đâu. Tôi là một người khác, cô hiểu chưa? Bây giờ tôi biết là... cô đang xúc động mạnh. Vậy tốt hơn... cô nên về nhà nghỉ đi. Cô sẽ bình thần trở lại, và cô sẽ thấy rõ.

- Không... không...

Bích Ngọc ôm mặt, rồi chợt òa lên khóc.

- Cô Ngọc này... Cô hãy nghe tôi.

Thù Chiến nói. Và Ngọc biết rằng đấy là sự thật. Nàng không đợi Chiến nói thêm, vội vã quay người chạy ra ngoài, phóng lên taxi về nhà.

Trên đường, Ngọc đã khóc một cách thoải mái. Bất chấp cái nhìn tò mò của ông taxi Nước mắt không hẳn là sự thất vọng mà như một sự thỏa mãn. Vì hình như Ngọc đã tìm được lời giải đáp.

Về đến nhà. Những giọt nước mắt còn chưa ráo trên mặt Ngọc đã làm mẹ nàng ngạc nhiên

-Ồ, con thế nào vậy?

- Con cũng không biết. Ngọc đáp - Nhưng con dám đoán chắc với mẹ là sau cái khóc lần này, mãi mãi về sau... con sẽ không khóc nữa, con sẽ bình thản hơn... trên mọi phương diện.

CHƯƠNG 25

Vừa chuẩn bị đi làm thì Triết đến tìm Ngọc. Đó là một sự kiện khá bất ngờ, Ngọc phải kêu lên:

- Ồ anh Triết, hôm nay anh khỏe hẳn rồi chứ?
- Vâng, sau cú sốc mạnh, rồi mọi thứ phải trở lại trạng thái bình thường thôi.

Triết cười buồn nói:

- Bây giờ là lúc đối diện với thực tế, phải kiếm sống chứ?
- Mấy hôm rày, anh ở đâu?
- Vẫn ở nhà của Thù Chiến.

Bích Ngọc gật gù.

- Thế anh đến đây, hẳn có việc gì? Tôi có thể làm gì để giúp anh?
- Bây giờ thì chưa. Nhưng có lẽ rồi tôi sẽ cần. Triết nói - Tôi dự định là hai ngày nữa sẽ sang Singapour.
- Anh thông báo cho Khả Di biết chuyện này chưa?
- Chưa, vì tôi muốn dành cho cô ấy một sự ngạc nhiên.
- Ngạc nhiên à? Bích Ngọc phân vân rồi nói - Chuyện của anh chắc chắn các báo ở Singapour họ đều đã đăng lại. Anh nghĩ

xem phản ứng của Khả Di thế nào? Cô ấy hài lòng không?

Triết thở dài:

- Chuyện này... Bích Ngọc thấy đấy, tôi chỉ là người bị động. Tôi bị kẹt giữa sự đấu trí của hai người đàn bà... Có nhiều khi nghĩ lại, mới thấy mình quá khờ khạo, lúc nào cũng tưởng mình thông minh sáng suốt, để rồi cuối cùng chỉ như đà điểu xây tổ. Tất cả sự nghiệp trở thành dã tràng xe cát.

- Đó lỗi phần nào cũng tại anh. Anh không dứt khoát ngay từ đầu?

Triết lắc đầu. Bích Ngọc lại hỏi:

- Rồi anh định sang Singapour làm gì?

- Rước Khả Di về đây. Triết nói - Hoặc là tôi sẽ ở hẳn bên ấy.

- Anh nghĩ vậy là sai rồi.

Bích Ngọc lắc đầu nói. Vì nàng hiểu rất rõ của Khả Di.

- Khả Di sẽ không theo anh về đây, mà cũng sẽ không thích anh ở lại bên ấy.

- Vậy thì tôi phải làm sao? Triết căng thẳng nói - Đương nhiên tôi sẽ tuân thủ ý kiến của Di nhưng mà tôi biết, ít ra Khả Di cũng còn yêu tôi mà?

- Yêu là một chuyện... Bích Ngọc lắc đầu nói - Anh quên là vì yêu anh mà Di nó mới bỏ đi à?

- Vậy thì tôi phải làm gì bây giờ?

- Tạm thời anh nên ở lại đây. Gãy dựng lại sự nghiệp.

Triết lặc đầu:

- Chuyện Mỹ làm khiến tôi hoàn toàn mất cả niềm tin... tôi thấy nghi ngờ mọi thứ... Làm sao tôi có thể đứng thẳng được?

- Anh phải lấy lại niềm tin. Bích Ngọc nói - Khả Di không thích thấy anh sang đây đâu. Anh mà sang đây vấn đề sẽ trở thành phức tạp. Với Mỹ thì tôi không rõ, nhưng với Di thì bất cứ giá nào anh phải trụ chân lại ở đây.

Triết mệt mỏi.

- Nhưng những gì đã xảy ra với tôi như cơn ác mộng.

- Như vậy thì anh đến Singapour chẳng qua là để trốn lánh?

- Cùng có thể, nhưng trong lúc này. Tôi nghĩ cách duy nhất là sang Singapur tìm Di.

- Tại anh nghĩ như vậy? Anh đâu chỉ có con đường duy nhất đó?

- Có thể như vậy? Nhưng tôi thấy là trước kia, tôi để Di rời khỏi là một sai lầm lớn.

- Không thể nói vậy... Không có chuyện Khả Di bỏ đi thì chuyện chị Mỹ quấy vẫn có thể xảy ra cơ mà?

- Đồng ý là chuyện đó sẽ xảy ra, vì Mỹ đã tính toán, âm mưu chuyện này lâu rồi. Mỹ căm hận tôi, nên đây là một trận chiến quyết đấu, tôi biết. Tôi không giận Mỹ. Nhưng tôi cũng không nghĩ là chỉ một cú sốc thế này là mình sẽ quy luôn.

- Đúng. Bích Ngọc gật đầu - Nếu anh còn niềm tin. Anh can đảm đứng dậy thì mọi thứ sẽ quay lại với anh ngay.

- Cảm ơn Bích Ngọc, cô đã động viên tôi.
- Làm sao không? Khi chúng ta vẫn là bạn bè.

Triết chợt do dự một chút, rồi nói:

- Có một chuyện này... Bích Ngọc biết đấy mấy hôm nay tôi ở đảng Thù Chiến... sống chung với hắn, tôi mới biết là... hắn rất khổ tâm... hắn tuyệt vọng đến độ... muốn bỏ đất này mà đi.

Bích Ngọc chau mày... Thù Chiến bỏ đi Bỏ thành phố này ra đi Noi hắn đang nổi tiếng? Đang hái ra tiền... Có chỗ nào thuận lợi hơn đây chứ?

Bích Ngọc chưa kịp hỏi, đã nghe Triết tiếp:

- Chiến nói sẽ quay trở về Mỹ, và cố gắng làm lại từ đầu.

Bích Ngọc yên lặng, cô bình thản như chuyện không liên can gì đến mình. Triết nhìn Ngọc.

- Sao Ngọc không nói gì cả vậy?

Bích Ngọc chớp mắt

- Anh thấy tôi phải nói gì trong chuyện đó chứ?

Triết hỏi thẳng:

- Không lẽ Ngọc chẳng có một chút tình cảm gì với Thù Chiến cả sao?

Bích Ngọc cố giải thích:

- Thời gian quen biết nhau giữa chúng tôi khá ngắn. Và lại cũng không ở điểm thích hợp

- Tại cô quá nghiêm khắc với chính mình. Triết suy nghĩ rồi nói - Làm gì cũng vậy, không cứ cố đè nén là tốt. Và lại Chí Hào chết cũng đã được ba năm rồi. Bây giờ Bích Ngọc còn trẻ, cơ hội làm lại cuộc đời còn nhiều, chứ nếu để thêm một thời gian nữa có thể quá muộn Ngọc hiểu chứ?

- Cám ơn lòng tốt của anh. Bích Ngọc nói - Nhưng tôi cũng biết cách sắp xếp cuộc sống của mình mà?

- Nếu vậy thì tốt.

Bích Ngọc lại nói thêm:

- Tôi hiểu tình cảm của chính mình. Tôi cũng có đủ sự chín chắn nhưng tôi biết là chuyện tình cảm không nên miễn cưỡng...

- Chuyện giữa Ngọc và Chiến là miễn cưỡng?

- Chưa hẳn. Nhưng nó chưa có đủ điều kiện ắt có và đủ.

- Thôi được. Triết đứng dậy - Ngọc cứ từ từ suy nghĩ. Có điều như tôi biết, thì cao lắm một tuần lễ nữa, Thù Chiến sẽ bỏ đi. Hiện hẳn đang thu xếp và giải quyết hết tất cả những hợp đồng còn tồn đọng.

Bích Ngọc vẫn bình thản

- Bao giờ anh ấy có vé máy bay hãy cho tôi hay.

- Vâng.

Triết thở dài.

o0o

Sau khi Triết đi rồi, Bích Ngọc chợt thấy căng thẳng, Ngọc như không làm chủ được tình cảm của mình nữa, Thù Chiến sẽ bỏ đi về Mỹ? Và chuyện bỏ đi này rõ ràng là vì Ngọc. Ngọc đã biết như vậy làm sao bình tâm được chứ? Nếu bảo là giữa Ngọc và Chiến hoàn toàn không có tình cảm thì đó là một chuyện dối trá. Chiến lại không thể thế chỗ của Chí Hào được.

Ngọc biết rất rõ con người mình. Ngọc cố chấp và ương ngạnh từ lâu. Nhưng sự cố chấp đó đã từng là nguyên nhân của biết bao đau khổ. Ngọc biết vậy, mà vẫn không làm sao sửa đổi được mình.

Thù Chiến sắp bỏ đi mà Ngọc vẫn chưa làm sao hiểu được lòng mình. Bích Ngọc đang ngồi nghĩ vẩn vơ, thì chuông điện thoại reo vang, rồi cô thư ký riêng báo lại:

- Thưa cô, có bà họ Điền định nói chuyện với cô.

Bà họ Điền? Ai vậy? Chắc có lẽ là Mỹ.

- Alô! Ai đấy!

Bích Ngọc nhắc máy lên hỏi:

- Chị Bích Ngọc đấy phải không? Rõ là giọng của Mỹ - Em có chuyện muốn gặp chị ngay, chị đến với em được không?

- Vâng, vâng

Bích Ngọc lúng túng nói. Với Mỹ, Ngọc không có cái thân tình như với Khả Dị Giữa hai người có một khoảng cách, nhưng bây giờ Mỹ lại gọi đây nói đến. Giọng có vẻ xúc động lạ. Ngọc không nỡ từ chối, và lại nàng cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra.

- Chị muốn lúc nào tôi đến? Ở nhà à? Vâng tôi sẽ đến đấy ngay.

- Thôi để tan sở xong chị đến cũng được. Chỗ ở cũ chị biết mà, em chờ chị.

- Được. Ngọc nói - Nhưng mà chị Mỹ này, chị có thấy là nên báo cho anh Triết biết không?

- Thôi không cần chị ạ. Mỹ vội nói - Cũng không có chuyện gì quan trọng lắm đâu, chị yên tâm. Tôi muốn chị đến để nhờ chị chuyển hộ cho một vài món đồ... vậy thôi.

Ngọc gật đầu:

- Thôi được tan sở tôi sẽ đến ngay.

- Vậy thì tốt quá. Cảm ơn chị trước.

Rồi Mỹ cúp máy. Ngọc nhìn vào máy ngẩn ra. Chuyện gì đây? Chuyển một vài món đồ? Chuyển cho ai? Hẳn là có liên hệ đến Triết.

Nhưng dù có gì đi nữa thì tan sở Ngọc cũng phải tới nhà Mỹ ngay.

Từ cái hôm Ngọc và Thù Chiến đến nhà của Triết. Chúng kiến cảnh lộn xộn trong thư phòng đến nay. Đây là lần đầu tiên Ngọc quay lại và mọi thứ đều đây bất ngờ. Không giống như khung cảnh cũ. Cái sạch sẽ ngăn nắp ngày nào biến đâu mất. Trước mắt Ngọc là một phòng khách đầy rác.

Mỹ ngồi đấy, dáng сут hằn, tóc tai rũ rượi. Mỹ giống như một người vừa trải qua cơn bệnh nặng mới hết.

Mỹ nhìn Ngọc với cặp mắt to đen, ngo ngác.

- Chị Ngọc, tôi mời chị đến đây chỉ với một mục đích. Đây là... chị làm ơn mang cái túi da này trao lại cho anh Triết. Chị hiểu cho Thật ra tôi cũng không muốn làm phiền chị, nhưng mà... tôi không biết làm sao liên lạc được với anh Triết.

Mỹ nói một cách xúc động đặc biệt. Người đàn bà ở trạng thái tuyệt vọng đau khổ, chứ không phải là người đã chiến thắng.

- Chị Mỹ này!

Bích Ngọc nói và nheén giọng hẳn. Trong cái hoàn cảnh này. Ngọc biết Mỹ là người đang đứng bên bờ vực. Vậy thì lỗi này là do ai? Chưa hẳn là Mỹ. Vì ly nước đã đầy, chỉ cần một giọt nước là tràn ngay.

Mỹ không đợi Ngọc nói thêm, nói:

- Cô Ngọc biết không. Chuyện mấy hôm trước đó... Phải nói là... một lần can đảm nhất mà tôi dám làm, tôi không biết làm vậy là đúng hay sai. Nhưng sai đúng gì tôi cũng phải làm cả... Bằng không tôi sẽ chết. Chịu không nổi mà chết... Cô Ngọc biết không... bây giờ nghĩ lại tôi thấy là... Tôi đã giết anh Triết... Nhưng đó cũng là một cách để giết tôi. Nhưng tôi biết làm sao hơn... Cô Ngọc - Hẳn là cô trách tôi nhiều lắm phải không?

- Không, không, tôi không dám. Bích Ngọc vội vã đính chính
- Tôi chỉ là người ngoài cuộc. Tôi nào có quyền đó?

Bích Ngọc ngưng lại một chút thăm dò, rồi thở ra:

- Tôi thấy thì trong cái chuyện này, chẳng ai vui sướng, phải nói là cả ba cùng khổ...

- Cảm ơn điều vừa nhận xét của cô.

Mỹ ghen lời nói:

- Vậy mà tôi tưởng là... Trong chuyện này bạn bè của anh Triết đều hiểu lầm, đều không tha thứ cho tôi. Phải nói là hôm đó, lúc bấy giờ. Tôi đã xúc động quá độ, tôi hành động như là một người điên. Vâng tôi biết. Ngay bây giờ nghĩ lại, tôi thấy xấu hổ vì chuyện đó.

Bích Ngọc ngồi yên. Mỹ lại tiếp

- Anh Triết có lẽ hận tôi nhiều lắm, vì không những tôi đã làm vỡ cái gia đình này mà tôi còn phá tan cả sự nghiệp của anh ấy... Cái sự nghiệp mà anh ấy đã đổ biết bao công sức mới gây dựng được. Tôi rõ là ngu xuẩn, dốt nát. Như anh ấy đã nhận xét.

Bích Ngọc xúc động nắm lấy tay Mỹ. Bàn tay lạnh buốt đang run rẩy.

- Anh Triết ban nãy có nói với tôi là không hề hận Mỹ mà chỉ hận mình. Ngọc an ủi Mỹ - Chuyện đã đến cái nước này thôi thì Mỹ cũng phải cố gắng. Phải gượng dậy để lo cho mấy đứa con.

- Tôi đã suy nghĩ. Và càng suy nghĩ tôi càng thấy mình đáng trách. Tôi không phải chỉ hành động lầm lẫn, mà còn có lỗi với Triết và cả với bầy con nữa.

- Chị Mỹ, chị không nên bút rút mâu thuẫn như vậy. Bây giờ có thế nào thì chẳng ích lợi gì đâu. Bích Ngọc lắc đầu nói - Con người mà. Trong cuộc đời làm gì không vấp phải lầm lẫn... Ai cũng có chuyện đó, không chỉ một mình chị.

Mỹ ngược lên:

- Cô cũng đã từng như vậy ư?

Câu hỏi của Mỹ làm Ngọc đau nhói. Bất chợt Ngọc nghĩ ngay đến Thù Chiến tại sao? Đó có phải là một quyết định lầm lẫn chẳng? Thù Chiến sắp rời khỏi đây. Ngọc nhột nhạt nói:

- Vâng, chính tôi. Tôi cũng đã mấy lần quyết định sai lầm.

Mỹ hỏi tiếp:

- Thế chị Ngọc có thấy hối hận không?

- Có chứ.

Ngọc đáp một cách không cần suy nghĩ. Mỹ nghe nói chảy nước mắt.

- Em cũng vậy, bây giờ em hối hận quá. Nhưng mà bây giờ mà có hối hận thì cũng nào có ích lợi gì, phải không? Mọi chuyện đã lỡ dở cả rồi.

- Chị Mỹ này. Biết vậy, nhưng ta cũng không thể không hối hận. Thôi thì coi như một kinh nghiệm cho bản thân để sau này tránh...

Ngọc nói như nói cho chính mình chứ không phải để an ủi Mỹ.

Mỹ khóc thêm một chút, rồi gạt nước mắt nói:

- Bây giờ coi như có một mình Ngọc là hiểu được tôi... Ngọc hãy mang hộ tôi cái túi da này đưa lại cho anh Triết. Coi như để tôi xin chuộc lại phần nào lỗi lầm của mình.

Rồi Mỹ lắc đầu nói:

- Bây giờ tôi mới thấy cái bệnh ghen của đàn bà ghê gớm thật. Nó không những chỉ đập nát gia đình mà còn làm thiệt thòi cho bản thân.

CHƯƠNG 26

Về đến nhà, Ngọc gọi dây nói đến nhà Thù Chiến ngay để gặp Triết người tiếp điện thoại lại là Chiến.

- Bích Ngọc đây à? Xin lỗi, nhưng anh Triết bận việc không có ở nhà.

Bích Ngọc yên lặng một chút nói:

- Chị Mỹ có nhờ tôi chuyển một gói đồ cho anh Triết. Tiếc quá. Anh ấy đi đến bao giờ mới về? Hay là để tôi nay tôi đến tìm anh ấy vậy?

- Để tôi nhận giùm anh ấy được không?

- Tôi nghĩ là... Để anh ấy đích thân nhận thì hay hơn.

Bích Ngọc nói không hiểu sao Ngọc lại thấy ngại phải đối diện với Thù Chiến.

- Bao giờ anh ấy về đến, nhờ phone ngay cho tôi nhé?

- Vâng.

Thù Chiến có vẻ bình thản lại. Ngọc nói;

- Vậy thì chào anh.

Rồi đặt ống nghe xuống tiếp xúc với Chiến chỉ có mấy câu như vậy mà... Không hiểu sao Ngọc lại thấy căng thẳng. Sao vậy? Đã bảo là như những cụm lục bình trôi sông, tình cờ

hạnh ngộ, thì có gì đâu là lưu luyến? Thù Chiến giống Chí Hào thật nhưng cũng không thể dựa vào cái có đó để bám víu. Ta không thể hành động một cách hồ đồ thế được!

Dùng com tối xong Bích Ngọc nhận được dây nói của Triết

Tiếng Triết hỏi:

- Mỹ đã gọi cho cô đồ gì à?
- Vâng, chị ấy nhờ tôi chuyển cho anh.
- Nó ra làm sao?
- Một cái túi da thật tọ Chắc là đựng giấy tờ hay thư tín gì đó.

Triết nói một cách cá quyết:

- Nếu như vậy, Ngọc cứ tự do mở ra xem. Nếu thấy không có gì quan trọng, thì hãy tự động hủy đi cho tôi.

Ngọc phản kháng:

- Đâu được Mỹ đã tin tưởng giao phó nó cho tôi, nhờ tôi tận tay trao lại cho anh. Không lẽ tôi lại hành động một cách hồ đồ như vậy? Anh phải đến đây, ít ra phải liếc sơ qua một cái rồi muốn làm gì thì làm.
- Bích Ngọc này. Giọng Triết thờ dài mệt mỏi - Ngọc cũng thấy đấy, tôi mệt mỏi lắm rồi. Và tôi cũng không muốn làm một cái gì có liên can đến Mỹ nữa hết.
- Anh nói chuyện đây mâu thuẫn. Tại sao ban sáng anh bảo tôi là hoàn toàn không hận gì Mỹ cả.
- Tôi nghĩ là... buổi sáng lúc tôi nói với Ngọc là tôi nói dối chứ Ngọc thử nghĩ xem. Mỹ đã phá tan hoang cả sự nghiệp của

tôi như vậy, mà tôi không hận được à?

Bích Ngọc suy nghĩ, rồi nói:

- Tôi thấy chị ấy hiện rất ăn năn.

- Cô ấy nói vậy với Ngọc ư? Triết hỏi - Cô cũng tin nữa à? Hừ! làm gì có chuyện đó. cô ấy đã cố tình muốn triệt tôi. Nếu là người biết suy nghĩ. Mỹ đâu có hành động một cách cạn tàu ráo máng như vậy?

Bích Ngọc cả quyết:

- Tôi thì tin là chị Mỹ đã hối hận, hoàn toàn chuyện đó. Bởi vì lúc làm việc, con người đang giận thì làm sao tự chủ được mình? Kiểm soát được hành vi của mình? Anh thử nghĩ lại những điều trước đó anh đã làm xem? Anh đòi ly dị... Nếu Mỹ không yêu anh thì đã không phản ứng mãnh liệt như vậy. Anh đã dồn chị ấy vào con đường cùng. Anh biết không? Anh không hiểu tâm lý phụ nữ tí nào cả.

Nhưng Triết vẫn ngoan cố

- Nếu Mỹ thật yêu tôi cô ấy đã không đối phó một cách mạnh mẽ với tôi như vậy? Ngọc có biết là chuyện của Mỹ làm đã chặn cứng mọi đường của tôi rồi không?

- Tôi thì không nghĩ như vậy. Anh Triết, anh hãy công bằng một chút. Anh suy nghĩ cho kỹ đi. Mỹ biết anh yêu Khả Dị Và chính vì vậy. Mỹ không đụng chạm một tí gì đến Khả Di cả. Hãy suy nghĩ xem đúng không? Tại sao vậy?

- Bởi vì cô ấy biết là có thể nào thì tôi cũng không quay lại với cô ta.

- Ờ, không quay lại?... Tại sao vậy, đâu có ai cản trở chuyện

đó? Cô ta đã chưa đường để anh về với Khả Di à?

Triết nghe nói ngẩn ra. Thật lâu Ngọc không nghe Triết nói gì cả. Rồi tiếng thở dài:

- Tại sao Ngọc lại nói điều đó với tôi.

- Tôi cũng không biết. Ngọc trả lời mà thấy tim mình đập mạnh - Anh Triết, anh biết không, ban nãy tan sở về, tôi đến đây gặp Mỹ. Cái thần sắc của Mỹ, vẻ đơ độc, tuyệt vọng của cô ấy... Tôi thật không biết phải diễn tả thế nào...

- Còn gì nữa.

- Tôi không biết nói sao. Nhưng mà cái không khí ở nhà anh... Hừ... thật ra thì không còn giống là một căn nhà hạnh phúc nữa. Mọi thứ rối tung. Không ai buồn chăm sóc. Trẻ con thì không có trong nhà... mà Mỹ lại như một cái thân xác không hồn.

Giọng Triết cứng cỏi::

- Tất cả những điều đó không phải do tôi gây ra!

- Vậy theo anh thì do ai? Không lẽ là tại một mình Mỹ hay là do Khả Di Bích Ngọc hỏi mà không hiểu sao mình lại dạn dĩ như vậy - Hoặc là không phải lỗi của ai cả. Ai cũng hoàn toàn vô tội? Và ta cứ để cho gia đình kia sụp đổ. Anh Triết, tôi thấy thì... cái gì cũng phải khách quan nhận xét. Một mình Mỹ không đủ yếu tố phá vỡ nó được đâu anh ạ.

Triết yên lặng. Ngọc không biết là Triết đang nghĩ gì. Ngọc bồi thêm một đòn nữa:

- Tôi thì là người ngoài cuộc... Tôi cũng không hiểu mình hành động thế này là đúng hay sai. Nhưng mà tốt nhất, anh

cũng nên quay lại đặng chị Mỹ một lần... Để làm gì? Chẳng làm gì cả. Nhưng có khi sự hiện diện của anh cũng khiến cho chị ấy đỡ cần rút.

- Cô ấy mà còn biết cần rút à?

- Tôi nghĩ là có... Và nếu vì không có sự hiện diện của các con anh, có lẽ chị Mỹ đã tự sát chết rồi đấy. Tôi nói thật!

- Tại sao cô lại chủ quan như vậy? Triết kêu lên - Cô biết gì chứ? Mỹ là con người cứng cỏi ngang ngạnh. Tôi không phải là địch thủ của cô tạ Bằng chứng là cái hôm ấy. Cô cũng ở đấy mà? Cô không thấy sao? Cái hành vi của Mỹ thật quá lắm, gần như là... là...

- Phát điên lên? Phải không? Bích Ngọc hỏi rồi nói - Ngay chính Mỹ cũng thú nhận điều đó... Nhưng anh phải suy nghĩ lại xem tại sao chị ấy lại hành động như vậy? Chính anh! Anh đã dồn người ta vào chân tường... Anh nghĩ lại xem, đúng không?

- Thế bây giờ... Bích Ngọc muốn tôi phải làm gì?

Ngọc nói:

- Phải suy nghĩ một cách công bằng... Và anh thấy đấy Khả Di đã tự ý bỏ anh đi, trong khi anh lại tìm cách bỏ Mỹ.

Triết yên lặng, rồi đột ngột nói:

- Tôi sẽ đến ngay đặng Ngọc, để lấy túi da kia về.

- Bao giờ?

- Ngay bây giờ. Có lẽ mười lăm phút nữa tôi sẽ có mặt ở nhà Ngọc.

Và quả đúng như vậy, chỉ mười lăm phút sau. Ngọc nghe tiếng chuông cửa reo. Rồi Triết xuất hiện, dáng tiêu tụy không kém Mỹ.

Triết vừa ngồi xuống ghế, Ngọc đã mang túi da ra.

- Đây, cái này Mỹ nhờ tôi trao lại cho anh đây.

Triết đỡ lấy, do dự một chút, rồi mở toạc túi ra.

Trước mắt Ngọc, toàn là những giấy tờ thư tín. Nhưng Triết xem sơ một chút, mặt đã tái hẳn lại, Giọng Triết run rẩy:

- Cô ấy nói là... là cho hết tôi những thứ này?

- Vâng.

Triết nhìn lên:

- Ngọc biết đây là những cái gì không chứ?

- Tôi không biết. Bích Ngọc nhìn thẳng vào mặt Triết - Nó quan trọng lắm hờ anh?

- Vâng, rất quan trọng. Triết lắp bắp nói

- Ngoài những bức thư tình ngày xưa trước khi cưới tôi viết cho Mỹ, còn có những cánh thư liên lạc của tôi và Khả Di, rồi còn cả giấy tờ nhà, giấy tờ bất động sản... Tóm lại nó là toàn bộ tài sản cả đời của tôi.

Triết nói và nhìn Ngọc ngơ ngác, như không hiểu được tại sao Mỹ lại đưa hết cho chàng như vậy

Ngọc cũng bất ngờ.

- Anh thấy có gì không phải ở đây ư?

- Vâng, phải làm sáng tỏ chuyện này, Triết nói - Bởi vì Ngọc biết không. Mỹ đã từng dọa là sẽ công bố hết những tài liệu này lên báo chỉ để làm nhục tôi. Riêng giấy tờ nhà và bất động sản là tôi tự ý giao cho cô ấy. Tại sao Mỹ lại trả lại cho tôi chứ?

Ngọc căng thẳng.

- Hay là anh quay về nhà xem sao?

Triết chột xì hơi.

- Tôi... Tôi rất ngại nhìn mặt cô ấy.

- Tại sao vậy? Mỹ vẫn còn là vợ của anh. Cô ấy cũng không có gì thay đổi lắm đâu. Chỉ hơi tuyệt vọng. Anh hãy quay về đi. Mỹ còn yêu anh lắm,... Biết đâu...

Triết lắc đầu:

- Ngọc đừng nói gì nữa. Tôi không muốn... Tôi không muốn có sự dính líu gì tới Mỹ nữa.

- Anh nói vậy mà cũng nói? Trước kia anh không hề có một tình cảm nào với Mỹ thật? Hay là anh đã quên?

Triết chỉ chau mày, không đáp, Ngọc bồi thêm:

- Anh không thấy Mỹ bây giờ thật đáng thương sao?

Triết hỏi ngược lại:

- Thế còn Khả Di?

Ngọc lắc đầu:

- Khả Di thì khác, Di còn có cả sự nghiệp, còn Mỹ chỉ có một mình anh.

Sắc mặt Triết thay đổi. Hình như đang có một sự giằng co nào đó trong lòng. Triết chột đứng dậy.

- Thôi, tôi về...

Ngọc cũng đứng dậy.

- Anh... về đâu?

Nhưng Triết không đáp, chỉ cầm túi bước ra cửa. Ngọc nói theo:

- Nếu tôi là anh, tôi sẽ về với Mỹ. Nhưng mà đó là ý riêng của tôi thôi nhé. Anh đừng giận, nếu điều tôi nói làm anh không hài lòng.

- Không! Triết dừng lại, quay qua - Ngọc lúc nào cũng là người tế nhị một cách đáng yêu.

Bích Ngọc lắc đầu.

- Tôi hay nói một cách bộc trực, nên anh hiểu cho, tôi chỉ mong anh đừng trách tôi là được rồi.

- Làm sao trách Ngọc được, khi lời của Ngọc nói đều có lý. Tôi rất muốn làm theo lời Ngọc lắm, chỉ sợ lại húc đầu vào cái khoảng không.

- Thì anh cứ thử!

- Vâng, có lẽ tôi sẽ thử!

Triết nói và ngấp ngừng một chút tiếp:

- Nhưng Ngọc cũng nên nghĩ lại cái thái độ của mình đối với Thù Chiến, đừng vì một lý do gì đó, mà bỏ dở cơ hội. Để sau này tiếc rẻ.

Bích Ngọc cảm động khi thấy bạn bè quan tâm đến hạnh phúc của mình, nhưng chỉ cười nói.

- Tôi nghĩ là... chuyện của chúng tôi không giống như điều anh và Khả Di nghĩ đâu... Ngay ban nãy đây, tôi cũng vừa nói chuyện với Thù Chiến.

- Vâng, tại sao cô lại lánh mặt hẳn. Hãy trực diện một lần cuối xem sao?

- Sợ chỉ làm chuyện vô ích?

Và Bích Ngọc đã không tính chuyện gặp lại Thù Chiến. Mặc dù lòng có băng khuâng. Ở đây toàn không phải là không có chuyện tình cảm. Nhưng Ngọc không an tâm, Bích Ngọc sợ rồi lại có chuyện phiền nhiễu trong đời. Ngọc giống như cánh chim sau một lần trúng đạn. Nhưng không gặp, Ngọc lại bứt rứt. Cái trạng thái mâu thuẫn giằng co nửa muốn nửa không cứ hành hạ Ngọc. Đi làm, ra về. Rảnh rỗi là thấy xốn xang. Tại sao vậy? Bích Ngọc cũng không hiểu, chỉ thấy một chút muộn phiền. Không làm sao phần chấn nổi. Hôm nay vừa tan sở ra, đã thấy Triết đến với nhiều thay đổi. Triết không còn là một Triết tuyệt vọng say sưa trong men rượu mấy ngày qua.

Vâng hình như Triết đã lấy lại được cái thế thẳng băng cũ.

Vừa trông thấy Triết, Bích Ngọc đã cười nói:

- Anh Triết này, Ngọc thích thấy anh thế này hơn, thế nào khỏe chứ?

Triết không trả lời, thẳng Ngọc, chỉ hỏi:

- Mình đến quán rượu cũ uống cái gì chứ?

Bích Ngọc không phản đối, lặng lẽ theo Triết. Trong lúc tỉnh thần sa sút thế này. Rượu nhiều lúc lại là một nhu cầu cần thiết. Cảnh cũ, vị trí cũ. Nhưng trước kia lại đông đủ mặt, còn bây giờ chỉ có hai người.

Triết vừa nâng ly rượu lên vừa cảm khái.

- Cuộc đời có nhiều thứ chuyển biến nhanh chóng và ngoài cả dự định. Mới đây mà mọi thứ đã đổi khác.

Cảm khái của Triết làm Ngọc xúc động:

- Thế anh đã gặp Mỹ chưa?

- Rồi, tôi đã đến đấy.

- Và anh thấy sao? Điều tôi nói đúng chứ?

Triết hơi ngập ngừng:

- Sớm biết là Ngọc đúng rồi nhưng mà lúc đó tôi còn giận, còn hận nên làm sao có thể sẵn lòng đến ngay? Tôi đã có thành kiến.

- Nhưng còn bây giờ?

Triết nói một cách không do dự:

- Tôi đang sửa soạn quay về đấy đây. Bích Ngọc hiểu không, có thể nào thì chúng ta cũng không thể, để một gia đình đang êm ả biến thành một địa ngục.

Ngọc vui:

- Có nghĩa là anh đã tha thứ cho chị Mỹ?

- Cũng không phải là tha thứ - Triết cười nhẹ - Giữa tôi và Mỹ bây giờ cái “tình” hình như không có nữa. Mà đây chỉ còn lại cái “nghĩa”. Chúng tôi còn con cái. Nhưng không phải chỉ có vậy. Sau nhiều đêm suy nghĩ tôi đã nhìn thấy cái dụng tâm của Di khi bỏ đi. Di đã vì yêu tôi mà làm cái chuyện hy sinh đó. Tôi hiểu. Là một người đàn ông, sống phải có trách nhiệm.

Bích Ngọc cười lòng vui hẳn. Bạn bè người nào cũng tốt, cũng có lương tâm trong sáng. Mọi thứ đâu đó rõ ràng, trong suốt.

Triết lại nói:

- Khả Di đã hy sinh quá nhiều. Và tôi, tôi không thể phụ lòng cô ấy, tôi phải làm sao cho xứng đáng với Dị Vợ con tôi từ đây về sau không còn lý do để trách cứ tôi nữa.

- Vậy chứ xưa tới giờ cũng nào có ai dám trách anh đâu?

- Vâng, bây giờ nghĩ lại tôi thấy mình là người may mắn nhất.

Bích Ngọc nâng ly lên, rồi nhìn Triết cười:

- Thế anh có cái quyết định này từ bao giờ?

Triết thành thật.

- Khi tôi quay về nhà, nhìn thấy hết mọi thứ... Và khi tôi trao trả giấy tờ nhà lại cho Mỹ, Mỹ đã khóc... đúng như điều Ngọc đã nói, tôi không có quyền để mọi thứ vỡ nát... Phải hàn gắn lại. Nhìn khung cảnh trong nhà mà tim tôi nhói đau... Tôi thấy là nguyên nhân đều do tôi cả...

Bích Ngọc gật đầu:

- Đây anh cũng thấy đấy, Mỹ cũng không đến đổi tệ như anh tưởng.

Triết chỉ lắc đầu, rồi cười:

- Vâng, tôi không có một lý do gì để chối bỏ, vì Mỹ chính là người vợ mà tôi đã lựa chọn. Và tôi đã phá vỡ, tôi phải có bốn phận hàn gắn.

- Anh biết nghĩ như vậy quá tốt!

Bích Ngọc nói làm Triết có vẻ ngượng.

- Đến bây giờ nghĩ lại tôi mới thấy mình ngu Lý do tại sao Khả Di bỏ đi bây giờ mới thông suốt.

- Nhưng tại sao anh ngỡ ra được điều đó!

- Tôi đã liên lạc đây nói với Di Triết nói mà ánh mắt buồn hẳn
- Di đã cho tôi biết là Di hiện đã an cư lập nghiệp ở Singapour. Di được mọi người trọng nể. Và Di không muốn gặp lại tôi. Di muốn được sống một cách bình thản.

Bích Ngọc gật đầu.

- Trước khi Khả Di bỏ đi, tôi biết Di đã suy nghĩ thật kỹ mới quyết định.

- Phải nói là Di là một người đàn bà lý tưởng, hoàn hảo. Di đã cho tôi tất cả tình yêu, cho mà không nhận... Tôi còn gì để mà khiêu nại nữa chứ... Di đã vì tôi mà hy sinh. Tôi phải biết đó và phải trân trọng tình của Di.

- Bằng cách xây dựng một gia đình hạnh phúc cho mình?

Ngọc tiếp lời, Triết gật đầu.

- Vâng, tôi tin là như vậy. Triết nhìn thẳng vào ly rượu màu hổ phách trước mặt nói - Và Ngọc biết không? Tôi hiện đang chuẩn bị mở riêng cho mình một công ty tự Nghiệp vụ của công ty này là chuyên cung cấp những tư liệu, những thước phim phóng sự cho đài truyền hình. Tôi nghĩ là... rồi mọi thứ sẽ tốt đẹp.

Bích Ngọc nghĩ ngò.

- Nhưng còn vốn liếng? Anh có nguồn tài trợ?

Triết cười:

- Nói ra hẳn Ngọc không tin đâu. Nhưng Ngọc biết nguồn tài trợ Ở đâu không? Mỹ đấy!

Bích Ngọc giật mình,

- Mỹ? Mỹ ở đâu có tiền?

- Lúc chưa có chuyện xảy ra, Mỹ đã từng báo cho tôi biết là cô ấy có dành dụm được một số tiền tiết kiệm, định kinh doanh địa ốc. Bây giờ, số tiền đó được chuyển qua để cho tôi kinh doanh tư.

Mắt Ngọc sáng ra.

- Đấy anh thấy không? Mỹ không tệ, Mỹ vẫn là một người vợ gương mẫu!

Triết vỗ nhẹ những ngón tay lên bàn.

- Bây giờ tôi mới thấy mình là một thằng đàn ông vô dụng.

- Anh đừng có nói như vậy. Ngọc lắc đầu - Cả chị Mỹ lẫn Khả Di đều không thích nghe những lời đó đâu... Trong mắt họ

anh là người hùng. Và họ chưa đổ là bởi vì có anh đấy.

- Tôi không tin nhất là với Khả Dĩ Rồi rằng là Khả Dĩ đã đứng thẳng bằng đôi chân của mình.

- Nhưng mà Dĩ đã yêu anh và vẫn còn yêu, bằng không cô ấy nào cần bỏ đi?

Triết suy nghĩ rồi lắc đầu.

- Tôi như một thằng ngáo, mãi đến giờ tôi mới biết tình yêu là cả một sự phức tạp.

- Biết hay không chẳng quan trọng. Bích Ngọc cười nói - Điều quan trọng ở đây là... Anh, một con người may mắn, người ta chỉ có một, còn anh? anh đến hai phần hạnh phúc.

Triết quay qua nhìn Ngọc:

- Thế còn Ngọc:

Lời Triết làm Ngọc giật mình. Ngọc cảm thấy như bị gõ vào tim.

- Mai này, trên chuyến máy bay chín giờ rưỡi sáng. Thù Chiến sẽ quay về Mỹ...

Triết nói, Ngọc cúi nhìn xuống.

- Với khoa học hiện đại Mỹ và nơi đây cách xa bao nhiêu? Vẫn có thể liên lạc được cơ mà?

- Nhưng Thù Chiến lại không cho mình biết địa chỉ của hân ở bên đấy chứ?

Triết nói, Ngọc chau mày... Có cái gì lay lay trong lòng. Không hiểu sao với Thù Chiến. Ngọc sợ hãi. Ngọc hoàn toàn

không dám nghĩ đến bất cứ một điều gì có liên hệ đến Chiến.
Tại sao? Phải chăng lại sợ rơi vào vết thương cũ?

Cái vết thương mà Chí Hào để lại trong lòng nó quá sâu.
Ngọc sợ mình sẽ không chịu nổi vết thứ hai... Thù Chiến và
Chí Hào lại giống nhau. Nhưng họ không phải là hóa thân
của nhau. Ngọc sợ có sự lặp lại...

Tiếng của Triết thăm dò:

- Thế nào? Có muốn gặp lại cậu ấy một lần cuối cùng không?

Ngọc khò sở:

- Không... tôi, tôi không muốn gặp lại.

- Tại sao vậy?

Triết bức... Ngọc lắc đầu.

- Tôi... tôi cũng không biết... Tôi thấy mình đầy mâu thuẫn,
tôi sợ mà cũng không biết sợ gì... Thật ra thì... Bây giờ tôi
không còn dè dặt chuyện Chiến nhỏ hơn tôi bốn tuổi nữa
đâu. Nhưng mà tôi lại sợ cái sự trùng lặp... Cái vóc dáng
giống nhau của Chiến với Chí Hào. Điều đó làm tôi cảm thấy
không ổn. Căng thẳng, nổi dấy dút có thể khiến tôi không
chịu nổi và có thể chết...

Ngọc nói một cách rất thành thật.

Triết lắc đầu.

- Tại Ngọc bị ám ảnh. Chứ Thù Chiến là Thù Chiến, không
phải là Chí Hào... Tôi biết chuyện đó... Bởi vì tôi đã sống cạnh
anh ta gần một tuần lễ. Tôi hiểu rất rõ anh tạc Bích Ngọc này...
nói thật... tôi thấy Chiến yêu cô rất đậm... Yêu một cách tha

thiết và tôi nghĩ... Nếu cô lại bỏ qua cái dịp này... Cô sẽ phải hối hận.

Ngọc lắc đầu, chống trả.

- Tôi lại thấy chúng tôi chưa đủ chín muồi, chúng tôi còn xa lạ quá!

Nhưng Triết lại nói:

- Tôi thì không thấy như vậy tôi cho là vì chung quanh trái tim của Ngọc có nhiều chướng ngại, nhiều công sự phòng thủ quá. Ngọc không dám tiếp xúc với tình cảm của Chiến. Chớ thật ra thì Chiến không khó hiểu lắm đâu. Anh chàng đang mở rộng trái tim mình chờ Ngọc vào quan sát thôi.

- Không, không phải là như vậy.

- Tôi không tin. Triết nói - Anh chàng Chí Hào đáng sợ thật. Anh ta đã bỏ đi nhưng cứ để lại một gút thắt quá lớn trong lòng Ngọc làm Ngọc gỡ không ra. Bây giờ Ngọc chịu khó đến với Chiến đi, biết đâu anh chàng sẽ có biện pháp.

Ngọc lắc đầu:

- Chiến sẽ không làm được điều đó. Bởi vì cái dẫu ấn kia quá đậm. Anh đừng quên là tôi và Chí Hào quen nhau từ lúc mới biết yêu nhé?

- Ngọc nghe này. Tôi là bạn cũng khá lâu năm của Ngọc. Tôi không nói xấu ai cả. Triết nói - Nhưng Ngọc hãy suy nghĩ cho kỹ đi. Chí Hào lúc còn sống làm khổ Ngọc nhiều hơn là yêu Ngọc. Tôi nói có đúng không? Chí Hào đã quen được nuông chiều từ nhỏ nên sống một cách ích kỷ, chỉ biết đến bản thân hơn là người khác, và ngay trong tình yêu cũng vậy. Ngọc

cũng rõ chuyện đó mà?

Ngọc cố biện hộ:

- Nhưng mà lúc đó chúng tôi yêu nhau.

- Thế đấy. Điều đó Ngọc biết. Nhưng tình yêu kia thế nào? Và lại nó cũng đã thuộc về quá khứ. Tức là cái đã qua Ngọc còn trẻ Ngọc cũng không thể ôm mãi cái quá khứ đó mà sống. Bây giờ thì Chiến đang yêu Ngọc đấy. Cái tình yêu của Chiến vừa thật tình vừa say đắm.

Ngọc lắc đầu:

- Nhưng mà Thù Chiến lại giống Chí Hào quá, điều này tôi không thể chấp nhận được

- Tôi nghĩ không phải vì Ngọc còn yêu Chí Hào mà vì Ngọc đang hoang mang sợ hãi. Tại sao Ngọc lại sợ? Đó nào phải là lỗi ai đâu?

Ngọc nói như hét:

- Tôi không biết, nhưng tôi không muốn gặp anh Chiến! Không được!

- Tôi không bức Ngọc. Triết thở dài nói - Chỉ tại vì tôi là bạn Ngọc nên tôi thấy là cái chân tình kia là mà bỏ qua thì uống quá, tôi sợ rồi sau này Ngọc phải hối hận.

Ngọc đỏ mặt:

- Sẽ không có sự tiếc rẻ hay hối hận gì cả.

Triết nâng ly lên:

- Vậy thì chúng ta đừng đề cập đến chuyện đó nữa. Nào,

nâng ly lên!

Ngọc nâng ly lên và nốc cạn rượu.

CHƯƠNG 27

Thù Chiến ngồi đấy, trong cái bóng đen không bật đèn lặng lẽ hút thuốc.

Bây giờ đã khá khuya nên chung quanh vắng lạnh. Chỉ có đốm lửa đỏ lóe sáng trong bóng đêm. Bây giờ thì Triết đã ngủ say, chỉ còn có một mình chàng. Mai đã đi rồi. Bao nhiêu tình cảm phức tạp làm cho Chiến không có ý ngủ.

Có cái gì lưu luyến ư? Không biết. Cuộc đời quá vô tình. Bích Ngọc lại lạnh lùng như một thỏi băng. Chưa bao giờ Chiến lại bị một cú sốc mạnh thế này. Ngọc biết Chiến sắp đi lại không chịu gặp chàng. Không những thế có gọi dây nói đến cũng không tiếp. Sao vô tình vậy? Chỉ có mấy tiếng chia tay cũng dè xén nữa sao?

Ngọc càng lạnh, Chiến chàng nôn nóng. Chiến muốn gặp ngay Ngọc dù biết Ngọc không yêu, không đoái hoài đến mình. Trong tình yêu không có tự ái, sĩ diện? Cứ tro mặt lì ra... nhưng mà người ta vẫn không tiếp, chẳng lẽ lại va mãi đầu vào đó? Thôi thì chỉ còn một nước cuối cùng... là bỏ về Mỹ thôi.

Nhưng nếu không quay về Mỹ, thì Chiến sẽ đi đâu? Ở lại đây ư? Làm sao chịu nổi với bao nhiêu kỷ niệm. Đây là đất của Bích Ngọc. Ngày ngày gặp nhau. Ngọc lạnh lùng. Càng khiến Chiến chết dở. Chiến cũng không hiểu tại sao mình lại có thể yêu một người lạnh lùng, lớn hơn mình những bốn tuổi như

Ngọc. Chiến chưa hề gặp mặt Chí Hào qua Nhưng mà rõ là Chiến cũng như Hào, đã bị Ngọc cuốn hút. Cũng có thể vì sự lạnh lùng đó là một yếu tố lôi cuốn Chiến. Nhất là cái đôi mắt ngập đầy vẻ bơ vơ - một thứ mắt nai lạc lõng - Chiến không biết đấy là gì. Sự thương hại hay tình yêu? Phải nói Bích Ngọc như một đáy giếng sâu nhưng hấp dẫn. Mà Chiến lại giống như một kẻ tò mò sẵn sàng nhảy tồm xuống thăm dò. Mặc dù đã được cản ngăn. Cái sự tò mò thôi thúc đó cứ giục mãi. Gặp mặt Ngọc một lần lại muốn có một ước hẹn thứ hai, rồi thứ ba Ngọc như vậy đó, lạnh lùng. Không hứa hẹn nhưng lại cũng không từ khước. Cái thái độ của Ngọc đôi lúc làm Chiến mặc cảm. Chiến nghĩ Ngọc giống như một cánh hoa vụn trong nhà kính. Mình lại như cỏ dại trong rừng. Không tương xứng nhưng Chiến vẫn không ngăn được ước mơ được kề cạnh.

Chiến biết, Ngọc không là cô gái đơn giản. Ngọc có những mâu thuẫn, nhưng khổ tâm của riêng nàng. Ngọc vẫn còn nhớ đến Chí Hào. Đó là một bức tường ngăn cách không cho Ngọc sống thực. Nhưng Hào chết đã hơn ba năm rồi còn gì? Hẳn là cái gì mà đến giờ phút này vẫn chiếm trọn được trái tim cả phần hồn của Ngọc chứ? Đó là lý do chính đáng hay nguy hiểm? Mấy năm qua Ngọc gượng sống được chỉ vì nghĩ đến Hào thôi ư?

Chuyện đó Thù Chiến thấy rõ là vô lý nhưng mà Thù Chiến vẫn không thể quên được Ngọc. Chiến như một kẻ đã lỡ lún chân vào cuộc tình. Chỉ bị lún sâu hơn chứ không làm sao rút chân ra được. Mà như vậy thì chỉ có nghĩa là đau khổ, là tự dần vật bản thân. Hay đó là định mệnh? Chiến cũng không biết. Định mệnh hay ý trời gì thì Chiến cũng cam tâm nếu được đáp lại tình yêu.

Về đất Mỹ là cả một nỗi đau. Nhưng ở lại thì nỗi đau sẽ càng

to hơn. Biết làm sao bây giờ? Chiến cứ ngồi như vậy, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Đầu óc rối mò với bao nhiêu khổ đau, phiền muộn. Nhiều lúc Chiến định gọi Triết thức dậy, để có một người tâm sự hàn huyên. Nhưng rồi Chiến lại tự chế được. Mấy ngày qua Triết cũng bị giảng co nội tâm nhiều quá rồi. Đã mệt mỏi kiệt sức. Nhưng mà dù gì Triết cũng tìm được lối ra. Triết đã nói đúng. Làm đàn ông mà. Đôi lúc phải biết hy sinh một chút. Đàn ông là phải có trách nhiệm và sống vì trách nhiệm.

Đột nhiên rồi Chiến có một cảm giác kỳ cục, Chiến chợt thấy mình cũng có trách nhiệm với Bích Ngọc. Đây là phải mang lại niềm vui và hạnh phúc cho nàng. Phải xóa hết hình bóng như quỷ ám của Chí Hào trong tim Ngọc. Đó là trách nhiệm. Vâng, đó là trách nhiệm. Chiến có cái trách nhiệm đó với Ngọc. Cái ý niệm đó vừa thoáng lên trong đầu, bao nhiêu mâu thuẫn chợt biết mất. Và mặc cho thời gian đã khá khuya, Chiến chồm người tới máy, quay số gọi điện cho Ngọc

Khi chuông điện thoại đầu dây bên kia reo vang Chiến mới thấy mình hấp tấp quá. Nhưng đã lỡ rồi. Cũng lại có người tiếp máy ngay chắc hẳn là Bích Ngọc... Chiến tin chắc như vậy. Ngọc hẳn đã không ngủ được như chàng. Và điều đó khiến Chiến thấy phấn khởi

- Alô! Tôi đây! Thù Chiến đây!

Chiến thu hết can đảm nói:

- Bích Ngọc đây phải không? Xin lỗi nhé. Tôi nghĩ là phải liên lạc với Ngọc ngay trong lúc này, bằng không sợ là quá trễ.

Ngọc không phản đối, nhưng cũng không có vẻ gì là sốt sắng:

- Có chuyện gì vậy anh?

Chiên nói:

- Trước khi đi, tôi muốn biết rõ chuyện của Ngọc và Chí Hào. Ngọc có thể kể hết cho tôi nghe để tôi không còn thắc mắc gì nữa không?

Ngọc có vẻ bối rối:

- Chuyện đó quan trọng lắm à? Tôi nhớ hình như tôi đã kể cho anh nghe một lần rồi mà?

Chiến lắc đầu:

- Cô kể sơ lược quá. Sơ lược hơn cả những gì mà Khả Di đã cho tôi biết. Vì vậy hôm nay tôi muốn biết một cách tường tận hơn, chi tiết hơn.

- Nhưng chuyện đó là chuyện đã qua rồi.

- Đồng ý là chuyện đã qua Nhưng mà cái gì cũng phải rõ ràng... Bởi vì tôi biết chuyện đó vẫn còn là một khúc mắc trong lòng Ngọc... Nó ngăn cản hết mọi tình cảm sắp đến.

- Nhưng mà anh biết để làm gì? Khi mà sáng mai anh đã ra đi?

Chiến cương quyết:

- Không. Ngọc hãy giúp tôi, xem như đây là một yêu cầu cuối cùng.

- Nhưng mà giờ này đâu có thích hợp để làm chuyện đó?

- Thời gian không là vấn đề. Chuyện quan trọng ở đây là liệu Ngọc có chịu kể hay không?

Bích Ngọc yên lặng như suy nghĩ, rồi hỏi:

- Thế còn anh Triết đâu?

- Anh ấy mấy hôm nay mệt quá nên ngủ say rồi. Nhưng mọi thứ bây giờ đã tốt đẹp. Mậu thuận đã giải tỏa... Có lẽ khoảng hai hôm nữa Triết sẽ quay về với Mỹ. Bây giờ là thời gian để mọi thứ lắng xuống.

- Nếu thế thì tôi rất yên tâm.

Nhưng Chiến lại quay lại vấn đề chính.

- Hãy cho tôi biết chuyện của Ngọc với Chí Hào đi.

Ngọc có vẻ xúc động:

- Đừng nhắc đến nữa. Tôi đã nói, chuyện đó đã qua rồi.

Chiến kêu lên:

- Vậy sao Ngọc lại còn cự tuyệt tình tôi?

- Đó là hai vấn đề khác nhau. Không thể nhập nhằng được

- Bích Ngọc. Cô phải công bằng một chút. Cô suy nghĩ kỹ đi. Cô bảo tôi đó là hai vấn đề khác nhau. Nhưng tại sao cô cứ mang tôi và Chí Hào ra trộn lẫn mãi thế? Tôi biết chuyện đó vì cô sợ không dám đối diện với tôi. Sao vậy?

- Nhưng mà... anh thông cảm cho... chuyện tình cảm ta không thể miễn cưỡng được.

- Tôi không tin là Ngọc hoàn toàn vô tình với tôi. Chiến nói - Tôi biết rõ điều ấy. Bởi vì mai này tôi lên phi cơ mà Ngọc lại cũng không ngủ được. Có phải là Ngọc cũng có nghĩ đến tôi?

- Tôi bận chuyện và lại bây giờ cũng còn sớm.
- Sớm gì nữa, Ngọc hãy nhìn đồng hồ xem. Đã ba giờ khuya rồi.
- Nhưng chuyện thức khuya là chuyện của tôi, có dính líu gì đến anh?

Ngọc chợt thấy bức dọc khi bị người ta nhìn rõ tim mình.

- Bích Ngọc. Thù Chiến xuống nước - Tôi van cô mà, cô hãy cho tôi được một cơ hội cuối cùng.
- Tôi thấy chuyện đó không cần thiết.
- Ngọc hãy nói rõ đi. Chuyện ngay trong tim cô bây giờ là gì? Tại sao Ngọc lại cự tuyệt với mọi thứ, khi bảo là chuyện cũ đã được khép lại chứ?

Ngọc ấp úng rồi nói:

- Tôi không muốn lại hại người cũng như hại mình một lần nữa.
- Tôi chấp nhận chuyện đó. Ngọc hãy gặp tôi đi hoặc cho tôi gặp...
- Không được!

Ngọc sợ hãi kêu lên. Anh chàng này chắc sắp điên mất. Giờ này là mấy giờ mà muốn gặp chứ. Ngọc hấp tấp tiếp

- Thôi anh hãy gác máy đi, tôi buồn ngủ quá rồi.
- Tôi biết chắc là Ngọc chưa buồn ngủ. Ngọc cho tôi gặp đi. Chiến nói một cách cương quyết. - Nếu Ngọc không ra tôi sẽ

đến nhà Ngọc ngay bây giờ.

Ngọc bối rối:

- Anh đừng có quá lắm như vậy, không hay đâu. Anh lấy tư cách gì để làm chuyện đó chứ?

- Ở đây không có vấn đề tư cách này nọ. Chiến lớn tiếng không kém - Ngày mai này tôi đã đi rồi, đâu có cần thiết chuyện đó nữa. Nhưng mà Ngọc này, sao cô ác vậy? Cô không cho tôi một cơ hội nào cả.

Bích Ngọc thở dốc. Ngọc thấy vừa căng thẳng vừa mâu thuẫn, nửa muốn cho Chiến gặp nửa lại không. Ngọc nói:

- Anh đừng có đến đây đây. Anh mà đến tôi sẽ cho gọi cảnh sát ngay. Tôi sẽ nói là anh muốn phá hoạt trật tự công cộng của khu phố.

- Tôi không sợ chuyện đó. Thù Chiến nói - Tôi bây giờ chỉ khao khát được gặp mặt Ngọc ngay. Chuyện đó không có gì quấy rầy lắm. Mai tôi đi rồi Ngọc hãy hiểu cho. Và tôi cho Ngọc biết. Mười phút nữa, tôi sẽ có mặt dưới nhà Ngọc. Nếu Ngọc không muốn xuống, tôi sẽ đi lên. Còn chuyện Ngọc muốn gọi cảnh sát thì cứ tự nhiên. Tối bất chấp.

- Anh không được ngang ngược như vậy. Anh phải biết nhà tôi không phải là cái chỗ công cộng... Anh đừng làm bẽ mặt tôi.

- Nếu vậy thì Ngọc xuống đi! Chiến nói - Tại sao nhưng gì Chí Hào làm được tôi lại không có quyền làm chứ?

Chiến lớn tiếng:

- Tôi nói rồi đấy, mười phút nữa tôi sẽ có mặt dưới nhà Ngọc.

Tôi không chờ được lâu. Tôi đã hết kiên nhẫn rồi.

- Anh Chiến này!

Nhưng Chiến đã cúp máy.

Bích Ngọc nhìn vào đồng hồ. Mười phút nữa Chiến sẽ đến đây. Chuyện đó Ngọc biết là chắc chắn Chiến sẽ làm được. Vâng, cái bản chất của Chiến chẳng khác Chí Hào tí nào. Đó là gì? Một sự bất hạnh? Ngọc không biết, nhưng rõ là Chí Hào đã để lại trong tim Ngọc một vết thương quá lớn chưa lành. Còn Thù Chiến? chuyện gì rồi sẽ đến? Ngọc lại nhìn vào đồng hồ. Còn tám phút nữa. Bất giác, Ngọc đứng dậy, lo lắng nhìn quanh, đầu căng thẳng. Ta rồi phải ứng phó ra sao? Chỉ còn lại sáu phút. Và Ngọc mở cửa ra nhìn xuống đường. Bên ngoài vắng lặng... dĩ nhiên giờ này đâu ai còn thức... Thời gian lặng lẽ trôi. Còn bốn phút. Ngọc thấy đầu như căng thẳng ra. Phải làm sao đây?

Rồi hai phút nữa lại trôi qua Ngọc như chú kiến đang bò trên nắp vung nóng, nàng vội khoác áo rồi xông xuống lầu. Ngọc vừa ra đến cửa đã trong thấy xe của Chiến trò đến.

Vậy là Chiến đã đến.!

Ngọc chưa kịp lên tiếng đã thấy Chiến cười:

- Tôi biết là Ngọc sẽ đón tôi mà.

Ngọc hơi bực mình, nhưng cũng không nói gì. Nàng biết không thể đứng dưới nhà nói chuyện, vì như vậy dễ bị hiểu lầm, dị nghị nên Ngọc leo lên xe. Và Chiến chỉ chờ có vậy, đóng cửa xe lại cho xe chạy thẳng.

Xe chạy một đôi, Chiến nói:

- Đấy, bây giờ Ngọc nói đi, Ngọc kể đầy đủ cho hết về chuyện của Ngọc với Hào cho tôi biết.

Ngọc ngồi yên. Cảm xúc như cơn sóng to đang cuộn cuộn trong đầu. Tại sao Chiến lại muốn biết chuyện này? Cái chuyện tình kia gần như chẳng có khởi đầu cũng chẳng có đoạn kết. Nó là một tổng thể của sóng gió không ngừng. Ngay từ năm mười sáu tuổi Ngọc đã biết yêu. Và đó là người đàn ông duy nhất. Biết bắt đầu sao đây?

Ngọc nghe Chiến giục:

- Nói đi Ngọc. Đây là một vấn đề hết sức quan trọng. Từ lúc biết chuyện của Ngọc với Chí Hào đến giờ, tôi cảm thấy trong câu chuyện có cái gì không đúng. Mà có thể là ngay chính Ngọc, Ngọc cũng không phát hiện. Bây giờ Ngọc kể đi, biết đâu sẽ thấy rõ cái lỗ hổng đó.

Ngọc có vẻ không hài lòng.

- Làm sao có chuyện sai sót trong tình yêu? Anh lấy tư cách gì để phê phán như vậy?

- Ở đây tôi không nói là sai, sơ sót. Bích Ngọc đừng có hiểu lầm. Chiến vội đánh chính. - Nhưng mà, tôi nói có một lỗ hổng trong câu chuyện mà chẳng ai để ý... Chính cái đó khiến cuộc tình không hoàn hảo, nó phá hỏng...

- Anh nói gì lộn xộn quá

- Có thể, nhưng Ngọc cứ kể đi. Nhiều khi người trong cuộc đâu có sáng bằng kẻ bên ngoài? Và lại Chí Hào qua đời đã hơn ba năm rồi. Ngọc không có lý do gì để chôn vùi mãi cái tuổi xuân của mình cả.

Ngọc nhìn lên:

- Chuyện đó là chuyện riêng của tôi. Mà tôi cũng nào có thể là sẽ ở mãi thế này đến già đâu?

- Thế thì tại sao Ngọc lại cự tuyệt tình tôi?

- Đó là chuyện khác. Ngọc vội vã phản ứng - Mãi đến giờ phút này tôi cũng chưa chuẩn bị để tiếp nhận một ai, tôi cảm thấy thời gian chưa chín tới.

Thù Chiến pha trò:

- Như vậy tôi nên chui vào tủ lạnh để làm đông cứng quả tim. Bao giờ Ngọc thấy thời cơ tới thì giúp tôi mang ra làm ấm lại.

Ngọc nghe Chiến nói không cười, chỉ thờ dài:

- Anh đừng có bức tôi. Có thể chúng ta chẳng có duyên nợ gì cả.

- Tôi thấy chuyện này không dính líu gì đến cái gọi là có duyên cả.

Chiến nghiêm giọng nói:

- Ngọc hãy suy nghĩ kỹ đi. Ngọc chưa dám nhìn thẳng vào sự thật. Nhưng tôi bỏ qua chuyện đó. Bây giờ cái yêu cầu chính của tôi ở đây là muốn biết rõ sự thật về mối tình của Ngọc với Chí Hào. Chỉ như vậy thôi.

Ngọc ngồi yên nghĩ ngợi

- Nghe xong là anh sẽ quay về Mỹ ngay?

Chiến liếc nhanh sang.

- Chớ còn hy vọng gì mà ở lại?

Ngọc do dự một chút:

- Thật ra thì chuyện tình của tôi với Chí Hào gần như là một cuộc chiến đấu đầy sóng gió, buồn nhiều hơn vui, nhưng anh ấy là người con trai đầu tiên đến với tôi. Và không có sự lựa chọn hay suy nghĩ. Tôi yêu ngay anh ấy. Khởi đầu thì cuộc tình nào cũng có một khoảng thời gian đầy thơ mộng hạnh phúc. Năm đó tôi mới 16 tuổi. Mới biết yêu. Tôi hoàn toàn lệ thuộc vào tình yêu và cuộc sống của Chí Hào. Mà Chí Hào thì như anh đã biết đấy. Đó là một con người được nuông chiều từ thuở bé nên không chịu học hành, chỉ thích ăn chơi. Bạn bè của Hào thì giống nhau. Phần lớn là dân cò bạc, du đãng, rong chơi ngoài phố. Lối giáo dục ở gia đình tôi khép kín, nên tôi không thích hợp lắm với lối sống của Hào, nhưng vì yêu anh ấy nên tôi không phản kháng. Tôi chỉ lặng lẽ bên cạnh, Hào gần như ngày ngày đều ghé qua sông bạc. Bài cào., xì dách, cát-tê, sập-xám,... Cái gì Hào cũng biết... Mà một khi đã sa vào là đam mê không dứt ra nổi. Lúc đó tôi là một học sinh trung học. Tôi chỉ theo Hào trong những phút giây rảnh rỗi chứ tôi cũng rất siêng học. Thời gian lặng lẽ trôi. Hai năm sau tôi tốt nghiệp phổ thông. Tôi thi lên đại học và bấy giờ mới thấy khoảng cách giữa tôi với Hào. Cũng chính vì vậy mà giữa chúng tôi bắt đầu có chuyện cãi nhau.

Ngọc dừng lại một chút, rồi tiếp

- Chuyện cãi nhau phần lớn là do tôi. Vì lúc bấy giờ tôi đã lớn. Đã nhìn thấy phân biệt cái gọi là xấu, cái gọi là tốt. Tôi không thích đi theo Hào vào sông bạc nữa. Không những thế tôi còn cản ngăn. Thế là Hào bắt đầu nói dối tôi, anh chàng viện cớ là mình có việc để đến nơi này nơi nọ để rồi thừa cơ

hội chui vào những chốn đỏ đen đó. Kết quả là có nhiều hôm tôi phải gọi dây nói đến khắp nơi. Chí Hào không những chỉ mê cờ bạc mà còn thích tửu sắc nữa. Anh ấy có cái mã đẹp trai nên đến đâu là có bạn gái ở đấy. Mà những cô này phần lớn là hạng gái dễ dãi. Nhiều lúc bị tôi cự nự, Hào nói là tự động họ đến tìm, chứ nào phải chàng quyến rũ đâu. Chí Hào có lúc nói thật nhưng nếu là người đứng đắn, Hào vẫn có thể sự tuyệt cơ mà? Đằng này Hào không làm như vậy. Hào quá dễ dãi. Bạn bè chung quanh Hào lại toàn là những tay chơi không đảng hoàng. Tôi bực mình nhất là chuyện đó. Bọn đó có nhiều lúc còn dám trêu ghẹo cả đến tôi. Hào biết, chỉ cười xòa. Còn nữa, bọn chúng biết nhà Hào có tiền nên cứ đeo bám rút rĩa. Kết quả là tháng nào cũng vậy. Cuối tháng là chủ nợ kéo đến nhà chàng với cái hóa đơn có những có số tiền không nhỏ... Cha mẹ Hào rất khổ tâm chuyện này nhưng cũng không dám nói, sợ con buồn.

Bích Ngọc im lặng một lát như bút rút., nhưng rồi lại tiếp:

- Chí Hào đã bị đám bạn xấu phá hự Hào không những phải nuôi chúng ăn chơi, còn bị chúng nói xấu. Mà như anh biết. Tôi chỉ có tình yêu duy nhất là Hào. Tôi làm sao chịu được chuyện này. Nên tối mách lại. Và Hào với cái bản chất nóng nảy, hung hãn. Thế là có những màn đánh nhau lổ đầu, chảy máu. Thật đáng sợ, Tôi ghê tởm chuyện đó, nhưng vì yêu Hào nên lại nhẫn nhục chịu đựng.

Thù Chiến yên lặng lái xe.

- Cũng với cái bản chất ham uống rượu rồi đánh nhau, nên ít khi nào thấy Hào lành lặn. Nhưng rồi chứng nào tật đó. Hào vẫn tiếp tục con đường cũ. Tôi biết Hào yêu tôi nhưng anh ấy lại yêu nếp sống tự do của mình hơn. Hào tiếp tục giao du

với những bạn bè xấu, tiếp tục đánh bạc. Tôi rất buồn rất đau khổ nhưng vì yêu nên cố nhẫn nhịn. Có lẽ Hào cũng biết điều đó, nên có đi hoang thế nào rồi Hào cũng quay về bên tôi. Chàng trở nên hiền lành, ngoan ngoãn, nhưng chỉ được có mấy hôm rồi cũng không chống lại được sự quyến rũ của rượu chè cờ bạc, lại bị bạn bè kéo đi. Gia đình nuông chiều Hào thái quá tạo cho Hào cái bản chất ngang tàng, muốn làm gì là cứ làm, không ai ngăn cản được. Có một lần, một cô gái mới tập tành bước vào ngành ca hát yêu Hào. Hào với cái tính tham lam hiếu sắc, không từ chối tình yêu bất cứ ai và hậu quả của trò chơi đó là đưa đến chỗ cô ca sĩ kia tự sát. Chuyện nổ lớn. Không giấu kín được ai, gia đình cô gái kia giận dữ. Thiêu xác cô ta và mang tro cốt đến nhà Hào nói cô gái đã vì Hào mà chết. Nên Hào có bốn phận thờ cúng người chết. Đương nhiên là gia đình Hào không chấp nhận chuyện đó. Và để tránh mọi rắc rối không còn cách nào khác hơn, cha mẹ Hào đưa Hào ra nước ngoài. ý là muốn Hào tạo lập lại cuộc đời. Sau đó vì không tin tưởng lắm nên gia đình Hào cũng sang đây ở luôn.

- Thế còn Bích Ngọc?

- Chuyện đó làm tôi rất đau khổ. Tôi thấy Hào lúc nào cũng lừa dối tôi, như vậy nào phải là tình yêu. Tình yêu cần một sự trung thực. Thế là sau nhiều ngày suy nghĩ. Tôi cũng quyết định sang Mỹ, nhưng không phải là để ở lại mà là để giải quyết một cách dứt khoát chuyện tình của mình với Hào. Tôi đề nghị chia tay. Hào không phản đối. Lúc đưa tôi ra phi trường thái độ Hào làm tôi đau buồn vô cùng, bởi vì tôi vẫn còn yêu Hào một cách tha thiết. Tôi thấy Hào vô tình và tàn nhẫn... Nhưng khi máy bay đến Los Angeles tôi đã biết là mình lầm. Vì điện thoại của chị Hào cho biết sau khi đưa tôi ra phi trường, Hào như kẻ mất hồn. Hào đã lái xe bạt mạng

và kết quả là đã va xe vào lề bị trọng thương. Tôi sợ hãi, bỏ máy quay ngay trở lại New York.

Sau đấy lại làm lạnh. Và lần này chúng tôi đã làm lễ đính hôn. Tôi thì như anh biết đấy. Yêu Hào với cả trái tim của mình nên tha thứ hết mọi tật xấu của chàng. Mặc dù những chuyện xấu đó cứ làm tôi đau khổ luôn.

- Ngọc đã đau khổ nhiều hơn là vui?

Ngọc yên lặng không trả lời.

- Sau đó tôi trở về quê nhà. Tốt nghiệp đại học xong. Tôi bắt đầu đi làm. Mọi thứ diễn biến khá suông sẻ. Hào mỗi tuần gửi cho tôi hai lá thư, nếu không có thư thì cũng có điện thoại. Tôi có cảm tưởng như Hào đã cải tà qui chánh. Đã đi vào quỹ đạo. Cha mẹ của Hào vì tương lai con nên đã mở một nhà hàng ăn và giao cho Hào quản lý. Lúc đầu thì có vẻ khá tốt đẹp. Hào có vẻ rất siêng năng nhưng rồi bạn bè cũ của Hào lại tìm đến. Anh biết mà bọn xấu ít khi nào chịu hoàn lương. Hào lại khá tin bạn bè. Giao phó nhiều việc quan trọng cho họ. Rồi Hào lại bị rủ rê quay lại con đường vui chơi cờ bạc. Và lần này thì Hào càng lún sâu hơn vào con đường trụy lạc. Cái tật háo sắc của Hào không bỏ. Mặc dù Hào vẫn còn yêu tôi. Lúc đầu tôi đã nghĩ và biện hộ cho Hào là vì Hào còn trẻ, lại sống xa tôi nên Hào cần được phủ kín tình cảm trống vắng. Nhưng không hẳn như vậy. Trong nhà hàng của Hào, có mướn rất nhiều người Hoa. Trong đó có một cô sinh viên làm việc kiếm thêm trong mùa hè. Cô ta khá xinh đẹp. Hào lại tán tỉnh. Hào tưởng chỉ bình thường như những lần trước. Nhưng không đơn giản như vậy. Khi gia đình cô gái biết được chuyện này. Ông anh cả của cô ta đã can thiệp. Bắt Hào phải làm lễ cưới. Đương nhiên là Hào không chịu. Hào cho

rằng mình đã có vị hôn thê Chuyện trở nên phức tạp gia đình cô gái là gia đình theo xưa. Họ gây sức ép. Hào nói: “Đừng có dọa tôi. Chuyện dù gì cũng đã lỡ rồi. Nếu cần thì tôi bồi thường thiệt hại bằng tiền vậy”, Hào cứ nghĩ bằng đồng tiền là có thể mua được mọi thứ. Nhưng anh cũng biết đấy mà. Ở nước ngoài, súng họ bán hà rầm. Muốn mua bao nhiêu cây không được... Ông anh cả của cô gái đưa súng dọa. Bởi vì với ông ta, Hào đem tiền ra để đánh danh dự cô gái là một sự sỉ nhục lớn cho gia đình. Nhưng Hào vẫn tưởng đấy chỉ là một chuyện giỡn chơi. Chàng còn lớn tiếng thách. Thế là tiếng súng nổ và Hào đã gục xuống. Lúc Hào chết miệng vẫn còn cười, chứng tỏ chàng vẫn không tin là chuyện như vậy lại có thể xảy ra được.

Thù Chiến chau mày... Thật sự Chiến cũng không ngờ, với một người đầy tật xấu như Hào mà Ngọc lại có thể yêu một cách mù quáng như vậy. Đâu có xứng đáng?

- Cái chết của Chí Hào hoàn toàn không liên can gì đến Ngọc cả.

Thù Chiến kết luận, nhưng Ngọc lắc đầu:

- Không phải. Vì cô sinh viên đó là bạn của người bạn tôi mang đến, nhờ tôi giới thiệu vào làm cho Chí Hào.

- Nhưng tất cả tại Hào cả. Hào đã tự mình gây chuyện... Hào tham lam...

- Anh không hiểu đâu. Bích Ngọc bệnh vực - Anh ấy tính tình hào phóng lại dễ xiêu lòng... Sau đó tôi mới biết được sự thật là cô sinh viên kia đã tự ý đến với Hào, chứ không phải là Hào dụ dỗ gì cả.

Chiến không dần được hỏi:

- Cô tin điều đó? Cô cũng tin là Hào chỉ yêu một mình cô?
- Sao lại không? Anh biết đấy, tình yêu cảm nhận bằng trực giác. Tôi biết anh ấy chỉ yêu có một mình tôi. Bởi vì khi tôi đề nghị chia tay Thì anh Hào đã tỏ ra thật đau khổ. Anh ấy để cả chuyện đụng xe xảy ra. Tôi còn nghi ngờ gì nữa? Bản tính của Hào như vậy đó. Cái đó cũng không thể trách Hào ngang tàng. Hành động không nghĩ đến hậu quả. Nhưng bản chất của chàng thì tốt. Không phải chỉ với tôi mà cả với những người chung quanh. Kể cả với bạn bè xấu.

Thù Chiến lắc đầu, chịu thua trước tình si của Ngọc.

- Phải nói là... Chí Hào là con người có số đỏ nhất trên cõi đời này. Hào không những không có gì vượt trội hơn người lại đây tật xấu. Vậy mà vẫn được Ngọc hết lòng yêu quý. Yêu một cách không so đo Và tôi nghĩ nếu Hào mà có làm Ngọc khổ hơn, tình yêu của Ngọc cũng không giảm. Đó là thiên định.

Và Chiến lại lắc đầu:

- Và thế này, thì... tôi cũng đành chịu thua. Đâu có gì để nói được chứ?

Bích Ngọc lắc đầu:

- Đây không có vấn đề hơn thua anh Chiến ạ. Bởi vì sau đây, lòng tôi đã chết.
- Cô nói dối. Chiến cười nhạt - Nếu thật sự lòng Ngọc đã chết thì tại sao Ngọc lại phải sợ tôi? Tôi nghĩ là chẳng qua... Ngọc đang ở trạng thái mâu thuẫn!

- Đó không phải là mâu thuẫn.

- Sao lại không? Chiến lớn tiếng - Ai cũng có thể thấy rõ chuyện đó mà? Ngay cả cái chuyện hồi nãy Ngọc chịu ra khỏi nhà cũng đã chứng minh điều tôi nghĩ... Rõ ràng là Ngọc không phải hoàn toàn không có tình cảm với tôi. Mà chẳng qua Ngọc bị giằng co giữa những tình cảm mâu thuẫn.

Ngọc kêu lên:

- Tôi làm gì có tình cảm mâu thuẫn?

Thù Chiến chậm rãi phân tích:

- Đó là vì Ngọc phân vân... Không biết mình yêu hay hận Chí Hào? Vì Hào gần như lúc nào cũng làm khổ Ngọc nhiều hơn là yêu. Nhưng vì đây là cái tình yêu đầu đời, nên Ngọc không dám trực diện nhận đây là một sự thất bại.

- Anh nói vậy. Sự việc không đúng như những gì anh nói.

- Vậy à? Thù Chiến thở dài - Ngọc yếu đuối chứ không hề cứng rắn như bao nhiêu người đã nghĩ. Ngọc lại không dám nhìn thẳng vào sự thật. Mà chưa có ai như không có ai giúp Ngọc làm việc đó. Tôi thì lại không đủ tư cách.

- Tôi không hề bị vậy. Ngọc phản kháng - Chuyện của tôi không dính líu với ai khác. Tôi không cần ai cả. Anh đừng nói gì hết.

- Tại sao Ngọc lại không nhân cơ hội này để cởi cái gút trong tim mình? Chiến thành thật khuyên giải - Tôi thì không có đủ khả năng nhưng tôi có thể làm mọi thứ để giúp Ngọc

- Tôi không cần ai giúp cả. Tôi có thể tự giải quyết việc của mình. Và lại tôi thấy anh buồn cười thật. Anh tưởng tượng

hay lắm. Tôi nào có cái gút nào trong tim đâu?

Và Ngọc nói với sự trốn tránh.

- Thôi bây giờ tôi đã kể hết chuyện rồi, anh đưa tôi trở về nhà đi.

- Vâng. Thù Chiến thở dài. Ngọc vẫn còn ngoan cố như vậy. Chiến đành chịu thua - Tôi sẽ đưa Ngọc về nhà. Và bây giờ trời cũng sắp sáng rồi. Có lẽ tôi về nhà lấy hành lý đi ra sân bay ngay. Nhưng mà Bích Ngọc này. Tôi mặc dù không thành công nhưng tôi cũng không muốn là mình hoàn toàn thất bại. Vì vậy tôi hy vọng là sau này... Rồi sẽ có một ai đó giải quyết được cái gút trong tim của Ngọc.

Bích Ngọc ngõ ngàng, không ngờ Chiến lại nói thế. Vì Ngọc biết nếu Chiến không giải được cái gút kia, thì có ai sẽ giải được. Nhưng Ngọc cũng không nói gì cả.

Ban nãy Chiến nói Ngọc đang sống trong mâu thuẫn và bây giờ Ngọc thấy rõ mình quả đang mâu thuẫn thật. Ngọc không phủ nhận chuyện mình có thiện cảm với Chiến. Nhưng nếu công nhận điều Chiến nói là đúng thì Ngọc lại thấy mình chẳng những có lỗi với Hào, mà còn có lỗi với chính mình. Vì đã tự đánh lừa. Ngọc yêu hay hận Hào? Cái nào nhiều hơn? Ngọc cũng không biết.

CHƯƠNG KẾT

Về đến nhà, trời chưa sáng hẳn. Ngọc đi vào buồng riêng. Nằm dài trên giường mà vẫn không làm sao chợp mắt được. Bao nhiêu ý tưởng phức tạp dày vò. Ngọc cứ nhìn mãi vào đồng hồ. Mong mỗi sao thời gian trôi nhanh để được đến giờ tới sở làm ngay. Lần đầu tiên Ngọc thấy việc làm cũng là một cách giải quyết tuyệt hảo. Vừa trốn tránh vừa quên lãng. Công việc khiến ta không phải nghĩ ngợi lung tung. Công việc là lý trí, là chuyên môn...

Rồi mọi thứ sẽ thông qua. Nếu không có công việc Ngọc sợ mình rồi sẽ không nén được lòng. Sẽ chạy bay lên phi trường để gặp Chiến.

Mà tại sao ta lại có cái ý tưởng đó? Ngọc giật mình. Chẳng lẽ ta muốn kéo Chiến ở lại? Vô thức ư? Lý trí và lương tâm thì lại trốn lánh. Vậy thì cái nào đúng?

Ngọc choàng dậy, đi pha một cốc cà phê đậm để phấn chấn tinh thần.

Ngọc ngồi xuống ghế, đối diện với mẹ.

Người mẹ hình như chưa phát hiện chuyện tối qua Ngọc đã đi ra ngoài, nên đang coi báo dờ, thấy Ngọc, người đặt báo xuống nói:

- Nghe nói vài ba hôm nữa Thiên Bạch và Linh sẽ làm lễ cưới phải không?

Bích Ngọc hóp một hóp cà phê nói:

- Con không biết. Nhưng nếu vậy thì mình mừng cho họ.

Người mẹ nhìn Ngọc thật lâu rồi nói:

- Tuổi trẻ bây giờ khó hiểu thật. Mẹ nhớ là hình như trước đây Thiên Bạch chỉ theo tán tỉnh con thôi mà?

Ngọc lắc đầu:

- Mẹ quên là... Con đã từng sống ở đầu sóng ngọn gió nên không dễ gì xúc động với tình yêu ư?

Người mẹ nhìn Ngọc thật lâu, không biết nói gì.

Bích Ngọc chột nói:

- Con còn đúng một tuần phép. Có lẽ con sẽ làm thủ tục sang Singapour thăm Khả Di xem cô ấy thế nào.

- Con định đi ngay à?

- Vâng, con đã nghĩ rồi mẹ ạ. Từ đây về sau muốn làm cái gì là làm ngay không nên chần chờ gì cả. Như vậy mới tránh phải ân hận.

Bích Ngọc nói và có cảm thấy như lời vừa rồi là để nói cho mình nghe chứ không phải dành cho mẹ.

Người mẹ ngạc nhiên.

- Chuyện gì đã làm con thay đổi như vậy?

Bích Ngọc chậm rãi quay quạ Nàng chột nghĩ ngay đến Thù Chiến, nên nói:

- Chín giờ sáng nay Thù Chiến cũng sẽ đáp máy bay về nước Mỹ.

- Thù Chiến đi nữa à? Người mẹ có vẻ hơi ngạc nhiên, hình như người cũng biết phần nào nỗi khổ tâm của Ngọc, nên nói

- Thế con thế nào? Con muốn là cậu ấy đi hay là ơ?

- Con cũng không biết. Ngọc thú nhận - Con cảm thấy có cái gì mâu thuẫn. Con bây giờ chẳng biết mình nghĩ gì nữa.

Ngọc không ngờ lại nghe mẹ nói:

- Thế tối quạ Người mang xe đến đón con là Thù Chiến đấy à?

- Vâng.

Ngọc cúi đầu nói:

- Thế cậu ấy có ngỏ lời với con chưa?

- Chưa chánh thức. Anh ấy chỉ muốn con chấp nhận cái tình cảm của anh ấy, nhưng mà người con mâu thuẫn quá, nên con chưa nhận.

- Có phải vì con bị Chí Hào ám ảnh?

- Con tin là không hẳn. Bích Ngọc suy nghĩ rồi nói - Mà chỉ vì bản thân. Bởi vì mặc dù sự việc xảy ra đã hơn ba năm rồi. Nhưng mãi đến bây giờ... Con cũng chưa chuẩn bị được tâm lý để đón nhận bất cứ một ai khác?

Người mẹ thăm dò.

- Thế con... Có thiện cảm với cậu ta không?
- Con cũng không biết. Có thể có mà cũng có thể không... có điều sự bỏ đi của Chiến làm con thấy rối rắm, nhiều lúc con nghĩ là mình lại làm một cái gì đó... không đúng.
- Con có ngăn cậu ấy lại không?
- Không, vì con nghĩ nếu ngăn lại thì lại đồng nghĩa với sự chấp nhận.

Người mẹ nhìn thẳng vào mắt Ngọc.

- Có nghĩa là con không hoàn toàn chấp nhận cậu ấy?
- Thật khó nói. Bích Ngọc thú nhận. - Con cũng không biết nói sao, nhưng mà hình như sự xuất hiện của Thủ Chiến là không đúng lúc... nên con không thể.
- Bích Ngọc, mẹ thấy thì không hẳn như vậy đâu. Người mẹ phân tích - Mà ở đây có nhiều lý do Trước nhất, Thủ Chiến rất giống Chí Hào. Nhất là trên phương diện tướng mạo. Thứ hai con lại tự cho là mình có trách nhiệm với cái chết của Hào, nhưng thật ra thì điều đó vô can. Và con sợ sự nhầm lẫn một lần nữa của mình sẽ mang lại thêm một lần đau khổ.
- Mẹ cũng nghĩ như vậy à?

Bích Ngọc giật mình hỏi:

- Không lẽ mẹ nghĩ sai? Người mẹ thở dài - Mẹ thì chưa tiếp xúc, nên không biết Thủ Chiến thế nào, nhưng mà mẹ lại thấy rất rõ là cậu ấy rõ đã làm cuộc sống tình cảm của con bị xáo trộn. Chiến có vẻ thiết tha và trân trọng con hơn Chí Hào. Điều đó cũng khá rõ. Mẹ nghĩ là... Con cũng cần suy nghĩ kỹ đi. Bởi vì cơ may tình cảm không phải mãi bên ta con ạ.

- Không, không, Bích Ngọc đau khổ nói - con nghĩ là chưa có gì hết. Nếu con quên chuyện anh Hào là một bất công.

- Thế thì con đã công bằng trong cách cư xử với Thù Chiến chưa?

- Con...

Bích Ngọc ngẩn ra. Đồng ý là chưa, nhưng đó đâu có cần thiết?

Ngọc chưa tiếp nhận tình cảm của Chiến cơ mà. Nhưng tại sao Chiến bỏ đi, Ngọc lại thấy bối rối? Con người sao mâu thuẫn vậy?

Người mẹ lại nói:

- Con suy nghĩ kỹ đi, nếu muốn giữ Chiến lại, bây giờ vẫn còn kịp cơ mà.

- Mẹ!

- Mẹ chỉ góp ý thôi, mẹ chỉ sợ sau này con hối hận.

- Nhưng mà...

- Con đừng tưởng là mẹ vô tình. Mấy hôm nay để ý thấy con có vẻ như lạc mất phần hồn... Cái chuyện Chí Hào... Ngày xưa mẹ thấy Hào cũng không phải là lý tưởng... Nhưng vì con yêu nó... Và rồi cái chết của Hào nhiều lúc làm mẹ nghĩ chưa hẳn là sự bất hạnh mà là sự giải thoát cho con. Nhưng mà dù có là thế nào... Thì chuyện đó cũng đã ba năm qua rồi... Còn cần phải quên lãng... Con phải nghĩ tới hạnh phúc còn lại của mình nữa chứ?

Bích Ngọc quay qua.

- Mẹ cho là... Chiến sẽ là vị cứu tinh ư?

- Chuyện đó thì không chắc... Nhưng mà ít ra con cũng nên nghĩ đến bản thân một chút. Con phải gầy dựng lại tương lai đời mình.

Bích Ngọc nghĩ ngợi. Cái khắc khoải trong tim bấy lâu nay là gì? Phải chăng những gì mẹ vừa nói. Và chẳng ai giúp được mình gỡ nó ra, trừ bản thân. Không lẽ cứ mãi dày vò mình. Ta cũng còn khá trẻ. Mới hai mươi sáu tuổi cơ mà.

Bích Ngọc chợt thấy tim đập mạnh. Tại sao phải khép kín mãi? Nào có ích lợi gì? đối tượng là ai cũng được, không nhất thiết phải là Thù Chiến. Cái quan trọng là mở rộng trái tim để đón nhận. Mẹ cũng có lý.

Ngay lúc đó chuông điện thoại reo vang.

Người mẹ sẵn tay để ống nghe lên

- Alô!, ai đấy... Ờ chờ một chút nghe,

Bích Ngọc căng thẳng

- Ai vậy mẹ?

Người mẹ không đáp đưa ống nghe cho Ngọc. Vừa đưa lên tai, Ngọc đã nghe tiếng của Chiến ngay.

- Thù Chiến đây, Ngọc nghe thấy chứ? Chiến đang ở phi trường?

Ngọc yên lặng. Chiến lại nói:

- Ngọc này, tôi đã trả lại vé máy bay, vì tôi vừa nghĩ lại Ngọc

nghe tôi nói chứ? Tôi có cái đề nghị thế này?

- Vậy thì anh cứ nói đi.

Ngọc hồi hộp nói. Chiến yên lặng một chút tiếp:

- Tôi vừa nhìn lên bản thời biểu bay ở phi trường, thấy là vào lúc 10 giờ sáng nay sẽ có một chuyến bay đến Singapour. Và như vậy, nếu tôi đổi vé máy bay đi Mỹ này, thì tôi có hai vé máy bay đến Singapour... Tôi nghĩ là... hẳn Ngọc cũng muốn sang đây thăm Khả Di thì mình có thể cùng đi chứ?

Lời của Chiến không hiểu sao làm Ngọc xúc động. Dòng lệ chột ứa lên mắt. Tại sao Chiến lại nghĩ đến chuyện Singapour trong lúc này? Cũng muốn thăm Di như nàng? Hay là một thứ đồng bệnh tương lân? Cần một lời khuyên? Hay là một hình thức mời mọc? Phút cuối trước khi về Mỹ, Chiến vẫn còn nghĩ đến nàng...

- Tôi đã hỏi nhân viên trực của hãng hàng không. Họ bảo là chuyện hoán đổi đó cũng không có gì trở ngại. Nếu Ngọc đến kịp đây trước khi chuyến bay cất cánh một tiếng đồng hồ. Ngọc đến chứ? Mọi thủ tục nhập cảnh hãng hàng không họ sẽ lo tất cả. Tôi sẽ đứng trước cổng đi và đến chờ Ngọc đấy.

Chiến nói như Ngọc đã đồng ý từ bao giờ. Ngọc phải ngăn xúc động lắm mới nói được.

- Khoan đã... Nhưng mà anh đã có ý định về Mỹ rồi cơ mà?

- Đúng vậy. Nhưng mà Ngọc biết không? Chuyến bay sang Mỹ là chuyến bay có một mình, chắc chắn là không thoát khỏi cái cảm giác cô đơn. Nên tôi mới định đổi vé máy bay đổi thành hai vé sang Singapour, để được đi với Ngọc một lần.

Không hiểu tại sao những lần trước dù Chiến có thuyết phục hay van xin thế nào Ngọc cũng đều không động lòng. Còn lần này,... Ngọc ghen giọng hỏi.

- Làm sao anh biết là tôi cũng có ý định đến Singapour?

Ngọc hơi ngạc nhiên... Vì ban nãy Ngọc cũng đã bày tỏ cái ý đó với mẹ đúng là cơ duyên rồi ư?

- Tôi cũng không biết. Chiến nói - Ban nãy khi vào đến phi trường chợt nhiên tôi nảy ra cái ý định đó. Và tôi nghĩ là Ngọc chắc sẽ nhận lời. Vì Ngọc cũng không ưa gì cái nước Mỹ lắm.

- à! Ngọc đáp một cách nhẹ nhàng - Đúng là tôi không ưa gì nước Mỹ. Tôi đến đây một cách miễn cưỡng. Vì ở đây gọi cho tôi biết bao nhiêu chuyện đau buồn. Còn Singapour thì tôi chưa biết thế nào...

- Ở Singapour dù gì cũng có Khả Dị Vả lại nếu Ngọc đến đây còn có tôi nữa cơ mà?

- Anh không hối hận về chuyện bỏ chuyện bay sang Mỹ?

- Chuyện về Mỹ là chuyện bất đắc dĩ. Thù Chiến có vẻ đầy tin tưởng khi nói - Ngọc chuẩn bị ngay nhé. Đến phi trường càng sớm càng hay.

Ngọc hơi chùng lại:

- Anh thấy chuyện đó cần thiết lắm à?

Giọng Chiến sốt sắng:

- Cần thiết chứ. Tôi sẽ ra cửa ngay để đón Ngọc. Tôi chờ đấy. Ngọc đừng để tôi chờ lâu nhé?

- Tôi chưa quyết định.

- Vậy thì Ngọc cứ quyết định đi. Chiến nói - Nếu thấy không tiện, thì tôi vẫn có thể chờ... Chờ mãi đến bao giờ Ngọc đồng ý thì thôi.

- Chuyện này đột ngột quá. Tôi hơi bất ngờ nên...

- Đừng lo lắng gì cả. Tất cả rồi sẽ ổn. Chiến nói - Ngọc thử bút phá một lần xem. Rồi Ngọc sẽ lấy lại niềm tin... Tôi sẽ đứng đây đợi nhưng Ngọc không có quyền từ chối. Ngọc phải đến đây.

- Nhưng mà tại sao anh lại có ý định này vậy?

- Một quyết định khá đột ngột. Khi đến phi trường tôi mới nảy ra ý kiến trên... Chiến nói - Bích Ngọc này... Trước kia, tôi cũng hay có mặc cảm, nhất là khi đứng trước mặt Ngọc. Điều đó làm tôi khổ sở. Nhưng bây giờ nghĩ lại. Tình yêu không chấp nhận chuyện đó tình yêu phải gắn liền với hạnh phúc. Và vì vậy tôi cũng thay đổi thái độ. Và tôi biết ngay mình đã hành động đúng, đã kịp lúc!

Kịp lúc ư? Ngọc không biết. Nhưng rõ ràng là Ngọc vừa có ý định sang Singapur thì Chiến lại ngỏ ý mời.

Ngọc thở ra. Lòng đã mềm hẳn, nhưng không biết nên trả lời sao.

Tiếng của Chiến giục:

- Nói đi chứ? Ngọc đến ngay, đúng không?

- Vâng. Do dự một chút Ngọc nói - Tôi sẽ đến, có lẽ một tiếng nữa tôi sẽ đến có lẽ đã đúng lúc, như Chiến nói, tôi chấp nhận

lời mời của Chiến đấy.

- Vậy à! Vậy thì hay biết mấy

Giọng Chiến vui hẳn, nhưng Ngọc lại nói:

- Khoan hãy vui, đây chỉ là một khởi đầu, chứ chưa có hứa hẹn gì ca?

- Khởi đầu cũng đã vui rồi. Chiến sung sướng nói - Tôi sẽ hết sức trân trọng cái khởi đầu này. Tôi sẽ đổi hai tấm vé đến Singapour. Tôi không ngờ Ngọc lại đổi ý như vậy, thật cảm ơn trời phật!

Ngọc cười:

- Anh đừng nói nữa, coi chừng tôi đổi ý đấy,

- Tôi biết là Ngọc sẽ không làm như vậy. Ngọc biết không, tôi đã chờ cái ngày này lâu lắm rồi.

- Vậy thì anh hãy chờ đi, tôi sẽ đến ngay, Ngọc chịu thua - Và tôi mong là chuyến đi Singapour này sẽ vô cùng vui vẻ.

- Chuyện đó thì Ngọc đừng lo Ở Singapour ngoài bạn bè ra, thành phố luôn rộng mở đón ta cơ mà. Hãy khép lại quá khứ Ngọc ạ! Giữa tôi và Ngọc chỉ có tương lai.

Chiến nói.

Nhưng điều Chiến nói đó đúng hay không? Ngọc cũng không biết. Ngọc mong đây sẽ là sự thật. Một sự thật không còn phiền quấy rầy. Ai chẳng muốn một tương lai hạnh phúc? Và Ngọc đặt ống nghe xuống, đi vào phòng chuẩn bị quần áo cho một chuyến đến với tương lai.

Mọi thứ có lẽ rồi sẽ tốt đẹp.